

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 74 / 15 Mart 1989 / 2.50 DM

'89 NEWROZ'UNDA ERNK DAHA KİTLESEL

Yeni bir yıldönümünde Newroz, ERNK ve Mazlum ile Mahsum'un şahadeti

Bizde, bu olgular içiçe geçmiş durumda. Newroz, ERNK, Mazlum ve Mahsum ile birlikte anılan, birlikte ele alınması gereken olgulardır. Böylesine büyük bir anlamla yükümlenen Newroz'un yeni bir yıldönümüne girerken, bu anlama uygun atılması gereken adımların ne olması gerektiği üzerinde durmak istiyoruz.

Newroz'un tarihsel ve güncel anlamı, ERNK'nin kuruluşunun 5. yılına, Mazlum'un şahadetinin 8. yılına ve Mahsum'un şahadetinin 4. yılına girilmesi bu ayın anlamını büyütmektedir. Bahara girişin de ilk kapısı olan Mart ayı, gerek tarihte, gerekse de günümüzde halkımız için önemini korumuş bir ay. Son dönem mücadelemizde ERNK'nin ilanı, Mazlum ile Mahsum'un ve daha onlarca yoldaşın şahadetinin bu aya denk gelmesi, Newroz dönemi de dediğimiz bu ayın önemini kat kat arttırdı.

Newroz, bir anlamda baharın gelişidir de. Bu bahar, halkımızın adeta kır çiçekleri gibi üzerine çöken karanlığı parçalayıp gün yüzüne çıkması ile de özdeştirilir. Köleliğin yıkılması, karanlığın son bulması, gün yüzüne, güneşe kavuşan çiçekler gibi, halkımıza da özgürlük getirmiş, yeni bir günün doğ-

Devamı 12. sayfada

Amasya Cezaevi'nden Sakine CANSIZ değerlendiriyor

YURTSEVER KÜRDİSTAN KADINLARINA

Seksen dört yıl önce bugün, Kopenhag'da zafer sevinci yaşanıyordu. Bu sevinç, birlik, dayanışma, mücadele, yani emeği bayraklaştırma sevinciydi. Bu, mücadeleyi halka taşırmanın; kavga ruhunu, kavga ortaklığına dönüştürme sevinciydi. Kopenhag bugün sevinç çığlıklarıyla taşıyordu.

Bugün, toplumun en geri bırakıtırılmış ve tüm kölelik zincirleriyle cendereye alınmış dünya kadınları, toplumsal devrimin biçimlendirdiği bir bilinçle harekete geçerek kavga andı içtiler.

Her hareket yeninin yaratıcısı, onun ileriye taşıyıcısıdır. Bugün, birçok ülkenin işçi, emekçi ve tüm ilerici, devrimci kadınları ektikleri kavga tohumlarını **Kopenhag**'da meyveye dönüştürdüler. Bu uyanış, bu başkaldırış, toplumun diğer tüm

Devamı 6. sayfada

Kürt kadını, kurtuluş kavgasını yükseltmenin onurunu taşıyor

DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ KUTLU OLSUN

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yeni bir yıldönümüne daha ulaştık. Dünya emekçi kadınlarının, burjuvaziye karşı savaşımında yarattığı bu gün, 79 yıldır kutlanmaktadır. Her 8 Mart, emekçi kadınların emek, bağımsızlık ve özgürlük kavgasında daha güçlü katılmak için kendilerini gözden geçirdikleri, değerlendirdikleri bir yıldönümüdür de. Kadın mücadelesinin genel ve özel perspektiflerinin daha da netleştirildiği bugünlerin kadın mücadelesi açısından önemi büyüktür.

Kadın hareketinin günümüzde ulaştığı düzey küçümsenmez boyutlardadır. Buna rağmen köklü bir çözüm kazanmış değil kadın sorunları. Çifte baskı altında olan kadının özgürleştirilmesi toplumun kurtuluşuna sıkı sıkıya bağlı bir olgudur. Ama, bu devrim mücadelesi ile birlikte götürülmesi gereken bir mücadeledir.

Kürdistan'da kadın hareketi, kadının gerçek özgürlüğü yolunda ayağa kalkışı, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi ile mümkün olmuştur. Kürt kadını saflarından onlarca şehidi çıkarmış, kahramanlıklar göstermiştir. Azimeler, Beseyler, Hanımlar, Rahimeler, Sultanlar ve Berivanlar Kürt kadınının PKK önderliğinde ayağa kalkışının örnekleri olmuştur.

Dünya emekçi kadınlarının büyük bir coşku ile karşıladığı 8 Mart'ı, Kürt kadın hareketi de bugün Kürdistan'da kahramanlıklar yaratarak karşılık veriyor. Kendi mücadelesi ile dünya kadın hareketinin özgürlük mücadelesi arasında sıkı bağlar kuruyor. Araya atılan köprüler, kadının özgürlük hareketinde sıkı dayanışma ve desteğin de bir ifadesi oluyor.

Yılların unutulmuşluğuna maruz kalan Kürdistan'da kadınların durumu daha da içler acısıdır. Sömürgeciliğin baskısı, en fazla bu kesim üzerinde etkisini göstermektedir. Oysa bugün bu yapıyı parçalama, kadını da özgürlük hareketinin bir parçası haline getirme mücadelesi önemli başarılar kazandı. Kürdistan'da ilk kez kadınlar, mücadelenin dışında kendilerini görmemeye başladılar. Sadece bu mücadeleyi desteklemekle kalmayıp, saflarına aktif olarak da katılmaktadırlar. Kürdistan'da bu katılımın bugün binlerce örneği var. Her gün kadınların saflarından özgürlük kavgasına atılanların sayısı çoğalmaktadır.

Kürdistan kadını, PKK önderliğinde kazanmış olduğu mevzileri ilerletmek için olağanüstü bir çaba ile mücadeleye atılıyor, kavga saflarında yer alıyor. Kürdistan'da ilk kez kadınlar eşit ve özgür bir temelde temsil olanağına kavuşmuşlardır. Bu PKK'nin, özgürleştirici mücadelesinin bir sonucu gerçeklik kazanmıştır.

Bir 8 Mart'ı daha kutlarken, Kürdistan kadınının dünya kadın hareketine kısa mücadele deneyimine rağmen, sunduğu büyük katkıların değerini daha iyi görüyoruz. Kürdistan kadınları, Kadın Birliği YJWK'de örgütlenmesini geliştirerek, katkılarını daha da artıracaklar. Kürdistan kadınının, kısa mücadele tarihinde yaptığı katkısının bundan sonra da güçlü olacağının açık bir kanıtıdır.

Dünya kadınlarının eşit ve özgür bir temsile kavuşacakları toplum kavgasında 8 Martların çoğalması dileği ile, sosyalizm ve bağımsızlık savaşında da bütün dünya kadınlarının mücadelesini kutluyoruz.

Bismil'de direniş destanı

ARGK'NİN 5 SAVAŞÇISI KAHRAMANCA SAVAŞARAK ŞEHİT DÜŞTÜ

26 Şubat'ta gece geç saatlerde Bismil'in Ağıl köyünde meydana gelen çatışmada 5 ARGK savaşçısı kahramanca bir direniş göstererek şehit düştü. Yüzlerce düşman kuvveti, özel tim ve köy korucuları ile saatlerce süren çatışmada, düşman başta özel tim elemanları olmak üzere çok sayıda ölü ve yaralı verdi.

Ağıl köyünde propaganda çalışmalarını yürüten ARGK birliğinin ihbar edilmesi üzerine, yüzlerce sayılı gücü harekete geçiren Türk sömürgecileri köyün etrafını çembere aldılar. Düşmanın harekatını farkeden ARGK birliği çemberi yarmak için çatışmaya girişti. Yoğun bir şekilde başlayan çatışmada ARGK savaşçıları düşmanın sayıca çok fazla gücüne karşı büyük bir direniş gösterdiler. Düşman sayısal üstünlüğüne ve elindeki modern silahlarına dayanarak ancak ARGK savaşçılarını çemberde tutabildi. Son mermilerine kadar çar-

Devamı 3. sayfada

Kasaplar Deresi'ne atılanların sayısı açıklanandan daha fazla
4. sayfada

I. YILINDA HALEPÇE
13. sayfada

ESKİŞEHİR ÖZEL

PKK'li savaş esiri Ali Oruç açlık grevi eyleminin öncesi ve sonrasını bildiriyor

"Kavgamıza güç katacak değerlerimizi Mazlumlara yakışır eylemlilikle savunuyoruz"

Eskişehir Cezaevi'ne gelişimiz kolay olmadı. Yol boyunca slogan attığımız, çeşitli yerleşim bölgelerine yazılı sloganlar dağıttığımız için hakkımızda dava açılmış durumda. Ayrıca bazı arkadaşların da tünel kazıp, kaçmayı planlama gerekçesiyle savcılık tarafından ifadeleri alındı. Bundan dolayı da bazı arkadaşlar hakkında dava açıp yargılayabilirler.

Gerçi bu tür yargılamaların bizim açımızdan pek önemi yoktur. Birçok arkadaşa mahkemelerde savunmadan, mahkemede slogan atmaktan vb. olaylardan dolayı 20, 30, 40 yıla varan cezalar vermişlerdir. Aldığımız

Devamı 3. sayfada

Güçlü bir komutan, örnek bir militan ve Kürdistan kadınının yiğit önderi

BİNEVŞ AGAL (BERİVAN)

DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZ

Her toprağa düşen can, beraberinde yeni bir yaşamı filizlendirir. Yeni yaşam ise özgür yarınlara gebe bir yaşamdır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemizde nice kahramanca direnerek şehit düşen yoldaşlara tanık olduk. Her şehit düşen yoldaşın yaşamı, düşmana karşı muazzam direnişi, halkımızın yüzyıllardan beri süzülüp gelen değerlerini ve bu değerler ile birlikte gelecek kişiliğin örnekleri ile doludur. Her bir direniş bir tarih, bir destandır. Bugün Kürdistan halkının yeni tarihi kahramanca dökülen kanlarla nakış nakış işlenmektedir.

Kahramanca bir direniş sergileyerek yaşamı ve mücadelesiyle Kürdistan tarihine geçen yoldaşlarımızdan birisi de Berivan yoldaştır. Onu mücadele yaşamıyla anlamak, şahsında yarattığı değerleri kavramak gerekmektedir. Fakat, şunu hemen belirtmek gerekir ki, Berivan yoldaşın kişiliğini, mücadele saflarında düşmana karşı direnişini, fedakarlığını, cesaret ve kararlılığını, yani bir bütün olarak Kürdistan'ımızın çiçeğini yazı ile dile getirmek mümkün değildir. Berivan yoldaşı tanıyabilmek, ancak pratiğine bizzat tanık olmakla mümkün olabilir. Fakat, yetersiz de olsa yoldaşımızın anısına bağlılığın bir gereği olarak yoldaşımızı anlatmaya çalışacağız.

Berivan, köylü kökenli bir yoldaştı. İçinde büyüdüğü ortam Kürdistan halkının değerlerini bağrında taşıyan, dolayısıyla yurtsever özelliklerin güçlü olduğu, fakat bunun düşman tarafından bilinçli olarak çarpıtıldığı bir ortamdı. Düşman tarafından, halkımızı bölüp parçalamak, karşı karşıya getirmek için Osmanlı döneminden tutalım, son TC dönemindeki mezhep çelişkilerini kullandığı ve bu konuda Parti hareketimizin ortaya çıkış dönemine kadar başarılı olduğu bilinmektedir. Bir taraftan Kürt olma, diğer taraftan ise Yezidi mezhebine mensup olması nedeniyle en fazla baskı gören, horlanan bir kesimden gelmekteydi Berivan yoldaş. Bundan dolayı daha küçük yaşlardan itibaren bu yönlü baskılara tanık olmuş ve bu da düşmana karşı kinini, nefretini geliştirmiştir.

Berivan ilkokulu bitirdikten sonra ailesi tarafından Avrupa'ya gönderilmiştir.

Avrupa'nın insanlarımızı kendi benliğinden uzaklaştırıp, yabancılaştırmanın bir alanı olduğu ve değişik nedenlerle bu alana giden insanlarımızın bir bölümünün kendi özünden uzaklaştığı bilinmektedir. Fakat bu gerçeklik karşısında Berivan yoldaş, değil Avrupa'ya uyum

"Berivan'ımız, Kürdistan'ımızın çiçeği halkımızın kalbine gömülmüştür."

sağlamak, Avrupa ortamından nefret etmiş, halk özelliklerini korumayı ve yaşatmayı bilmiştir. Daha henüz devrimci mücadeleye aktif katılmadan önce Berivan yoldaşın dikkati çeken özelliği, onun sadeliğiydi. Onda hiçbir yapmacık hareket veya davranış görmek mümkün değildi. Çünkü, o Kürdistan köylü kızının tertemiz, sade özelliğini temsil ediyordu. Avrupa'da Avrupa eğitim kurumlarına gitmesine rağmen, henüz devrimci mücadeleye aktif katılmadan bile kendisinde küçükburjuva eğilim veya tutkuları görmek mümkün değildi.

Bilindiği gibi ülkede Partimiz önderliğinde gelişen mücadele yankısını Avrupa alanında da bulmuş ve o alanda da belirli bir potansiyel oluşmuştu. Bu gelişmelerden etkilenenlerden biri de Berivan yoldaştı. Kendisinin yurtsever özellikleri, sürekli ülke özlemi ile dolu olması, Avrupa'da da olsa mücadele ile birleşmesine yol açmıştı. Kendisine bu konuda yardımcı olan ve mücadeleye katılmasında belirgin rol oynayan arkadaşlardan birisi de Ömer (Abdullah SEVGAT) yoldaştı. O dönem okuma-yazması zayıf olmasına rağmen sürekli Parti yayınlarını okumuş ve kendisini geliştirmeye çalışmıştır. Kendisinin bu çabası kısa sürede aile ve akraba çevresinin dikkatini çekmiş ve kendisini mücadele saflarına katılmaktan alıkoymak için birçok gerici çabalar içerisine girmişlerdir. Tüm bu çabalara karşın Berivan yoldaş kararından hiçbir taviz vermeden kararlıca direnebilmiştir. Aile ve akraba çevresinin her türlü engelleme çabalarına karşı kararlıca direnişi daha o dönemler çevresinde büyük saygınlığa yol açmıştı.

Bir süre kültür çalışmalarına da katılan Berivan yoldaş, 1984 yılının Nisan ayında iki koldan başlatılan uzun yürüyüşün Hannover-Bonn kolunda yer almıştı. O, 18 gün süren uzun yürüyüşte en kararlıca yürüyenlerdendi. Onun bu süre boyunca gösterdiği kararlılık, devrimci yoldaşlık ve diyaloglarıyla başardığı uyum açıktan görülen örnek bir özelliğiydi. Bu eyleme büyük bir coşku ve kararlılıkla başlamış, aynı şekilde de sonuna kadar yürümüştü.

Berivan yoldaşın bu kararlılığı karşısında Avrupa alanında iki aylık siyasi eğitime alınmış ve eğitim sonrası Almanya'nın Köln şehrinde kitle faaliyetlerine katılmıştır. Gerek eğitim faaliyetlerine katılımda ve gerekse daha sonraki pratik süreç içerisinde Berivan yoldaşta kendisini gösteren en büyük özellik yoğun coşku ve azmi idi. O, başından beri profesyonel faaliyetlere katıldığında bir an önce ülke mücadelesine katılmak istiyor, bu yönlü ısrarlı taleplerini dile getiriyordu. Berivan, henüz Avrupa alanında iken birçok özelliği yoldaşları arasında örnek gösteriliyordu. O dönem henüz Parti faaliyetlerine profesyonel katılımı iki aylık bir süreydi; fakat bu kısa sürede arkadaş çevresinin güvenini kazanmıştı. Her arkadaş Berivan hakkında birçok şey duymuştur. Örneğin, Berivan için, "Özü sağlam olan bir mermer taşı gibidir, üzerindeki tozlar temizlendikçe yıpranmayan özü ortaya çıkıyor" denilmekteydi. Yine sade, fedakar ve kararlı yapısı sürekli bir örnektir. O yorulmak nedir bilmezdi. Kendisine verilen her görevi ayrım yapmadan üstün bir çabayla yerine getirmeye çalışırdı.

Berivan yoldaşı Avrupa'dan Parti ortamına gelirken görmek gerekiyordu. O anki sevincini, coşkusunu anlatmak, dile getirmek mümkün değildir. Sevinci, coşkusu büyüktü; çünkü Berivan özlemini, hasretini duyduğu ve bu uğurda tüm benliğini verdiği ülke topraklarına yaklaşacaktı.

Parti ortamına gelişi ile birlikte üç yıl kadar bir süre boyunca yoğun bir faaliyetlilik içerisine girdi. Bir taraftan siyasi ve askeri eğitimini tamamlarken, diğer taraftan dönem dönem kitle faaliyetlerine katılım gösterdi. Bu süreç içerisinde yurtsever özü ile Parti militan kişiliğini pekiştirerek örnek bir pratik sergiledi. Sürekli olumlu yönden bir gelişim kaydetmesi ve güçlü özellikleri tarihi 3. Kongreye katılım ile birleşerek daha da gelişti ve yetkinleşti. Bu pratiği sonucu arkadaş yapısı içerisinde örnek bir kişiliğe ulaştı. Zorluklara karşı göğüs geren, zorluklardan hiçbir zaman çekinmeyen, tersine zorlukların üstüne yürüyen bir arkadaştı. Berivan yoldaşta en ufak bir benlik düşüncesi görmek mümkün değildi. Kısacası Partiye özlü katılımın belirgin bir örneğini sergilemekteydi. O, bir moral kaynağıydı da. Gülüşü, türkü söyleyişi, govendin başındaki coşkusu mücadele saflarında olmanın mutluluğunu yansıtıyordu. Diğer taraftan ise gördüğü her türlü sınıf dışı etkilere, anlayışlara karşı tavizsizdi. Engin bir yoldaşlık saygısı ve sevgisi olduğu gibi, Parti dışı yaşam ve anlayışlara karşı ise sonuna kadar kinli ve öfkeliydi. Kısacası O, Kürdistan kadınının tarihten gelen direnişçiliği ile Parti direnişçiliği ve militan kişilik özelliklerini ustaca birleştirmenin bir sembolüydü. Berivan bu anlamda halkımızın olumlu özelliklerini özü ile Parti kişiliğini birleştirmiş ve gerçek bir halk önderi konumuna ulaşmıştır.

Güney Kürdistan faaliyetleri içerisinde olduğu dönem kitleye Parti ideolojisini ulaştırmak için bitmez tükenmez bir çaba içerisinde olmuş ve kitlelere hitabı; canlı, atak, fedakar yapısıyla kitle içerisinde yoğun bir etki yaratmıştır.

Parti ortamında olduğu süreçte sürekli Partiden savaşın en ön cephesinde yer alabilme isteminde bulunmuştur. Partimiz belirli bir dönem daha kitle faaliyetlerinde kalmasını istemişse de ülkeye gitme yönündeki ısrarlı çabası ve istemi sonucu Parti tarafından özlemini duyduğu ülke topraklarına girmesi kabul edilmiştir.

Cizre alanında sorumlu düzeyde görevlendirilen Berivan yoldaş, Parti ortamında gördüğü eğitimi kitlelere yoğun bir şekilde aktarmaya çalışmış, düşmanın her türlü engeli bu görevi yerine getirmesini önleyememiştir. Kitle arasındaki faaliyetleri dışında, alanda gerçekleştirilen birçok başarılı eylemin planlayıcısı olarak komuta özellikleri yetkince konuşturmuştur.

Berivan yoldaşın en güçlü özelliklerinden birisi de karar merkezi haline gelmesidir. İnsiyatifini kullanmada, karar geliştirmede örnek bir pratiğe sahip olmuştur. Yine, alanda bulunan ve mücadelemizin gelişmesini engellemeye çalışan feodal ağalara karşı yoğun bir mücadele içerisine girmiş, bu çeteyi işlemez kılmıştır. Bu faaliyetliliği sonucu alanda bulunan ağalar, "Bu kişi burada olduğu müddetçe biz istediğimiz gibi hareket edemeyiz" demişlerdir. Bu küçücük örnek bile Berivan yoldaşın düşmana ve onun uzantılarına karşı kararlı ve cesaretli direnişini göstermektedir.

Cizre alanında belirli bir dönem kaldıktan sonra, Botan alanına giden Berivan yoldaş, tekrar Cizre alanına döndü. O, kitlenin moral kaynağıdır. Cizre alanında bizzat kendisinin planladığı ve başarılı geçen bir eylem sonucu düşman tarafından alanda yoğun operasyonlar başlatılır. Operasyonların yoğunluğuna rağmen, Berivan faaliyetliliğini aktif bir şekilde sürdürür.

Yürütülen operasyonlarda düşman ile karşı karşıya gelen ve düşmanın teslim ol çağrısına ateşle karşılık veren Berivan yoldaş kararlı bir direnişin temsilcisi olmuştur. Düşman çatışmada bilinçli olarak onu sağ ele geçirmek için her iki bacağından yaralar. Her iki bacağından yara alan ve yürüyemez duruma gelen Berivan yoldaş olduğu yerde çatışmasını sürdürür ve düşmanın kendisini sağ olarak ele geçirme çabasını anlayarak en son kurşununu kendisine saklayarak şehitlik mertebesine ulaşır. Burada tarih tekerrür etmektedir. Nasıl ki, yiğit Kürdistan kadını düşmanın eline sağ ele geçmemek için kendisini yalçın kayalıkların uçurumlarından atmış ve böylelikle şerefli bir ölümü tercih etmişse, bugün de modern temelde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz saflarında geçmişin soylu direniş mirasını da devralarak Berivan yoldaş ölümsüzleşmiştir.

Berivan yoldaşın şahadeti Cizre alanında büyük bir yankı uyandırmış ve kitleleri derinden etkilemiştir. Kitlenin ilk tepkisi arkadaşın şehit düşüşünü kabullenmeme biçiminde olmuştur. Çünkü, Berivan yiğittir, düşman onu vuramaz. Bundan dolayı Berivan yoldaşın şehit düşüşü kabullenilmek istenmemiştir.

Düşman, Berivan'ın şehit düşmesi ardından vahşetini, barbarlığını bir kez daha sergileyerek arkadaşı doktor kontrolünden geçirmiştir. Bundaki amaç bellidir; fakat, kontrol sonucu istediği sonuca ulaşamayınca düşman bir kez daha yenilgisini kabul etmek durumunda kalmış ve bu durum kitlelerde büyük bir yankı uyandırmıştır. Öyle ki, dini çevreler Berivan yoldaşın bir evliya olduğunu belirtmektedirler. Bu örnek bile yoldaşımızın kitle içerisinde yarattığı etkiyi göstermektedir. Onun şehit düşmesi sonrasında alan adeta bir yasa gömülmüştür. Her gün Berivan yoldaşın mezarına, kendisine hitap eden ve mücadeleye katılım kararlılığını dile getiren şiirler, mektuplar, çiçekler konulmaktadır. Berivan'ın mezarı artık bir ziyaretgah haline getirilmiştir. İnsanlarımız mezar başına giderek dua okumaktadırlar.

Evet, Berivan'ımız, Kürdistan'ımızın çiçeği, halkımızın kalbine gömülmüştür ve bugün yeni doğan çocuklara Berivan ismi takılmakta ve yüzlerce Berivan'ımız doğmaktadır.

Yoldaşımızın yaşamı, mücadeleye katılışı ve sergilediği direniş bizlere birçok şeyi öğretmektedir. Her şeyden önce Berivan yoldaşın şahsında köylü bir kızın PKK saflarında aydınlaştığı, gelişerek PKK militan ölçülerine ulaştığını görmekteyiz. Berivan yoldaşın şahsında yaşanan bu durum, Parti ideolojisinin, Parti kişiliğinin güçlülüğünü, geliştiriciliğini göstermektedir.

Berivan yoldaşın yurtsever, direnişçi özü güçlüydü. Şahsında tarihten beri Kürdistan kadınının direnişini temsil etmekteydi. Fakat, bu özün işlenmesi, açığa çıkarılması ve halkımıza, tarihe maledilmesi gerekiyordu ve bunu tek başına yapacak güçte değildi. Bu güçlü öz Partimiz tarafından açığa çıkarılarak işlendi ve sonuçta güçlü devrimci bir militan, bir komutan gelişti. Ve Berivan Kürdistan kadınının önderi konumuna yükselerek ölümsüzleşti.

Bugün, milyonlarca köylü kızı vardır. Fakat, bu köylü kızlarının isimleri nedir, yaşamları nasıl geçmektedir; belki de köyleri dışında hiçbir yerde bilinmemektedirler. Yaşayıp, yaşamadıkları belli değildir. Ama, Berivan şimdi kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştü. Ve ölü bir yaşamdan sıyrılarak mücadelesiyle ve şahadetiyle ölümsüzleşti.

Berivan yoldaşın şahsında Partimizin yaratmak istediği güçlü, devrimci kadın kişiliğini görmek mümkündür. Bu anlamda Berivan yoldaş, yaşamı ve düşmana karşı bitmez tükenmez kini, engin fedakarlığı, atılımcı ruhu ile bizlere sürekli örnek olacak ve mücadelemize ışık tutacaktır.

Mücadele arkadaşı

Bismil'de direniş destanı
ARGK'NİN 5 SAVAŞÇISI KAHRAMANCA SAVAŞARAK ŞEHİT DÜŞTÜ

Abdulmenaf ORMANCI

Baştarafı 1. sayfada
pışan ARGK gerillaları, düşmana ağır kayıplar verdikten sonra şehitler kervanına katıldılar.

Çarpışmada Abdulmenaf ORMANCI, Seyithan AKKOYUN, Abdulgafür KARAER, İhsan FİDAN ve ismini belirleyemediğimiz bir ARGK savaşçısı daha şehit düştü.

Bismil'de yaratılan direniş destanı, ulusal bağımsızlık mücadelemiz yolunda yeni bir kilometretaşıdır. Düşmanın bütün komplo ve saldırılarına rağmen, direniş günden güne büyüyor, güçleniyor.

1988 yılını kaybeden ve 1989 yılına bunun çılgınlığı ile giren faşist Türk sömürgecileri özel savaş uygulamalarının sınırını daha da genişletti. Bir yandan kitleler üzerinde her türlü vahşi yöntemi uygularken, diğer yandan gerilla birliklerini imha etmek, teslimiyeti geliştirmek için de yeni güç konumlandırmasına ve düzenlemesine gitti. Kış boyunca en önemli stratejik noktalar ve birçok yerleşim alanında büyük çaplı askeri güç bulundurmaya başladı.

Bunun yanısıra, pişmanlık yasasını yeni koşullara göre düzenleyip, ihaneti yeniden dayatmaya başladı. Bir-iki iftirafçının açıklamalarını basın yolu ile de yayan Türk sömürgecileri pişmanlık yasasını yeniden canlandırmaya çalıştılar. Ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında denedikleri bütün yöntemleri iflasla sonuçlanan Türk sömürgecileri, denize düşenin yılana sarılması misali her yönteme başvurarak sonuç almak istiyor. Son girişimleri de bunun bir örneğidir. Sonuç aldıklarından değil, alamadıklarından dolayı, her türlü yöntemi defalarca deniyorlar. Bagajında bulunan bütün karşı-devrimci yöntemleri uygulayan Türk sömürgecileri, sermayeyi tüketen müflis gibi, bir yıkımın eşiğindeler. Ellerinde uygulayacakları başka bir yöntemleri de kalmadı. Bunun için de eski yöntemleri yeniden ısıtıp öne sürüyorlar.

Bismil'de 5 kahraman ARGK savaşçısının gösterdiği direniş, düşmanın pişmanlığı yayma umutlarına ölümcül bir darbe oldu. Bismil kahramanları, PKK'nin direnişçi ideolojisine bağlılığın da bir ifadesi olarak, düşmanla sonuna kadar kahramanca direnerek, direnişin kızıl bayrağını daha da yükseklere ulaştırdılar.

Bismil'de 5 ARGK gerillasının yarattığı kahramanlık destanı, yeni bir Newroz dönemine girerken, halkımızın ulusal bağımsızlığı yolunda atılan adımları daha da güçlendirmektedir. Türk sömürgeciliği ile işbirlikçilerine ve ihanete darbe vuran Bismil direniş destanı, halk kahramanlığının yeni bir örneği oldu.

"Kavgamıza güç katacak değerlerimizi Mazlumlara yakışır eylemlilikle savunuyoruz"

Baştarafı 1. sayfada
cezalar önemli değil. Önemli olan gürleşen ateşe bizim de bir katkımızın olmasıdır. Bunun için de ne gerekiyorsa onu yapmaktan geri kalmayız. Dediğimiz gibi, ateşe katkıda bulunmak, bizim için bir görev ve sorumluluktur.

23 Ekim 1988'de Diyarbakır'dan Eskişehir'e getirildik. Bu Daktilo hiçbir sınır ve engel olmaksızın verildi. Teyp, radyo, ocak vs. araçlar da veriliyor. Bundan sonra da ailelerimizin dışarıdan getirdiği yiyecek, giyecek vd. eşyalar içeri alınacak. Buna kilo halinde getirilenler de dahildir. Havalandırma sabah saat 07.00'den akşam saat 19.00'a kadar açık olacak. Koğuşlar arası misafirlik her gün yapılabi-

tarihten itibaren de açlık grevine başladık. Eskişehir'de bulunanlar, bizden 7 gün önce açlık grevine başlamışlardı. Eylemin 37. gününde, isteklerimiz kabul edildiği için sona erdirdik.

İstek ve taleplerimizin bir kısmı, söz verilmesine rağmen, pratikte yerine getirilmedi. Cezaevi temsilcilerimizin tüm girişimlerine rağmen, bir sonuç elde edilemedi.

Bu nedenle 9 Şubat 1989'da tekrar açlık grevine başladık. Verdiğimiz dilekçelerde istek ve taleplerimiz yerine getirilmediği sürece açlık grevini sürdüreceğimizi açıkladık.

Sonuç olarak, isteklerimiz kabul edildi. Bunun için de 28 Şubat'ta açlık grevi eylemine son verdik.

Şu anda 9 Şubat 1988 Diyarbakır direnişinde elde ettiğimiz hakların hepsini yeniden kazandık. Bu haklardan yararlanıyoruz. Bazılarını size de yazayım:

lecek. Bizimle görüşmek isteyen herkes görüşebilecek ve görüşmecilerimize zorluk çıkarılmayacak. Mahkemece yasak olmayan yayınlar ve kitaplar içeri alınacak. Mektuplarımızın içeriği "sakıncalı" görüldüğünde bizlere geri iade edilecek. İstediğimiz her yer ile mektuplaşabileceğiz. Görüşler 2 saat olacak. Kabinelerdeki telefon kaldırıldı. Görüşmecilerimizle rahatça görüşebileceğimiz bir şekilde kabine camları delindi. Temsilci denetiminde istenilen yerle telefon görüşmesi yapılabilecek. İç görüşler gün boyu olacak vs. vs.

Diğer açlık grevlerinde olduğu gibi, bu açlık grevinde de kan atan arkadaş sayısı az değil. Şu anda, genel olarak, tüm arkadaşların sağlık durumu iyidir. Kuşkusuz, insan fiziki ve sağlık açısından yıpranıyor. Ama, yaşamak için bu gereklidir. Bundan böyle de gerekecektir.

ANKARA CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ

Ankara cezaevinde tutuklulara gardiyanlar tarafından toplu dayak atılması üzerine, bu uygulamaları protesto amacıyla 1 Mart'ta açlık grevi başladı.

Cezaevinde sayımı bahane ederek koğuşlara giren gardiyan ve askerler tutukluları sıra dayağından geçirdiler. Joplu saldırı esnasında çok sayıda tutuklu yaralandı. Mehmet Bayrak, Hüseyin Kaner, Ahmet Turhan Güler ve Hüseyin Pozraz'ın durumunun ağır olduğu ve hapishane revirine kaldırıldıkları bildiriliyor.

Tutuklu avukatlarından Hüsnü Öndül, Hasan Ürel, Ali Kurt, Gürbüz Özaltınlı, Uğur Söylemezoğlu ve Ahmet Toptan cezaevlerinde toplu dayak atma olayını Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'nun gündemine getirdiler. Olayı komisyona bildiren avukatlar dayak olayının yerinde incelenmesini de talep ettiler.

59 siyasi tutuklunun başlattığı açlık grevi eyleminde cezaevi idaresi şekerli su vermeyerek, tutuklular üzerinde baskı kurmak istiyor. Bu konuda idarenin tutumu pervasızca ortaya çıkıyor.

Ankara merkez kapalı cezaevinde meydana gelen dayak olayına çeşitli kuruluşlardan da tepki geldi.

İHANETE AMAN YOK

Bir süre önce, itiraflarda bulunarak, sömürgecilere sığınan ihanetçi Recep Tiril'in evi bombalandı. Evine atılan bombada hain yara almazken kardeşi, anası yara aldı. Düşmana sığınmakla kalmayıp, çok sayıda masum insanın tutuklanarak ağır işkencelerden geçirilmesine sebebiyet veren bu haine yönelik gerçekleştirilen eylem anlamlıdır.

Bu eylem, ihanete hiçbir zaman prim verilmeyeceğinin bir örneğidir. Bundan önce olduğu gibi, bugün ve gelecekte de ihanetçilere yaşam hakkı tanınmayacağının açık bir işaretidir. Er veya geç yaptıkları ihanetlerle halkımıza zarar verenler hak ettikleri cezaya çarptırılacaklardır. Bu haine karşı halk milislerinin gerçekleştirdiği eylem de bunun bir kanıtıdır.

Bu aynı zamanda halkımızın da ihanete gerekli karşılığı vermede her zamankinden daha fazla kararlı olduğunun işaretidir.

ÖĞRENCİ-GENÇLİK SUSTURULAMIYOR, DİRENİYOR

Yıldız Üniversitesi'nde, polisin havaya ateş açarak öğrencilere gözdağı vermek istemesi ve Ortaköy Kültür Merkezi'nin kapatılması üzerine öğrenciler harekete geçti. Zaten birçok sorunla dolu olan öğrenci-gençlik, devletin bu baskı, sindirme ve faşist eğitim politikasına karşı bir kez daha sessiz kalmayarak eyleme geçti.

Şubat'ın son haftasında, İstanbul Yıldız Üniversitesi önünde, öğrencilere gözdağı vermek amacıyla polis havaya ateş açmıştı. En sıradan demokratik istemlerine cevap alamayan, karşılarında polis gören öğrenciler, bu son olayla birlikte tekrar sokağa döküldüler. 1 Mart'ta Yıldız Üniversitesi'nden ve diğer bazı üniversitelerden öğrencilerin katıldığı 500 kişilik bir grup Barbaros Bulvar'ında toplandı. "Kahrolsun faşizm", "Polis Üniversiteden defol", "Faşist rektör istifa" sloganlarını atan öğrenciler, bir süre türkü-marş söyleyip halay çektikten sonra rektörlüğe doğru yürüyüşe geçtiler.

Bunun üzerine eylem alanına yığılan Çevik Kuvvetler "dağılın" uyarısına öğrenciler, "Direnişe devam" karşılığını verdiler. Jopla öğrencileri dağıtmaya çalışan Çevik Kuvvetleri

Yaşasın öğrenci-gençlik direnişi...

öğrenciler taş yağmuruna tuttular. Derken öğrenciler ile polis arasında taşlı, sopalı ve joplu çatışma başladı. Eylem alanında trafik tümden tıkandı. Öğrenciler büyük direnişle, polise karşı koydular. Dakikalarca süren kavgada polis azgın bir zorla öğrencileri ancak dağıtabildi. Polise yakalanmadan kurtulan öğrenciler, bu kez Şişli'nin çıkışında bir araya gelerek yolu trafiğe kapattılar. Tekrar başlayan çatışmada yine zor kullanan polis, bu kez 100'ün üzerinde öğrenciyi gözaltına alıp polis arabalarına doldurarak siyasi şubeye götürdü.

Bir sonraki gün (2 Mart'ta), yine 50 kadar öğrenci valilik önünde toplanarak, Yıldız Üniversitesi'ndeki polis müdahalesini, Ortaköy Kültür Merkezi'nin kapatılmasını ve dünkü gözaltına alınmaları protesto etti. Alanda son gelişmelere ilişkin bir konuşma yapıldı. Valiliğin önüne gelen polis, öğrencileri kordona aldı ve dağılmalarını istedi. Öğrenciler, dağılmayacaklarını ve direneceklerini belirttiler. Bunun üzerine polis tekrar zora başvurunca, öğrenciler de karşı saldırıya geçtiler. Öğrencilerle polis arasındaki çatışma yaklaşık 10 dakika kadar sürdü. Polis bu çatışmada 9 öğrenciyi joplayarak, polis arabalarına bindirip siyasi şube müdürlüğüne götürdü.

İnsan Hakları Derneği Genel Sekreteri Akın Birdal ve 9 üniversite öğrenci derneği adına Hacettepe Üniversitesi Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Nurten Çağlar birer açıklama yaparak, öğrencilere karşı girişilen bu faşist uygulamaları kınadılar.

Faşist Türk devleti, son öğrenci olaylarıyla büyük bir korkuyu yaşadı. Bu korkusu kendi hizmetindeki uşak basınına da yansıdı. Ve bunun bir ifadesi olarak Milli Eğtim, Gençlik ve Spor Bakanı H. Celal Güzel, yaptığı açıklamada öğrencilere gözdağı veriyordu.

Öğrenci-gençlik susturulamayacak!

Kasaplar Deresi'ne atılanların sayısı açıklanandan daha fazla

Kürdistan'da Türk devletinin ve ordusunun uygulamalarından bazıları çok sınırlı bir şekilde basına yansıdı. Hiçbir şekilde kabul edilemez bu uygulamalar, ancak Türk sömürgeciliği gibi vahşette ölçü tanımayan bir güç tarafından uygulanabilir. İlginç olan bu uygulamalar, dünya kamuoyuna çok az yansıyor ve çok az yankı yapıyor. Bu son nokta, sorunun siyasal boyutuyla doğrudan ilişkilidir. Halbuki, uluslararası dayanışmanın gerekliliği ve zorunluluğu açısından eldeki tüm olanaklarla demokratik kamuoyunun temsilcisi örgütlerin ve hatta devletlerin uyarılması; bu uyarmanın da sürekli belgesel raporlarla yapılması gerekir.

Türk devlet şiddetinin uygulama alanı sadece "terörist" dediği Kürdistan ulusal kurtuluş gerillalarımız mıdır? Hayır, Türk sömürgeciliği, şiddetini Kürdistan'da olan her şeye yöneltmiştir. Ve bu şiddetin kurbanları çoğunlukla masum insanlar olmaktadır.

Ben, bizzat yaşamımda tanık olduğum bazı olayları aktaracağım: Siirt, bilindiği üzere 1984 yılında Türk ordusunun Kürdistan'daki hareket merkezi haline getirildi. Bu tarihten itibaren çatışmalarda ve işkencede katledilen onlarca devrimci ve yurtseverin cesetleri ailelerine teslim edilmedi. Zaten kimin ailesi cesedini isteme cesaretini gösterebilirdi ki? Cesetler Siirt Belediye Çöplüğünde dozerle açılan çukurlara gömülüyordu. Bazen bir çukura 3-4 ceset birden atılıyordu.

Kısa sürede halk bu durumu öğrendi. Sadece söylenti olarak değil, gerçek haber olarak kısa sürede şehir halkı ve yöre köyleri bu vahşeti duydular. Fakat, kime gidebilirlerdi ki? Türk devletinin tüm resmi yetkilileri bu uygulamayı biliyordu. Zaten, pek gizli de yapılmıyordu.

Sadece benim bildiğim sayı çok fazla... İlk defa 1984 Şubat'ında Sason'da şehit edilen 8 devrimcinin cesetlerinin bu şekilde gömüldüğüne halk tanık oldu. 1985, 1 Mayıs'ında Abdülkadir BİÇİM adlı devrimci Siirt şehir merkezinde şehit edildi. Bu devrimci yakalanırken sadece çenesinde darp izi vardı. Sömürgeciler, köylülerin gözü önünde ibret olsun diye özellikle 1 Mayıs gününü seçerek ağır işkenceyle katledip Belediye Çöplüğüne gömüyorlar. Yine 1 Mayıs tarihinde yaralı yakalanan devrimci Ramazan KAPLAN, Bitlis şehir merkezinde katledilerek, aynı şekilde gömüldü. 1985 Baharında Şirvan'da şehit edilen devrimcilerden hiç birinin cesedi ailesine teslim edilmedi. 1985 Temmuz'unda Pervari'de şehit edilen Emin SARIK, Çiçek SELCAN ve Cemil TUNÇ aynı şekilde gömüldüler. Aynı yıl Eruh'ta şehit edilen Hanım YAVERKAYA da Siirt Belediye Çöplüğüne gömülen bayan devrimcilerdendir. Sayı bu kadarla da kalmıyor, Rahime KAHRAMAN 1985 Eylül'ünde Şırnak'ta şehit edildi, Siirt Belediye Çöplüğüne gömüldü. 1985 yılının Temmuz ayında Hizan'da şehit edilen Veysi BADEM ve yanındaki iki devrimci, aynı ay Mutki'de şehit edilen Ahmet ÇELİK ve yanındaki dört devrimci, 1985 Temmuz'unda Siirt-Şırnak'ta şehit edilen Nuri ASLAN bu şekilde gömülen devrimcilerdendir. 1984-86 yıllarında benim şahit olduğum kadarıyla şehit olan 150'ye yakın devrimciden 10 kişinin bile cesedi ailelerine teslim edilmedi.

Aileleri mi bilinmiyordu? Çoğunun ailesi biliniyordu. Kaldı ki yakını şehit olanlardan bir kısmı başlarına gelecek belalardan dolayı, sahip çıkamıyordu... Bir kısım ailelere, teşhis amacıyla cesetler gösterildiği halde yine de teslim edilmiyordu.

Cesetler için dini ayinlerin yapılması, imamların bulunması kesinlikle yasaktı. Sömürgecilere göre öldürülenler "dinsiz ve komünist"ti. Bu nedenle dini ayin yapılmazdı.

Sömürgeciler, devrimcilerin mezarlarının ileride, halk tarafından bir ziyaretgah haline getirileceği tehlikesine karşı bu yola başvuruyorlardı.

Kesinlikle 1984'ten günümüze kadar şehit edilen onlarca devrimci, elbiseleriyle birlikte dozerlerle açılan bu çukurlara toplu gömülmüşlerdir.

"Kasaplar Deresi" sadece Siirt'te mevcut değildir. Mardin, Bingöl, Diyarbakır ve Elazığ'da da mevcuttur. İşkencede öldürülen ve adı açıklanmayanlar da eklenince, katliam ve vahşetin boyutları daha iyi anlaşılır.

Kürt insanını kendi ülkesinde, böylesine bir vahşetle cezalandıran Türk sömürgeciliği teşhir edilmelidir. Kürt insanı durumu bildiğine göre, ailelerine teslim edilmeyip bu şekilde gömülen devrimcilerin listesi uluslararası ilgili kuruluşlara verilmelidir. Ortada bir hesap yanlışlığı yoktur. 1984'ten itibaren Siirt, Van, Hakkari, Mardin, Diyarbakır, Bingöl, Dersim ve Kars'ta şehit edilen devrimcilerden %10'un ancak cesetleri ailelerine ya da belediyelere teslim edilmiştir.

Vahşet sadece bu kadarıyla da sınırlı kalmıyor. Elimde gazete olmadığı için bildiğim isimleri liste halinde sıralayamıyorum. Tanık olduğum olayların bazılarını sıralarsam.

1985 yılının Eylül ayında Siirt-Şırnak'a bağlı Tolga köyünde Yusuf adlı bir yurtsever köylünün kafası vücudundan koparıldı. Başsız vücut, Siirt Valisi, Şırnak Kaymakamı ve komutanların katıldığı bir toplantıda sindirme amacıyla Şırnak'ta halka gösterildi...

1984 Eylül'ünde Şırnak'ın Deşta Lalo (Kırkkuyu) köyünden Bahri adlı yurtsever bir köylü helikopterden canlı olarak atıldı.

Aynı ayda yine Şırnak'ta Çemke Tahlo adlı köyde Ebubekir isimli köylü, devrimcilere yemek verdiği iddiasıyla işkencede katledildi.

1985 Ağustos'unda Pervari'nin Hol ve Kol köylerinde köylülerin eline kazma verilerek içindeki eşyalarla köylülerin evleri kendilerine yıktırılıp yaktırıldı. Bu operasyonları ve ev yakmaları Şırnak, Eruh ve Pervari'de yaygınlaştırdılar.

Saydıklarım, sömürgeci vahşetin halkımıza yaptıklarından sadece birkaç örnektir. Gerçek sayı ve örnekler çok çok daha fazladır.

Faşist-sömürgeci Türk devletinin yoğun teşhiri sadece demokratik kamuoyunun duyarlılığını arttırmak açısından zorunlu değildir. Hala Türk devletine büyük oranda destek veren NATO'lu yönetimlerin teşhiri açısından zorunludur. Ayrıca bu kadar kaba ve vahşi bir sömürgecilik sergilendiği halde, faşist rejime demokratikleşme yolundaki rejim deyip umut bağlayan uşakların teşhiri açısından da zorunludur.

Özellikle FAC yönetiminin desteklerinin teşhiri zorunlu olmaktadır. Gerçekte FAC'ın, TC sömürgeciliğine verdiği askeri ve siyasal destek diğer NATO yönetimlerini çok çok aşmakta, doğrudan halkımıza ve kurtuluş mücadelemize karşı bir karakter kazanmaktadır. FAC, Avrupa'da TC'nin teşhirinin önüne geçmeye çalışmaktadır. Muhafazakarı ve sosyal-demokratıyla Türk burjuva partileri Kürt halkı düşmanlığında yarışır, bu partilerin ırkçı, anti-demokratik karakterleri ayan-beyan ortadayken, faşist-sömürgeci rejimi en fazla himaye eden FAC olmaktadır.

Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da estirdiği devlet terörünün ve şiddete dayalı statükonun asıl nedeni PKK önderliğindeki Kürdistan bağımsızlık mücadelesini durdurmak ve Kürt halkını sindirmeye yöneliktir. Özellikle, son aylarda şehirlerde artan tutuklamalar, ulusal muhalefetin halk kitlelerini nasıl sardığını ve şehir kitlelerinin nasıl kabarma aşamasında olduğunu gösteren ölçüttür. Türk sömürgecileri tutuklama ve işkencelerle bu kabarmanın önüne geçmeyi amaçlıyor. Kürt halkına şiddet uygulayan sadece sömürgeci ordu değildir. Türk basını ve Türk burjuva partileri de buna dahildir. Zira, basın ahlaksızca ordu terörünü övmekte tutuklamaları ters göstermektedir. Türk burjuva partileri ise içlerindeki uşak karakterli Kürtlere dahi tahammül edememekte, "Misak-ı Milli" ruhu yarışına girmekte, tutuklamalara muhbirlik yaparak ortak olmaktadırlar.

Olanlar, açık ve nettir. Vahşetine rağmen, Türk sömürgeciliği Kürdistan gerçekliği ve bağımsızlık mücadelesi karşısında çıkmazı yaşıyor. Bu husus bile başarı elde edememiştir. Kuru propaganda ve terör uygulamaları bir yana, Kürdistan gerçekliğini dipdiri ve mücadele gücünü arttırarak, sömürgeci çıkmazın boyutlarını genişletmiş. Türk faşizminin "demokrasi" oyunu bozuk bir alet gibi her yanından dökülüyor.

Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ve PKK'yi terörist gösterme stratejisinin iflası anlamına gelmektedir son gelişmeler. TC'nin en büyük besleyicisi ABD bile PKK'ye terörist demeye cesaret edememiştir.

Bu açıdan FAC'ın tutumunun teşhiri oldukça önemlidir. Zira FAC, TC'nin bile yapamadığını yapmaya çalışmaktadır. FAC'ın Ankara büyükelçisi, Irak Kürdistan'ından kuzeye geçen mülteci halkımızın barındığı kampları ziyaret etmiştir. Bu alçakça bir ikiyüzlülüktür. Hem öldüreceksin, hem de kurtulanlara başsağlığı dileyeceksin. Halkımızın soykırımında yer aldığı açık belli olan FAC'ın gaz satan firmaları dolayısıyla yönetiminin Kürt halkına maddi ve manevi tazminat ödemesi için ilgili uluslararası kuruluşlar nezdinde harekete geçirilmesi zorunludur.

Kendine demokratik diyen bir yönetimin halkımıza karşı işlediği suçların yanına kalması gerekir.

Keza, son olarak Cizre'nin bir köyünde insanlarımıza insan dışkısı yedirilmesi olayı. Bu olay, Türk devletinin Kürdistan'daki konumunun en somut ölçütüdür. Fakat bu olay tekil değildir.

Türk ordusunun yıllardır, her zaman Kürdistan'nın her yerinde yaptığı uygulamadır. 1980'den beri Diyarbakır Cezaevinde tüm tutuklular aynı uygulamalarla yüzyüze kaldılar; her operasyonda halka çok daha beteri yapıldı. Fakat bilen bizleriz. Dünyanın da bilgilendirilmesi gerekir. Çünkü, NATO'nun ordusu bunları yapıyor. FAC'ın demokratik gösterdiği bir yönetim bunları yapıyor.

Bu olayın son derece önemli bir yanı daha var: İnsanlarımız faşist-sömürgeciliğe teslim olmamak için insan dışkısı yemeyi göze alıyorlar. Bu bir işkencedir. Köylülerimizin tutumu ve karşı koymaları kahramancadır. Ya, böylesine bir rejime teslim olanlar, gölgesinde yaşayanlar, ondan medet umanlar, ona demokrasi payesi verenler, onu destekleyenler. Bunlar ise faşizmin dışkısını severek yiyorlar. Bunların kim oldukları da ortadadır.

Selahattin ÇELİK
20.2.1989

KÜRDİSTAN KADINLARI 8 MART'I KUTLADI

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü Avrupa'daki Kürdistan kadınları, kadının kurtuluş sorununa ilişkin düzenledikleri toplantılara ve bulundukları alanlarda yürüyüşlere katılarak kutladı.

Rengarenk ulusal giysilere bürünen, çeşitli sloganlı pankartlarla birlikte Kürdistan bayrağını taşıyan Kürdistan kadınlarının yürüyüşlerdeki kortejleri büyük ilgi gördü.

8 Mart yürüyüşünde Kürdistan cephesini temsil eden Kürdistan kadınları korteji basınyayının da dikkatini üzerine çekti. Ve çeşitli alanlarda kadın folklor gösterileri de kadın yürüyüşçülerin beğenisini kazandı.

Avrupa'nın çeşitli alanlarındaki YJWK (Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği) kolları, 8 Mart yürüyüşlerine güçlü katılımlarıyla Kürdistan cephesini başarıyla temsil ettiler.

YJWK-Paris kolu 8 Mart yürüyüşünde

BELÇİKA'DA BASIN TOPLANTISI

(Belçika Berxwedan muhabiri)

Kürdistan Halkının Dostları Komitesi, 24 Şubat 89 tarihinde Belçika'nın Hasselt alanında bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısına Belçika basını ve demokratik örgütlerin temsilcileri katıldılar.

Basın toplantısının birinci bölümünde, kısaca Kürdistan'ın tarihi anlatıldıktan sonra Güney Kürdistan'daki Halepçe katliamında kimyasal gazdan kaçan peşmergelerin ölüme terkedildiği, faşist Türk devletinin operasyonlarda onbinlerce insanı tutukladığı, Cizre'de köylülere insan dışkısı yedirdiği, Kasaplar Deresi'nde insan cesetlerinin çıktığı açıklandı. Bu tür uygulamaları şiddetle kınadığını belirten komite, Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yanında olduğunu basına bildirdi. Kürdistan Halkının Dostları Komitesi, ayrıca Halepçe katilamının yıldönümü nedeniyle 18 Mart 89 tarihinde bir protesto yürüyüşünü düzenleyeceğini belirtti.

Basın toplantısının ikinci bölümünde ise Belçika-Kürdistan Komitesi söz hakkı alarak PKK'li savaş esirlerinin başlattığı açlık grevine ilişkin bilgiler aktararak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Türk devletinin ve Batı Alman emperyalizminin ortaklaşa içine girdikleri yönelimleri açıklayarak teşhir etti.

Basın toplantısı Belçika basını ve demokratik örgüt temsilcilerin yoğun ilgisiyle izlendi.

BİLGİLENDİRME TOPLANTISI

12 Şubat 89 tarihinde Almanya'da tutuklu Kürt politikacıların avukatıyla birlikte ERNK taraftarları ortaklaşa bir toplantı yaptı. Toplantıya 60'ın üzerinde Alman, Kürt ve Türk ilericisi katıldı.

Kamuoyuna yönelik yapılan toplantıda, tutukluların avukatının yaptığı konuşmada, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kaydettiği gelişmeler ve buna karşı emperyalizmin de harekete geçtiğini belirterek, B. Almanya'nın bu yönlü TC ile içine girdiği işbirliği sonucu Almanya'daki Kürt politikacıların tutuklaması, üzerlerinde kendi hukuk ve yasalarını ayaklar altına alarak insanlık dışı uygulamalar gerçekleştirdiğini açıkladı.

Bu yönlü ayrıntılı açıklamalarda bulunan Avukat'ın konuşması ilgiyle izlendi.

Toplantının sonunda çocuk folklor ekibi ve Koma Botan müzik grubu kültürel gösteriler yaptılar.

DEVRİMCİ BİRLİK PLATFORMU BASIN TOPLANTISI YAPTI

(Paris Berxwedan muhabiri)
6 Mart 1989 günü, Devrimci Birlik Platformu'nu kuran örgütlerin temsilcileri bir basın toplantısı düzenlediler.

L'Humanité, Bulgar Haber Ajansı, Milliyet, Cumhuriyet, Günaydın, Yeni Çözüm, 2000'e Doğru, Kurdistan Press, Sosyalist, Kıvılcım, Atak, Berxwedan ve 1 Belçikalı parlamenterin izlediği basın toplantısında; PKK, Sosyalist, THKP-C (Acilciler) ve TKP(B) Avrupa temsilcileri ortak bir açıklama ile Devrimci Birlik Platforumu'nun içerik ve amaçlarını geniş bir şekilde izah ettiler. Türkiye ve Kuzey Kürdistan kitlelerine hitap edecek bir dergiyi en kısa bir sürede çıkaracaklarını belirten platform temsilcileri, bunun kitlelerle kucaklaşmanın ilk adımı olduğunu açıkladılar. Platformun bir amacı da reformist ve teslimiyetçi örgütler dışında, tüm devrimci güçleri bünyesinde toplamak olduğu belirtilerek; eğer Devrimci Birlik Platformu ilkelerini kabul ederlerse çeşitli reformist güçlere de yer verileceği açıklandı. Ve bu konuda, tüm sol güçlerle çeşitli düzeylerde ilişki kurulacağı belirtildi.

Basın toplantısında, daha önceleri kuruluşu gerçekleştirilen FKBDC'nin durumuna ilişkin sorulan bir soru üzerine, FKBDC'nin devam ettiğini belirten PKK sözcüsü şu açıklamayı yaptı: *"Bu platformla bizler henüz bir cepheleşme aşamasında değiliz. Ancak daha önce geniş olarak ele aldığımız Türkiye ve Kürdistan halklarının aynı cephedeki birliğini de hedefliyoruz. Türkiye ve Kürdistan'daki değişik güçlerin mücadeledeki farklı durumları cephe olayının hayata geçirilmesini zorlaştırıyor; fakat bu ilk adımların atılmayacağı anlamına gelmez.*

Tekrar ediyoruz: Hiçbir ideolojik koşul gözetmeksizin, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına saygılı olmak şartıyla, kardeş Türkiye halkının mücadelesini sürdürmek isteyen her siyasi yapıya maddi-manevi vb. her türlü desteği bizzat ülke pratiğinde sunmaya hazırız."

Yine PKK-YNK ittifakına ilişkin sorulan bir başka soruya da, PKK-Avrupa Temsilciliği sözcüsü şöyle cevap verdi:

"YNK lideri Talabani, henüz platformun metninin mürekkebi kurumadan ABD emperyalizminin ayaklarına kapandı ve bize emperyalist çözüm biçimlerini dayattı. Gerçekte ise, ittifakın hedefi sömürgeci-faşist güçlere karşı omuz omuza savaşmaktı." Ve ittifakın işlemezliğinin bağımsızlık yolunda direnişi temel alan PKK'den kaynaklanmadığını belirtti.

Devrimci Birlik Platformu'nun kendini devrimci kamuoyuna tanıtma çalışmalarının devam edip etmeyeceğine ilişkin sorduğumuz bir soru üzerine de, basın toplantısı sözcüsü, en kısa sürede Paris'te düzenleyecekleri bir toplantıyla devrimci-ilerici kamuoyuna platformun amaçlarını ve muhtevasını açıklayacaklarını belirtti.

BM ÖNÜNDE PROTESTO MİTİNGİ

17.2.89 tarihinde, Kürdistan'daki katliamları, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları ve Avrupa ülkelerindeki Kürdistanlı kitleler üzerindeki baskıları protesto etmek amacıyla Birleşmiş Milletler binası önünde bir miting düzenlendi. 200'ün üzerinde kitlenin katıldığı mitingde Yeşilyurt köyündeki insanlık dışı uygulamaları protesto eden pankartlar taşındı ve miting süresince sloganlar atıldı.

2 saat süren mitinge, bilgi almak ve izlemek amacıyla 4 gazeteci, 1 radyo muhabiri ve BM İnsan Hakları Komisyonu toplantısına katılan birkaç delege de katıldı. Fransızca yapılan siyasi konuşmada faşist Türk devletinin tüm uygulamaları teşhir edildi.

Eylem esnasında Halepçe katliamı Kürdistanlı kitleler tarafından temsili olarak canlandırıldı. Bir teybe konulan kasetten yükselen bomba ve insan çığlıkları sesleri eşliğinde 15 dakika süreyle kitleler yerlere yatarak katliamı protesto ettiler.

Mitingde söz hakkı alan din adamı Pastör Wyler, Kürt halkıyla dayanışma içinde olduğunu belirten bir konuşma yaparak başarılar dileğinde bulundu.

CENEVRE'DE TUTUKLULARLA DAYANIŞMA GECESİ

18.2.89 tarihinde, **Kürdistan'da Şehit ve Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği**'nin düzenlediği dayanışma gecesine 500'e yakın kitle katıldı.

Dayanışma gecesi Diyarbakır askeri cezaevinde 9 Şubat 89 tarihinde başlatılan açlık grevinde, PKK'li savaş esiri M. Emin YAVUZ'un şehit düşüşünün (17.2.88) birinci yılını anma amacıyla düzenlendi.

Gece şehitlerimize saygı duruşuyla başladı, ardından koro ve folklorla devam etti. Gecede üç dilde (Kürtçe, Türkçe ve Fransızca) yapılan siyasi konuşmalar, sık sık gür sloganlar atılarak desteklendi. Partiye ve şehitlere bağlılığı dile getiren sloganlar geceye renk katıyordu. Geceye katılan Basel, Zürih folklor ve müzik grupları oyunları ve türküleriyle geceyi güçlendirdiler.

Gecede, Halkların Haklarını Koruma Derneği adına Pastör Wyler bir konuşma yaparak dayanışmasını dile getirdi. Ayrıca İsviçre-İnsan Hakları Derneği geceye dayanışma mesajını gönderdi.

Batı Almanya'da bulunan devrimci Kürt politikacılar adına Ali Haydar Kaytan'ın Newroz gecelerine gönderdiği mesajı olduğu gibi yayınlıyoruz.

TERTİP KOMİTESİ'NE

Ulusal direniş tarihimizin bu en anlamlı gününde, tutuklu arkadaşlarım adına hepinizi selamlıyor; yurtsever coşkunuzun ve ortak davamıza inanç ve bağlılığınızın önünde saygıyla eğiliyorum.

Çağdaş tiranlarla ayak öpmeye alışkın bir avuç uşak takımı ne derse desin, Newroz Direniş Geleneğimiz bugün her zamankinden daha sağlam temellere oturmuştur. Bağımsız ve özgür yaşama ideali, ulusumuzun her vatansever bireyinin en ince damarlarına değin nüfuz etmiştir. Partimizin halkımızı temsil etme gücü ve yeteneği bugün her zamankinden daha fazladır. En zor anlarımızda bize daima doğru yolu gösteren, devrim gemisini fırtınalı denizlerde ustalık ve kararlılıkla ilerleten bir Önder'e sahibiz. Savaşma ve kazanma olanaklarımız bugün her zamankinden daha çok artmıştır. Dünün uysal köleler diyarı olan Kürdistan, bugün bütün zalimlerin korkulu rüyası haline gelmiştir. Zulmün ve cürümün yeryüzündeki en lanetli kalesi olan Türk sömürgeci egemenliğinin kaderi iyice açıklık kazanmıştır. Faşist sömürgecilik yıkılacak, halkımız zafer kazanacaktır.

Ancak devrim gemisinin hiçbir zaman sakin sularda seyretmediğini bilmek zorundayız. Eğer vatan topraklarımız üzerinde her şey sükunet telkin edecek kadar düzenli olsaydı, o zaman devrime gerek kalmazdı. Oysa devrim altüst oluştur; düzenin bütün sahtelikleri ve pisliklerinin su yüzüne vurması ve bir kenara fırlatılıp atılmasıdır. Partimiz sürekli eylemin içindedir ve kollarını toplumun her kesimine uzatmıştır. Toplumla bağlarını koparmadıkça, az da olsa, bu sahtelikler ve çirkinliklerin Partimizin saflarına yansımasını önleyemeyiz. Bu yüzden, devrimin yasaları Partimizin saflarında hükmünü yürütecektir ve yürütmelidir. Eskiye, kölelik düzenine ait olan ne varsa, saflarımızdan sökülüp atılmalıdır.

Büyük davaların ve onların öncülerinin engin güç kaynakları kadar bazı zaafları da vardır. "Gücümüzün de, zaafımızın da gerçek nedeni, devrim davamızın yüksek haklılığı ve temel ilkelerindeki açıklıktır. Gücümüzdür, çünkü bize yalan karşısında gerçeğin üstünlüğünü, haksız istekler karşısında halkın isteklerinin doğruluğunu gösteriyor" ...Zaafımızdır, çünkü insanlık değerlerinden yoksun uşak ve hain ruhlu unsurların, ulusumuzun kaderini bir ticaret metasıymış gibi değerlendirmeye çalışanların, devrimi üç günlük mesafede varılacak bir sefahat durağı olarak görenlerin, Parti ortamına ganimet bölüşme yeri biçiminde yaklaşanların hepsini bize karşı birleştiriyor. Amaçlarımız ve hedeflerimiz arasındaki derin uçurumu gören bazıları yarı yoldan geriye çarkediyorlar. Süklüm büklüm eski sahiplerinin kapısına koşuyor ve oradan Partimize ve O'nun Önderliğine beddualar yağdırıyorlar.

Partimiz yüce bağımsızlık ve özgürlük davamızın tapınağıdır. Bu yüzden, köle kalmamızı isteyen bütün gericiler, ülkemizin ve ulusumuzun bütün düşmanları, kafalarında çağı kapatmış bütün zavallılar, öncelikle bu tapınağımızı yıkmak istiyorlar. "Her bir ulusta, büyük adamlar geniş bir ormandaki koca ağaçlar denli sık boy atmaz." Bu yüzden, bütün devrim ve halk düşmanları, bütün uşaklar ve hainler, öncelikle önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa saldırıyorlar. Ünvanından yana zengin, insanlıktan yana yoksulun yoksulu olan bazıları işbilir işportacılar gibi eski malları piyasaya sürüyor ve yeni malmış gibi bize yutturmaya çalışıyorlar. Duygularımızı ve zaaflarımızı sömürebileceklerini sanıyorlar. Bölgecilikten, mezhepçilikten ve öteki rezil şeylerden medet umuyorlar. Lağımlardan devşirdikleri kirli silahlarla Partimize ve Liderliğimize karşı kirli bir savaş sürdürmeyi deniyorlar.

Kim ne yaparsa yapsın, kimler ne derse desin, bir daha eskinin kölelik ruhuna dönmeyeceğimize dair kararlılığımız kesindir. Bağımsız ve özgür yaşama idealinden vazgeçilebileceğine dair en ufak bir kuşku belirtisine bile tahammülümüzün olmadığı açıktır. Bölgecilik, mezhepçilik, hemşehrilik ayakları, bütün öteki hastalıklar ve zaaflar eskinin o köle karanlığına dönüşün yoludur. Bizi tek bir ulus biçiminde birleştiren "Kürdistanlı" nitelemesini, bölge ve mezhep farklılığından kaynaklanan her türlü nitelendirmenin çok çok üstünde tutmak zorundayız. Newroz'un en belirgin anlamı budur. NEWROZ, ulusal birlik ve bütünlüğümüzün çelikleşmesinin sembolüdür.

Dünya ulusları arasında ulusumuza saygınlık kazandıran ve her birimizin insanlar arasında başı dik gezmesini sağlayan şey, ülkemizde yükselen halk savaşıdır. Her biri Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaşın izinde yürüyen adsız Kawaların yaktıkları direniş ve isyan ateşidir. Ancak, dağlarımızda ve ovalarımızda faşist-sömürgeci düşmana karşı savaşan yiğitlerimizin varlığı, rahatlığımızın ve gevşememizin gerekçesi olmamalıdır. Bağımsızlık ve özgürlük savaşları meçhul askerlerin savaşlarıdır. Kutsal davamız, ancak her yurtsever insanımız kendisini vatanın bir askeri kabul ettiği, zafere inancını tazelediği ve üzerine düşen görevi yerine getirdiği zaman emin adımlarla ilerleyebilir. Halk savaşının zaferi ancak o zaman emin ellerde olabilir. Bu ulusal birlik ve direniş gününde, halk savaşına katılma ve onu destekleme kararlılığımız bir kat daha artmalıdır. "Her Şey Halk Savaşı İçin" şiarına bağlılığımız pratikte de kanıtlanmalıdır.

Yüzyıllar boyu süren köleliğimize rağmen, biz Kürtler daima namusumuza bağlı kaldık. Birçokları bizi namusumuza düşkünlüğümüzle tanıdı. Ancak bu özelliğimizi bilmeyen bazı namussuzlar, vatanımızın geleceği üzerinde çirkin hesaplar yapıyorlar. "Kürdistan sömürge olmaktan çıksın, ama hepimizin kendisinden yararlanacağı bir ortanın malı haline gelsin" diyorlar. Şimdi NATO karargahlarında ve öteki yerlerde yapılan hesap budur. Bu arada Kürtlük iddiasında olan bazıları bu işin pezevenkliğine soyunuyorlar. Bu politik pezevenkler güruhunu hepimiz tanıyoruz.

Peki, bunu kabul edebilir miyiz? Dilimizde "pezevenk" kelimelerinin karşılığı bile bulunmazken, bu çirkin ve alçakça oyunlar karşısında seyirci kalabilir miyiz? Asla! Kürdistan ya tam bağımsızlığa ve özgürlüğe kavuşmalı, ya da küllerin arasında kaybolup gitmelidir.

Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!

— **Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve yerli gericilik!**
— **Kahrolsun emperyalizm!**
— **Yaşasın Newroz birlik, direniş ve isyan geleneğimiz!**
— **Yaşasın Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN!**
— **Yaşasın halk savaşı!**
— **Yaşasın önderimiz Abdullah ÖCALAN!**

Ali Haydar Kaytan
Stuttgart-Stammheim Cezaevi

YURTSEVER KÜRDİSTAN KADINLARINA

Baştarafı 1. sayfada

dinamiklerini harekete geçirmede önemli bir rol oynadı. Kadın sorunu, toplumsal sorunların çözücü bir halkası, kimliğine kavuştu bugün.

Bugün, yani 8 Mart 1905'te, toplum dinamiklerinden fırlayıp öne çıkan ve kadın sorununun öncülerinden Clara ZETKİN, Rosa LÜXEMBURG ve birçok devrimci kadın, bu sorunun çözümü yolunda ilk önemli ve devrimci adımı attılar.

Bugün, dünyanın dört bir yanından yükselen mücadele kararlılığı ve coşku, tek bir ses ve tek bir yumruğa dönüştü Kopenhag'da... İşçi-köylü, emekçi, ilerici ve devrimci kadınlar, mücadele kazanımlarını kalıcılaştırmak, onları daha geniş alanlara yaymak ve kadın sorununun ancak devrimle çözüleceğini ve onun vazgeçilmez bir parçası olduğunun bilinciyle yeni kavga andları içtiler. Aynı dilden zafer türküleri söyleyip kutladılar bu günü... Bu günü (8 Mart'ı) uluslararası kadınların, birlik-dayanışma, mücadele ve kurtuluş günü ilan ettiler.

8 Mart dünya kadınlarına kutlu olsun!

84 yıldır dünya kadınları, bu devrimci geleneği, bu günün anlamını derinleştirici yeni kavgalar yaratarak kutladı. Bu günü, toplumsal mücadelede bir basamak yaptı. Bu günü, devrimci uyanışın itici gücü olarak gördü. Ve bu günde, insan olmanın gururunu yaşadı.

ULUSAL DEĞERLERİMİZİN KORUYUCU EMEKÇİLERİ, YURTSEVER KÖYLÜ KADINLAR, KADINLARIMIZ!

Halk değerlerimizin yaşatılmasında emeği olan sizleri, sadece bugün değil, halk tarihimizin her döneminde, her tarihi anda görüyor, anıyor ve sizi değerimiz biliyoruz. Sizlerde, Kürt ve Kürdistanlılığı görüyoruz. Sizlerde, üçbin yıllık zulmün acı izlerini görüyoruz. Sizlerde, işgalcilere karşı kavgada, erkeği ile omuz omuza savaşma geleneği görüyoruz.

Tarihimiz, sizlerin savaşçılığını yazar. Tarih sayfaları, Kürt kadınının değerlere bağlılığının güzel örnekleriyle doludur. Newrozlar'da özgürlüğü ateş dansılarında simgeledin, Dersim'de Beseyleştin... Tarihte sen, uğruna ölünesi yiğit ve güzel kadınsın. Efsaneler yaratılmış, senin yiğitliğin üstüne... Sen, dilimizsin, sen halk kültürümüzsün. Sen, helal süt emziren anasın. Yiğit ve mert olana sütünü helal etmiş, korkak ve haine bin beddualarla haram eden, geleneğine sımsıkı bağlı Kürt kadınısın.

İşgallerde, katliamlarda, işkencelerde, sürgünlerde, yüzyıllardır süren soygun, talan, zulüm düzeninden en çok acı çekensin, özgürlüğü yakın eden her coşkudan, her başarıdan en çok sevinç duyan yine sen olmaktasın. Sen, bu korkunç paradoksun içinde, güneşe duruyorsun. Bir yanın al aydınlık, öte yanın acıdan yanık yanık...

Kavganın haklılığı, yüceliği ve sevinci, acı yanını dindiriyor. Ve sen, bugün zulmün tüm zorbalığına inat kavgaya durmuşsun. Gerillanın bir ana kucağı dağlarımız, biri de sen olmuşsun. Operasyonlar, işkenceler, sorgular, hapisler, hiçbiri senin bu sana özgü korumacılığını yok etmedi, edemedi. Çünkü sen, acını dindirecek dermanı bulmuşsun: PKK'nin açtığı ulusal kurtuluş kavgasında yer almak... Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği saflarında savaşmak... Bu kavgan kutlu olsun!

Sınıf kardeşlerinizle haydi kavgaya

Bu kavga senin de kavgan, ak sütünü helal et. Dilinden düşmeyen;

"Herê lâvemın herê şoreşe şiremî sîpı jîtere helâl bê..." türkünle kızlarını, oğullarını cepheye gönder... Gönder ki, her biri bir namlu olsun kavga siperlerinde... Zılgıtların yeni kavgalara çağrı olsun; gerillaya parola, düşmanına pusu olsun...

Kavga ak sütünle büyüyor!..

KÜRDİSTAN İŞÇİ KADINLARI!

"Kürdistan ucuz işgücü deposudur" gerçeğini yaşayarak daha iyi görüyorsun. Sömürgeciler, emek düşmanları, seni emeğinle birlikte pazarlıyorlar. Modern çağın yüzkarası bir köle ticaretinin ağına almışlar seni de. Bugün, emperyalist metropollerde siz Kürdistanlı kadınların emeği üzerinde yeni zulüm provaları yapılıyor.

Çalınan yalnız emeğin mi? Hayır! Bu defa da emperyalist kültürün değirmenine alınıp öğütülmek isteniyorsun. Halk kültürün, dilin, tarihin unutturulmaya çalışılıyor. Seni yabancı bir kültürle biçimlendirmeye çalışıyor tüm emek düşmanları. Seni, bu "modern" medeniyet yuvalarında, öz benliğinden, ulusal kavgandan uzaklaştıracaklarını sanıyorlar. Ama yanılıyorlar!

Kürdistan bugün ulusal kurtuluş kavgasının yangınıyla tutuşmuş. Bu devrim ateşi tüm dünya halklarının ilgisini çekmekte, büyük sempati ve desteğini çekmektedir.

Kürdistan'da emek, kavgada sürgün veriyor. Emek, emek düşmanlarına meydan okuyor. Sömürgeci zulmün sahipleri kavganın yüceliğine karşın her gün, her saat bir bir küçülerek, alçalıyorlar.

Bu kavga Kürdistan işçi kadınlarının da kavgasıdır. Sınıf kavgan kutlu olsun!

Aile yaşamını idame ettirmek için işgücünü sattığın Avrupa kentlerinde, halkının yaşam kavgasının kanla nasıl boğulmak istendiğini duyuyorsun. Bu kavganın nice emekle yükseldiğini ve ne acılarla beslendiğini artık bilmektesin. Bu bilinçle, bulunduğun her yerde özüne sahip çık, ve onu mücadele gücüyle birleştir.

Bilmelisin ki, özgürlük savaşçılarına her yardım kavgayı güçlendirecektir. Ve emeğinin onurunu koruyacak özgür geleceğini yakın edecektir. Siz işçi kadınlarımızın kurtuluşu bu kavgadadır. Bu kavganın devrimci ve öncü sınıfı olan işçi sınıfının birer üyeleri olan siz işçi kadınlarımız da, sınıf bilinciyle hareket etmeli ve sınıf kardeşlerinizle birlikte, bu kavganın taşıyıcısı olmalısınız.

Kavga sizden öz değerlerinize bağlılık istiyor; kavga sizden destek bekliyor; kavga sizden Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği'nin mücadele bayrağı altında saf tutup, ulusal kurtuluş mücadelemize güç katmanızı istiyor. Kavga sizden Kürdistan'a kavga ruhuyla dönüşünüzü istiyor. Kavga sizden dağlarımızda savaşan özgürlük savaşçılarına takviye yeni savaşçılar istiyor.

Sınıf kardeşlerinizle birlikte haydi kavgaya!..

YİĞİT VE FEDAKAR ANALARIMIZ!

Mapus yolu, yiğitliğin yolu oldu sana... Mapus yolu umut yolu oldu sana. Sen, yiğitliği umuda katık edip kavga onurunun direnen kadını oldun ana... Sen, yüreğinin bir yanını elde silah savaşan çocuklarına; öteki yanını, zindanda yüreklerini, iradelerini ve bilinçlerini savaş hattına süren çocuklarına açtın. Ne büyük, ne yüce yüreğin var. Böyle yaman, böyle ateş parçası yüreğine nice yiğit kızlarını ve oğullarını gönderdin. Ateşin çocukları, ateş parçası yüreklerde taht kurar. Yüreğini yüreğimizin üstüne koyduk...

Açlıklara, ölümlere yattın mapus önlerinde. Meydanlar alev alev kavganın tanıkları oldu. Zulüm direngenliğinden bir değil, bin şamar yedi. Bir bayrak da sen diktin mapus burçlarına... Zulüm her gün biraz daha eriyor haykırışlarınla. Yürüdükçe alev alev fistanınla gülecek özgürlük sana ve çocuklarına.

Bir sana bir de Kürdistan'a dedik ana, analığın kutlu olsun!

KÜRDİSTAN YURTSEVER KADINLAR BİRLİĞİ'NİN TÜM ÜYELERİ; KADIN YOLDAŞLAR!

Kürdistan gibi bir ülkede devrimci olmak, devrim davasını omuzlamak kolay değildi, hele kadın olarak kavgaya atılmak hiç kolay değildi.

Bundandır ki, seni çepeçevre saran tüm olumsuz koşulları olumlamada göstereceğin kararlılık, seni, kendi kimliğini bulmada vazgeçilemez bir zorunluluk olarak sana dayattı. Çünkü, devrimci bilinç, kararlılık, bağlılık, inanç, fedakarlık ve dürüstlük bu yeni kimliğin, bu özgür kişiliğin esas mayasıydı. İşte, PKK sana bu kimlik arayışında tek ve vazgeçilmez bir anahtar verdi; güç ve yeteneğini kavganın her alanına taşıyacak bir yapıya, öz yapına kavuşmanı sağlayacak tüm yolları gösterdi. Sana düşen, bu yolu açmaktı. Çünkü, Kürdistan'da devrimci kadın tipi senin şahsında yaratılacaktı. Sen, bu bilinçle kavgaya atıldın ve bu bilinçle kavgayı yürütüyorsun.

Bugün, senin ulusal kurtuluş mücadelemizdeki emeğini, Kürdistan'da devrimci kadın tipi yaratma yolundaki başarılı çabanı görüyor ve bundan sevinç duyuyoruz. Bu emeğin ve çaban bin yılların geleneksel gerici, yoz ve ilkel tüm anlayışlarını önemli oranda yıkmış ve toplumda kadın sorununa devrimci yaklaşımı geliştirmiştir. Bu çaban, partili yoldaşlara, halkımıza ve tüm devrim güçlerine güven verici bir biçim kazandı. Bu çabanın pratik ifadesi olan Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği, halkımıza ve Kürdistan kadınlarına kutlu olsun!

Dün Fransa'da, İspanya'da, Rusya'da, Bulgaristan'da, Vietnam'da, Küba'da, Nikaragua'da ve daha birçok ülkede kadınların barikatlarda, kavganın her alanında savaşarak devrimde oynadıkları rolü, bugün sizler Kürdistan devriminde oynamaktasınız. Kuşkusuz bu mücadelenin başarılı ve gurur verici yönüdür. Ancak, bu başarı hiçbir zaman hata ve eksikliklerimizi yadsımaya ya da onları önemsiz görmeye götürmemelidir bizi.

Biliyoruz ki toplumda kazandığımız ve üzerimizden atamadığımız birçok anlayış ve alışkanlıklarımız vardır. Bunlar başarısızlığımızın besleyici unsurları olmaktadır. Bunlar var oldukça, diğer sorunlarda olduğu gibi, kadın sorununa bakış açısında da eksiklikler, hatalar olacaktır. Bunlar, her devrim pratiğinde de yaşanan, yaşanacak olan şeylerdir. Önemli olan bu anlayışları, devrimci bilinç ve partili anlayışla yık-

Devamı 17. sayfada

PKK'li savaş esiri **Muzaffer Ayata**'nın, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Kürdistanlı kadın yoldaşlara gönderdiği mesaj:

Değerli yoldaşlar...

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde birkaç cümleyle de olsa sizlere ulaşmanın, duygularımızı iletmenin mutluluğunu yaşıyoruz. Dünya emekçi kadınları cephesinin siz Kürdistanlı temsilcilerine sevgi ve saygılarımızı iletiyor, büyük özgürlük yürüyüşünüzde yanyana olmanın kıvancını yaşıyoruz.

Kürdistan'da PKK önderliğinde görkemli bir başkaldırıyı, tarihsel çıkışı yaşıyoruz. Halkımız sömürü ve talanın yanında ulusal imhanın, boyunduruğun en ağır sonuçlarını yaşarken, kadınlarımızın ezilmesi, harcanması daha üst boyutlarda seyrediyor.

Korkunç sömürü ve ulusal imhaya karşı halkımız büyük insan Başkan APO ve şanlı önderi PKK'yi bağrından çıkararak iradesini savaşma, tarihsel hesaplaşma yönünde kullanıyor. Kahramanlık gerektiren bu korkusuz adımın atıcısı olma onurunu halk olarak yaşıyoruz. Gelişen bu başkaldırıya yaşamın her alanında erkeğiyle omuz omuza olan, belamızın sırtlayıcısı, sabrın, fedakarlığın, sadakatin en büyüğünü gösteren kadınlarımızın seyirci kalması beklenemezdi. Her yönüyle ezilen kadınlarımız bugün elde silah dağlarda halkımızın özlemini namlularında dile getiren gerilla, zindanlarda, işkence tezgahlarında direnişin adı olmaktadır.

Bir parça özgür vatan uğruna yürütülen savaşımıza kadınlarımız katılmadan sonuç alınamaz. Bu katılım beklenen düzeyde olmasa da alınan mesafe gözardı edilemez. Hedef halkımızın temel ayaklarından biri olan kadınlarımızın örgütlülükte kucaklanması olmalıdır. Halkımızın tüm kesimlerinin örgütlü olması, savaşımda yer alması, bilinciyle hareket edilerek Kürdistanlı kadınlar birliğini oluşturmanız ülkemiz açısından yaşamsal bir rol oynayacaktır. Bu rolün bilinciyle hareket edilmeli, tüm yetenek ve enerji sarfedilerek yapılması gereken her şey yapılmalıdır. Gün çalışma, örgütlenme ve savaşma günüdür. Ülkemizin kurtuluşu, refahı ve özlemini duyduğumuz barış ancak yürüteceğimiz savaşın ürünü olabilir. Her şey vatan için, her şey savaşın kazanılması için şiarı terkedilmeden canla başla çalışmalıdır.

Gerçek anlamında enternasyonalizmin, halklarla dayanışmanın, bütünleşmenin savaşmaktan geçtiğinin bilinmesi gerekir. Dünya insanlığına, sömürüsüz, özgür bir Kürdistan sunarak ancak katkıda bulunabilir, görevlerimizi yerine getirebiliriz. Bunun dışındaki yol ve yöntemler geçersiz, içi boş ve süslü laflar olarak kalmaya mahkum olacaktır.

PKK'nin açtığı ulusal başkaldırı bayrağı altında daha büyük adımlarla yürünülmesi dışında bizim için kurtuluş sözkonusu değildir. Bunu bilince çıkararak toplumun tüm kesimleri örgütlendirilmeli, savaş alanına çekilmelidir. Bu konuda büyük görev ve sorumluluklarla karşı karşıya olduğunuz ortadadır.

Hayrilerin, Mazlumların, Kemallerin kızıla boyadığı direniş bayrağını burçlarına diktiği zindanlardan yükselen özgürlük haykırışlarımızla sizlerleyiz. Kulaklarımız, gözlerimiz sizlerde; daha büyük atılımların, kazanımların haberi kadar hiçbir şeyin bizi daha fazla sevindiremeyeceği bilinmelidir.

Bu anlamlı gün nedeniyle büyük önderimiz Başkan APO'ya olan sonsuz güven ve bağlılığımızı bir kez daha vurguluyoruz. Geleceği fethetme büyük yürüyüşümüzde her şeyimizle sizlerleyiz.

Hepinizi mücadelemizin sıcaklığıyla kucaklıyor, uğraşılarınızda başarılar diliyoruz.

Amasya Cezaevi
6 Şubat 1989

Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği sözcüsü, Birleşmiş Milletler'de konuştu:

"Halkımız artık esaret altında yaşamayı kabul etmemekte"

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu 45. toplantısında, İsviçre'deki **"Halkların Haklarını Koruma Derneği"** temsilcisi **Alain Wyler** ve **"Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği"** sözcüsü söz hakkı alarak birer konuşma yaptılar. BM yasasının 9. maddesi olan **Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'na** ilişkin yapılan konuşmalarda, faşist Türk devletinin Kürdistan halkına yönelik baskıları, işkenceleri ve katliam uygulamaları dile getirilerek, onun teşhiri yapıldı. Aynı konuşmalarda Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesinin de tüm engelleme çabalarına rağmen gelişmeler kaydettiği belirtildi.

Halkların Haklarını Koruma Derneği ve Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği temsilcilerinin yaptıkları Fransızca konuşmaların Türkçe çevirilerini kısaltarak yayınlıyoruz.

HALKLARIN HAKLARINI KORUMA DERNEĞİ TEMSİLCİSİ ALAIN WYLER:

Sayın Başkan

Bize ayrılan dakikaları Türk devletinin, Kürt halkı üzerindeki baskılarını ve insani haklarının ihlali üzerine yapacağımız konuşmayla dolduracağız.

Bu ülke içinde, Kürt halkı kültürde, dilde ve diğer gelişiminde engellendiği gibi tutuklamalara, aşağılanmaya tabi tutulmaktadır. Bu durum 1980 sonrası daha da ilerlemiştir. Öyle bir duruma gelinmiştir ki, Kürdistan'da bu rejime karşı bağımsızlık uğruna bir savaş başlatılmıştır.

Gelişen mücadeleye karşı Türk devleti, Kürdistan'da bir savaş ortamı yaratmıştır. 450.000 kişilik ordusunun yanısıra, 64.000 kişilik özel eğitilmiş kontr-gerilla ekibiyle Kürt halkını yok etmeyi amaçlamaktadır.

Dünya basını bu konu üzerinde çok az durduğundan dolayı, biz kendi kaynaklarımızdan yararlanarak bazı belirlemelerde bulunacağız. Bu konuları 3 temelde ele almak mümkündür.

İlk etapta Kürtlerin tanıklığından söz etmek gerekir ki, Kürtler halen ülkelerini terk etmektedirler. İltica olarak Avrupa alanına gelen Kürtler, seslerini duyurmak için yayınlar çıkarmakta, açlık grevleri yapmakta, halkın içinde bulunduğu güçlükleri ve baskıları dile getirmektedirler.

En kabul edilmez olan ise, birçok ülkede iltica talebinde bulunan ve gerçekleri gündeme getiren bu insanlara inanılmadığıdır. Türk basınında bile bu yönlü haberlerin olmasına rağmen duyarsızlık mevcuttur.

İkinci olarak da şunu belirtebiliriz: Çok sayıdaki resmi raporlardan alınan bilgi vardır. Bu raporlardan birisi 1984 yılında da kabul edilen Helsinki raporudur. 1986'da Af Örgütü raporu da bu konu üzerinde açıklamalar yapmıştır.

Bir diğer döküman ise Ağustos 1988'de İnsan Hakları Komisyonu'nun BM'ye sunduğu rapordur.

Her köyde bir jandarma karakolu yerleştirilmiştir. Bu karakollar halkın direnişe destek sunmasını engellemekle yükümlüdür. Sürekli olarak köyler basılmakta ve köylüler köy meydanına toplanarak yere yatırılmakta ve onlara işkence yapılmaktadır. Yine aynı bölgede bir köpeğin bir insan ayağını bulması sonucu birçok cesedin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Kürdistan'daki baskılar polis karakollarında ve cezaevlerinde sistemli olarak devam etmektedir. Özel kayıtlarda dahi Türk devletinin işkenceleri belirtilmektedir. Türk devleti işkencelere karşı yapılan anlaşmayı 1988 Şubat'ında imzalayan devlet olmasına rağmen bu yönlü uygulamalarına devam etmektedir. Yasalarının 17. maddesine göre hiçbir ortamda kişilere karşı işkence yapılmamalı; kişilerin gururuyla oynanmamalı denilmektedir. Fakat bunu hiçbir şekilde uygulamamaktadır.

Kadınlara gelince sürekli olarak sadist işkencecilerin tecavüzüne uğramakta işkence görmektedirler. Söyleyebileceğimiz, binlerce insan işkencelerde öldürülmüş veya ömürboyu sakat bırakılmışlardır.

Baskılar aynı zamanda Kürt askeri güçleri üzerinde de sürdürülmektedir. Savaşçılara karşı operasyonlar düzenlenmekte ve vurulmaktadırlar. Avrupa Kürdistan Komiteleri şu bilgiyi vermiştir:

"1 Nisan 1988 tarihinde 20 savaşçı kimyasal silahlarla katledildi."

Silahlı savaşın yanısıra psikolojik savaş da sürdürülmektedir. Savaşçıların yakınlarına mektuplar gönderilerek, savaşçıların silahlarını bırakıp teslim olmalarını istemekte; kabul edilmediği takdirde ailelerine yöneleceklerini belirtmektedirler.

Sayın başkan, sizden isteklerime geçmeden önce Avrupa ülkelerinin durumuna da değinmek istiyorum.

Eğer Avrupa ülkeleri Türkiye'yi desteklemezlerse, yani silah satmazlarsa, (aynı zamanda şunu da belirtelim anti-gerilla ve özel timler de direkt Federal Almanya'da yetiştirilip gönderilmektedir) Kürt halkı açısından daha olumlu olur ki, bu istem Kürt halkının da istemidir. Bir de Avrupa ülkelerine gelen iltica politiktir. Tüm bu yönelimlerin sebebi nedir?

Sebepler stratejik, politik ve ekonomik çıkarlardır. Şu durumda Kürt ve Türk halkının acıları ortaktır. Şimdiye kadar yaptığım açıklamalarla birlikte, bir de şunları 45'nci İnsan Hakları Komisyonu'ndan talep etmekteyiz:

Bu komisyonun Kürt halkının haklı savaşını tanımasını istiyoruz.

İşkencelere karşı anlaşmayı imzalayıp da uymayan Türk devletine baskının yapılması, işkencelerin ve baskının durdurulması.

Uluslararası alanda TC'ye yardımların kesilmesi, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı duyulması.

Cenevre / Şubat 1989

KÜRDİSTAN YURTSEVER KADINLAR BİRLİĞİ TEMSİLCİSİ:

YJWK TEMSİLCİSİ Birleşmiş Milletler 45. İnsan Hakları Komisyon toplantısında yaptığı konuşmada, Kürdistan'daki son gelişmeleri aktararak, **"Halkımız kendi kaderini kendisi tayin etmek, bağımsızlığa gitmek istiyor"** dedi.

Sayın Başkan
Sayın delegeler

Bugün biz Kürt kadınları açısından tarihi bir gündür. İlk defa bugün bir Kürt kadını, halkının adına Birleşmiş Milletler'de söz hakkı alarak Kürt halkının içinde bulunduğu gerçekliği dile getirmektedir. Bir Kürt kadını olarak ben burada milyonlarca Kürt kadınını temsil etmekteyim ve halkımın bu toplantıda istemleri vardır. Halkım adına İnsan Hakları Komisyonu'ndan Kürt sorununun gündeme getirilmesi ve halkımız açısından faydalı olacak kararların alınmasını istiyoruz.

Sayın Başkan

Geçtiğimiz hafta 28 Ocak 1989 tarihinde Türk ordusunun düzenlemiş olduğu bir operasyonda Cizre'nin Yeşilyurt köyü oturanları köy meydanına toplatılarak işkencelerden geçirilmiş, işkence altında tüm köy halkına insan dışkısı yedirtilmiştir. Kürdistanlılar her türlü işkenceye tabi tutulmakla kalmayıp, Kürt kadınları çırılçıplak soyularak işkenceden geçirilmiş, tecavüze uğramış, elektrik verilmiştir. Türk devletinin insanlık dışı uygulamaları bununla da sınırlı kalmamış, 8,5 aylık hamile bir Kürt kadını ve kucağındaki çocuğu dahi işkence görmüş, çırılçıplak soyulup elektrik şoku verilmiştir.

Çocuklar da bu barbar uygulamalara maruz kalmıştır. Bir örnek verirsek; 7 yaşındaki kız çocuğu Filiz, polisler tarafından sorguya çekilmiş hiçbir şey bilmediğini söylediği için işkence görmüş ve saçlarından tutulup sürüklenerek dışarı atılmıştır. Türk devleti halkımızı mecburi iskanlara tabi tutarak boşalttığı köyleri "askeri zon" adıyla veya "stratejik bölge" diye yasak alanlar olarak belirlemiştir. Tüm bu uygulamalar Kürdistan'da yeni değildir, çok uzun bir süredir devam etmektedir.

Halkımız, bu uygulamaları 1923'te yapılan Lozan Antlaşması'yla ülkemizin dörde bölünmesinden bu yana sistemli bir şekilde yaşamaktadır. Halkımız yok edilmek istenmektedir. Tüm bu uygulamalara karşı tarihte birçok isyan olmuştur.

Türk devleti hala halkımızın varlığını dahi inkar etmekte, kabule yanaşmamaktadır. Fakat halkımız artık esaret altında yaşamayı kabul etmemekte; bağımsızlığı, özgürlüğü için savaşmaktadır. Halkımız kendi kaderini kendisi tayin etmek, bağımsızlığa gitmek istemektedir. İşte bu yüzden aktif bir şekilde Kürt halkı mücadeleye katılmakta ve destek sunmaktadır. Bunun gereği olarak da ERNK saflarında yerini almaktadır.

Türk devletinin kurduğu Özel Harp Dairesi Kürt halkına karşı savaş açarak, Kürt halkının haklı savaşını yok etmek istemektedir. Klasik sömürgelerde uygulandığı gibi Kürdistan'da da tüm bölgeler Özel Valilik emrine verilmiştir. Bir de Özel Vali atanmış ki, bu kişi (H. Kozakçıoğlu) tüm yasaları çıkartma hakkına sahiptir.

Bunun dışında ordusunun (450.000 kişilik) büyük bölümünü Kürdistan'a yerleştirmekle kalmamış, özel hazırlanmış 64.000 kişilik bir gücü de direkt halkımıza karşı operasyonlarda kullanmaktadır. Bu ekip en modern silahlarla donatılmıştır.

Türk ordusu köylere zırhlı kamyonları, tankları ve her çeşit silahla donatılmış askerleriyle girmekte, halkımızı işkencelerden geçirmekte; çocukları dahi işkenceye tabi tutmaktadır. Bu durum halkımızın mücadelesini bastırmaya yöneliktir.

Son buluşları ise maskeli özel timlerdir. Bu timler atış talimlerini, bayan gerilla resimleri üzerinde gerçekleştirmektedirler.

Diğer taraftan ise geçmişten beri kullandığı bir diğer taktik olan "köy koruculuğu" sistemi yeniden yaşatılmaya çalışılmakta ve bununla da Kürdü Kürde kırdırtma" politikasını uygulamaya koymaktadır. Günümüzde bu gücü 12.000 kişidir ve görevleri savaşçıları şikayet etmek ve yakalamaktır. Bu gücü ayakta tutabilmek için de çok büyük parasal harcamalarda bulunmaktadır.

Şunu da ekleyeyim ki, kimyasal silahları kullanan sadece Irak rejimi değildir, Türk devleti de ERNK taraftarlarına, savaşçılarına karşı kullanmıştır, kullanmaktadır.

Evet Kürt halkına karşı yeni bir soykırım hazırlığı mevcuttur. Son aylarda Türk devleti 4000'in üzerinde ERNK sempatizanını tutuklayarak işkencehanelere doldurmuştur. Halen Cezaevlerinde 10.000'in üzerinde savaş esiri bulunmakta ve en adi insanlık dışı uygulamalara maruz bırakılmaktadır.

Bir diğer jenosit örneği ise, son haftalarda yüzlerce savaş esirinin Türkiye'nin değişik cezaevlerine götürülmesidir. Aileler evlatlarını görebilmek için günlerce yol gitmekte ve cezaevlerine vardıklarında da gözyaşlarına boğuluyordu ta çıkıncaya kadar. Sebep ise Kürtçe konuşmanın yasak olmasıdır. Kürt halkının büyük bir kısmı Türkçe bilmemektedir. Bu yüzden de çocuklarıyla Kürtçe konuşamayan aileler gözyaşlarıyla konuşmakta ve çaresizlik içinde ayrılmaktadırlar.

Sakine Cansız'ın durumunu örnek verebiliriz: 24 yıl hapis cezası verilen Kürt kadını Sakine Cansız savunmasını Kürtçe yaptığından dolayı 76 yıl hapis cezasına çarptırılmıştır.

Kürt kadınının cezaevlerinde çektiği işkencelere de değinmek gerekir. Mücadeleyle birlikte cezaevleri kadınlarla doldurulmuş, işkencecilerin tecavüzlerine maruz kalınmıştır. En barbar uygulamalar kadınlarımız üzerinde de uygulanmaktadır. Bu insanlık dışı uygulamaları prostesto amacıyla iki Kürt anası kendisini yakmaya bile kalkışmıştır. Kendilerini ateşe tutuşturan Hanım Sönmez ve Saliha Şener adlı analar, iki savaş esirinin analarıdır.

Diğer taraftan bir köpeğin ağzında görülen insan bacağı sonucu, Kasaplar Deresi'ndeki cesetler ortaya çıkarılmıştır. Bu cesetler kayıp olan yurtseverlerin, savaşçıların cesetleridir. Bir ananın yaptığı açıklamada, polis birkaç kez oğlunu sormak için evine gidiyor ve oğlunun öldüğünü belirtiyor. Oysa oğlu işkencede öldürülerek buraya gömülmüştür. Tutuklular günlerce yataklarına bağlı tutulup işkence edilmekte ve öldürülüp Kasaplar Deresi'ne atılmaktadırlar.

Sayın başkan, konuşmamı bir çağrıyla bitirmek istiyorum: Halkımın içinde yaşadığı gerçekleri göz önüne getirerek 9. madde olan Halkların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'na göre, Kürt Halkının da kendi kaderini tayin hakkına saygı duyulması ve kabul edilmesi.

Cenevre, 7 Şubat 1989

Kürdistanlı çocuklara...

Ben 9 yaşındayım. Burada, Batı Almanya'da okula gidiyorum. Sürekli eylemlere, gecelere katılıyorum. Bir Kürdistanlı çocuk olduğumu unutmuyorum. Ben hep okulda da mücadelemizi ve şehitlerimizi düşünüyorum. Tüm Kürdistanlı çocukların da böyle olmasını istiyorum.

Benim yazdığım bu şiire Berxwedan yer verirse sevinirim.

Hepinize selamlar...

Bijî Serok APO!

SEVGİ

Bak dünyaya, Kürdistan'a
Gözün, gönlün açılsın diye
Mazlum ise birisi
Bağlan ona sevgiyle

Delil'i güneşe benzet
Bir gün doğar tepende
Doğanı güle benzet
Bir gün batar eline

Canın acısa da bıkma
Bağlan sımsıkı Kürdistan'a
Bak dünyaya ve APO'ya
Gözün, gönlün açılsın diye

Kesume Yıldırım
Ingolstadt

Kilise papazlarına ve sahte din adamlarına kanmayın

KURTULUŞUMUZUN ÖNDERİ APO'MUZDUR

47 yaşındayım. 11. Senedir ülkemden uzakta yaşıyorum, ama kalbimde ülkem Kürdistan vardır. Allahtan dilerim ki, bir an önce halkımızın özgürlüğü ve ülkemizin bağımsızlığı gelsin.

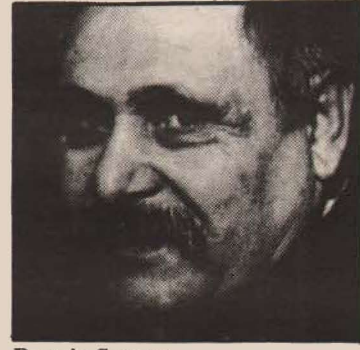
Bu yazıyı Yezidi Kürtler için yazıyorum. Sömürgeciler bizi sağır-dilsiz bıraktılar. 1978'de kurulan PKK bizi aydınlığa çıkardı. Biz de ne gerekiyorsa onu yapmalıyız. Elimizden ne gelirse... Ama bakıyorum bazı Yezidi insanlarımız Almanya'ya gelmiş ve burada sahtekar dinci propagandacılara alet oluyorlar. Bunlar tarafından kullanılıyorlar. Hatta bunlar dinimizi geliştirmiyorlar. Yezidi kesimini sömürüyorlar. Bir pasaport verilecek diye kilise papazlarına kanıyorlar ve ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaşıyorlar.

Haki KARER Türk olmasına rağmen bizim kurtuluşumuz için şehit oldu; Mazlum, Kemal, Hayri, M. Emin YAVUZ zindanlarda şehit düştüler. Bu şehitlere karşı biz görevlerimizi ne kadar yerine getirdik? Bir seneye yakındır 14 Kürt yurtseveri emperyalizmin cezaevlerindedir. Sahte din ve kilise papazları ne kadar oralı oldular?

11.2.89 tarihinde Yezidilere yönelik Bielefeld'de bir toplantının yapıldığını duydum. Toplantıyı yöneten uzun boylu, sakalsız sahtekar, Midyat'lı Şeyhmusa Çelebi'nin çanak yalayıcısıydı. En ahlaksız ilişkiler içindeydi.

Evet bu kesimler biraz kendilerini kurtuluşa götüren, namus-şeref sahibi yapanın kim olduğunu görmelidirler. Elbette önderimiz APO'muzdur. Gözümüzün nuru, kafamızın beyni, kalbimizin ruhu APO'dur. Parti gerillaları dağlarda savaşıyor. Savaş esirleri zindanlarda direniyor. İşte bunlar bizi kurtaracak.

Derviş SEVGAT'ı hiçbir suçu olmadığı halde işkencede katleden TC değil midir? Bu örnekten ne kadar ders alındı. Bir halkın ülkesi olmayınca dini de özgür olmaz. Bir halkın özgürlüğü olmayınca namus ve şerefi de olmaz.

Derviş Sevgat

Celle'den
Kürdistanlı bir yurtsever
17.2.89

KÜRDİSTAN'IM

Takım takım Kürdistan'ım
Senden asla vazgeçemem
Sende yiğit insanlar dolu
Vardır senin özelliğin
Tarihlerden ezelliğin
Hayli çoktur güzelliğin
Senden asla vazgeçemem

Dağlarla kaplı toprağın
Mis kokar gülün, yaprağın
Sensin benim dert ortağım
Senden asla vazgeçemem

Dağların nergiz bezenir
Dünya hep sana özenir
Seni sevenler kazanır
Senden asla vazgeçemem

Parlak dağların, gün ışığın
Herkesle var bağışığın
Seni bilen senin aşığın
Senden asla vazgeçemem

S. Arabistan'dan İ. Yoldaş
22.12.1988

DÜN YOKTUM, BUGÜN DİRENİYORUM

Ben bir Kürt genciyim. Partimizle tanıştıktan sonra mücadelenin amacını öğrenip kendi benliğime döndüm. Değerli ve önemli olan kimliğimi kazandım. Şimdi eski yaşamıma baktığım zaman onun bir hiç olduğunu anlayabiliyorum. Partimiz gerçekleri öğretiyor.

Ben şimdi, daha önce utanç duyduğum Kürtlüğümden gurur duyuyorum.

Halkımız gittikçe bilinçlenmekte ve kendi kimliğine sahip çıkmaktadır. Düşmanımız da daha bir barbarlaşıyor. Yeşilyurt'ta yurtsever köylülere "insan pisliği" yedirdi. Buna karşı sessiz kalınabilir mi? İnsanlarımızın suçu neydi; Kürt olmaları suç mudur? Gençler kendi halkına sahip çıkmalıdır. Babalar da oğullarını mücadeleye katmaya teşvik etmelidir. Fakat bazı babalar var; oğullarını mücadeleden uzaklaştırmak için ahlakdışı, toplumdışı ortamlara bulaştırmak istiyorlar.

Tabii ki bu babalardan biri de benim babamdır. Babam beni mücadeleden uzaklaştırmak için yoğun çaba sarfediyor. Ona göre "Kürdüm" dememe suçtur. Neden korkuyoruz? Gerçeklerimizi neden haykırmıyoruz?

Vatandan uzak vatansız yaşamak, halkımız üzerindeki her türlü zulme seyirci kalmak hayat mıdır? Bu, nasıl kabul edilebilir?

Babalar, oğullarına gerçek babalık yapmak istiyorlarsa, onları doğru yola teşvik etmelidirler. Diğer türlüsüne hakları yoktur. Artık uyanalım. Elele verelim. Vatanımız, özgürlüğümüz için hep bir ağızdan haykıralım.

Almanya'dan Xebat

NEWROZ ATEŞİ

Güneşle birlikte
yürüdük
Adım adım aydınlığa.
Yüreklerde kindi,
Sesimizde çağrı,
Öfkemizdi
çizgilerde taşıyan.
Yürüdük
Daha bir güçle
Karanlığı yırtmaya.
Hesabımız vardı
tarihle.
Acılar,
Acılar ağıtlarda söylenir.
Hasret namluda,
Newroz ateşiyle
savrulduk
ülkemin dörtbir
yanından.
Dersim'den,
Zilan'dan,
Koçgiri'den.
Bin selam
Şehitler diyarı
KÜRDİSTAN'dan...

Basel'den bir yurtsever

Gençliğe sesleniyoruz

Her günü tarih sayfalarına geçecek değerler yaratılıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin vardığı bu aşamada biz gençlerin yeri nedir? Çabamız ne kadar; bu yeterli midir?

Biz Avrupa'daki gençlik, her türlü yoz kültürden arınmalı ve kendi gençlik birliklerini yaratmalıyız. Rolümüzü gençlik birliklerinde örgütlü şekilde oynamalıyız. Partimiz PKK'dir; yolumuz önderimiz Abdullah ÖCALAN'ın ışıklı yoludur.

Kahramanca şehit düşen yoldaşlarımızın takipçisi olmalıyız. Davamıza bu şekilde yaklaşırsak, zafere uluşmakta hiçbir engel yoktur.

Belçika'dan ERNK taraftarları
KOMA BOTAN

Emperyalizmin oyunlarını teşhir edelim

22.1.89 tarihinde B. Almanya'da tutuklu bulunan 14 Kürt yurtseveri üzerindeki anti-demokratik uygulamaları protesto etmek amacıyla bir grup Kürdistanlı yurtseverin Strasbourg sınır gümrüğündeki 4 saatlik işgal eylemine ben de katıldım. Almanca bildiğim için taleplerin bildirilmesinde tercümanlık yaptım.

Bu durumum göze çarpmış olacak ki, sınır gümrüğünden sorumlu bir polis yanıma yaklaştı. Ve benimle konuşmak istediğini belirtti. Bunun üzerine konuşmaya başladık. Neden diğer "sol" gruplar gibi çalışma yürütmeyip de, tersine bu tür eylemlere başvurduğumuzu sordu.

Konuşmasının ardından adresini bana verdi. Daha yakından benimle tanışmak ilişki geliştirmek ve hatta evine davet ederek ailesiyle tanıştırmak istediğini söyledi. Bu söylediklerinin anlamı açıktı. Ancak ilk başta tepki gösterdim; daha da konuşmasını ve yöntemlerini açığa çıkarmayı sağlamak için.

Polis konuşmasını sürdürdü: Bir sorunum veya isteğim olduğu zaman kendisine başvurup kendisinden yardım talep etmemi belirtti. Tüm bunları önemle açıklayarak ayrıntılı bir şekilde konuştu benimle.

Bu örnek ilk defa yaşanmıyor. B. Alman emperyalizmi faşist Türk devletiyle yakın işbirliği içerisinde uzun bir süreden beri bu yönteme başvurmaktadır. Yurtseverleri ajanlaştırmak için çok yönlü vaadlerde bulunmaktadır. Kimi yurtseverlere mektuplar gönderiyor, kimilerine bizzat polis gidiyor; onlara devlet koruması güvencesi verilerek düşürülmek isteniyorlar. Böylelikle de faşist TC'nin ulaşamadığı noktalardan mücadelemize darbe indirmek istiyorlar.

Bugün içerde tutuklu bulunan 14 Kürt politikacısı, bu tür sinsi yöntemlerle bazı kişiler düşürülerek, onların yalan ifadelerine dayanılarak yargılanmak isteniyor. Bu yönlü atılan adımlar, mücadelemize yönelik saldırı gerekçesi içindir.

Bu durum yalnız B. Alman devleti için geçerli değil. Diğer bazı emperyalist devletler için de sözkonusudur. Örneğin Fransız devletinin de bu yönlü girişimleri vardır. Tüm amaç, mücadelemizin Avrupa'da tasfiye edilmesidir. Bir yandan Türk devleti, diğer yandan Avrupa emperyalistleri mücadelemize yönelik komplo ve provokasyonlar geliştirmek, onu çembere almak istemektedirler.

Son dönemlerde Fransız polisi de bir yurtseveri takibe almış ve belli bir noktadan sonra da polise götürülüp PKK'ye ilişkin sorular sorulmuştur.

Tüm Kürdistanlı yurtseverler, bu sinsi oyunların bilincine vararak uyanık olmalı ve bu provokasyon ve komplo girişimlerini boşa çıkarmalıdırlar.

Paris'ten Ali

Batı Alman polisinin gençlerimiz üzerindeki oyunları

Gençlik dinamik, atik ve girişkendir. Devrim mücadelelerinde rolü küçümsenmez bir düzeyde.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde gençlik büyük rol oynamaktadır. Şehitlerimizin % 90'ı gençlik oluşturuyor. Geleceği kazanmak için gençliği kazanmak çok önemlidir. Düşmanlarımız bu gerçeğin bilincinde oldukları için, gençliğimize yönelik türlü oyunlar oynamakta, onu mücadeleden uzaklaştırmak için uyuşturuyorlar.

Kapitalizm gençliğin hayatını, geleceğini tümüyle karartmıştır. Günümüzde gençlik yaşamının en verimli çağında ya evlenip çoluk-çocuğa karışmış, ya en kölece bir yaşama terkedilmiş, ya da işsiz ve avare şekilde sokak kaldırımlarını ölçmektedir. Denebilir ki Avrupa'da gençlik içler acısı bir durumda.

Bugün gençlerin uyuşturucuya alıştırıldıkları ve buna kurban gittikleri kimsenin bilmediği bir gerçek değil. Bazen sokakta, bazen diskoteklerde ve bazen de tuvaletlerde can verip yığıldıklarını kimi zaman duyar, kimi zaman da okuruz. Derken ana-babalar da evlatlarının böyle tirajik ölümlerine kahrolarak, onlar da vatanlarından uzak gurbet ellerde yaşamaya veda ederler.

B. Alman polisinin tuzaklarına düşenlerden biri de 19 yaşında olan Dersimli Aysel. Daha önceleri "Halkın Kurtuluşu" taraftarıyken bunalıma girerek uyuşturucuya kaptırmış kendini. Şimdi polis denetiminde çalışarak mücadelemize karşı kullanılıyor.

Aysel'le bir aile ziyaretinde karşılaştık. Ziyaret ettiğimiz aile, Aysel'in tehlikeli bir ortamda olduğunu ve bu durumunun engellenmesi gerektiğini belirterek yardım istedi. Bunun üzerine Aysel'le diyaloga geçtik.

19 yaşında olduğunu söyleyen Aysel, 40'nı gösteriyordu. Durumuna biraz açmasını belirttiğimizde, "Kardeşlerimin hepsi HK'lidir. Polisle birlikte çalışıyorum. Eroini bile polis müsadesiyle alıyorum. Ve birçok Kürt gencini bu yola düşürdüm" derken, bir yandan da hüngür hüngür ağlıyordu. Büyük bir pişmanlık içindeydi ve konuşmasını sürdürüyordu: "Ben bu yola kendi isteğimle düşmedim, düşürüldüm. Şimdi ise çok geç artık. Yazgeçemiyorum." Bunları söylediği anda kusmaya başladı. Artık iğne yapma nöbetine tutulmuştu.

Polisin talimatları doğrultusunda, ulusal kurtuluş saflarındaki gençleri düşürmeye çalışan Aysel'e soruyoruz:

"Peki Aysel, polise nasıl bilgi veriyorsunuz?"

"Örneğin bir taksi çağırırım. Taksici polistir. Kampa gelen polislerin birçoğu beni tanıyor."

"Özellikle hangi özellikte olan gençleri bu duruma düşürüyorsun?"

"Onu söyleyemem. Özellikler aranmıyor. Rastgele oluyor. Tabii, daha çok kişisel yaşamını örgütlemeye çalışan ve yalnızlık çeken gençlerin bu tuzağa düşmesi daha kolay oluyor. Yani toplumsal kurtuluş yerine, kişisel kurtuluş peşinde olanlar ve ana-baba denetiminde olmayan başıboş gençler. Buralara gelen Kürt gençleri, çabuk tuzağa düşebiliyorlar. Çünkü ülkede içe kapanık bir yaşamları var. Buradaki yaşamı kurtuluş olarak görürler. Ve sonra da yaşamları zindan olur. Sonradan pişmanlık duyulur, ama o zamanlar da iş işten geçmiş olur. Tıpkı benim gibi, bir sefer bu işe bulaşıldı mı, geri dönüş olmaz."

Bu yola itilmek istenen gençlere çağrımız şudur: Aysel'in durumuna düşmemek için zaman kaybetmeksizin gerçek yerimizi alalım.

Amele / 19.2.89

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

İmparatorlukların zaptedemediği bir beldemiz

BÊDLÎS
(Bitlis)
— III —

YERLEŞİM ALANLARI VE NÜFUS DAĞILIMI

Bitlis beldemiz, nüfus artışının en yüksek olduğu alanlardan biridir. Van Gölü'nün güneybatısında yer alıp, güneyde Siirt, batısında Muş, kuzeyde Ağrı ile çevrelenmiş Bitlis alanında nüfus vadilerde yoğunlaşır. Alanın en gelişmiş ve büyük kent merkezi Tatvandır.

Nüfusu: 329.000 (1989 tahmini)

Yüzölçümü: 8.551

Kilometrekare başına düşen nüfus yoğunluğu: 38.5

İlçeleri: 5. Adilcevaz, Ahlat, Hizan, Mutki, Tatvan.

Bucak sayısı: 19

Köy sayısı: 264

Bitlis'te kırdan kente yoğun göç olmasına rağmen, nüfusun % 60'a yakını kırsal kesimlerde yaşamaktadır. Ancak bu oran, yoğun göç olayından ötürü gittikçe düşüş göstermektedir.

Merkez: Bitlis deresinin Diyarbakır Havzasına inmeden Güneydoğu Toroslar'da açtığı derin vadide kurulmuştur. Toprakları oldukça engebeli olan merkezin topraklarının deniz seviyesinden yüksekliği 1.500 civarındadır. Temel ekonomisi hayvancılıktır. En çok yetiştirilen hayvan türü koyundur.

Nüfusu 77.295, yüzölçümü 1.631 kilometrekare, kilometrekareye düşen nüfus yoğunluğu 47 kişidir. Merkez ilçeye Bölükyazı, Çukur, Narlıdere, Sarıkonak bucakları ile 43 köy bağlıdır.

Adilcevaz: Van Gölü'nün kuzey kıyısında bir yamaçta kurulmuştur. Süphan Dağı ve Van Gölü arasındaki düzlükler alanın ekime elverişli kesimleridir. İlçe halkının geçim kaynağı hayvancılık ve tarımcılıktır. Tarla tarımı ve cevizin yetiştirilmesi dışında koyun ve keçi yetiştirilir. Alanda arıcılık da yaygındır.

Nüfusu 23.483, yüzölçümü 812 kilometrekare, kilometrekare başına düşen nüfus yoğunluğu 29 kişidir. İlçeye Göldüzü bucağı ve 25 köy bağlıdır.

Ahlat: Van Gölü'nün kuzeybatı kıyısındaki sırtlardan birinin yamacına kurulmuştur. Tarihi eskilere dayanan bir yerleşim merkezidir. Birçok imparatorluk ve beyliğin merkez olarak kullandığı alandır. İlçenin geçim kaynağı hayvancılıktır. İlçe merkezinde mobilyacılık, marangozluk ve taşçılık gibi küçük sanatlar gelişmiştir. Kuzeyinde Süphan ve batısında Nemrut Dağı'nın yer aldığı Ahlat'ta birçok tarihi eser de vardır.

Nüfusu 26.396, yüzölçümü 1.044 kilometrekare, kilometrekareye düşen nüfus yoğunluğu 26 kişidir. İlçeye Ovakışla bucağı ve 25 köy bağlıdır.

Hizan: Bitlis il merkezinin güneydoğusunda yer alan ilçenin toprakları oldukça engebelidir. İlçedeki başlıca ekonomik faaliyet hayvancılıktır. Tütün, meyve ve bal üretimi de yapılır.

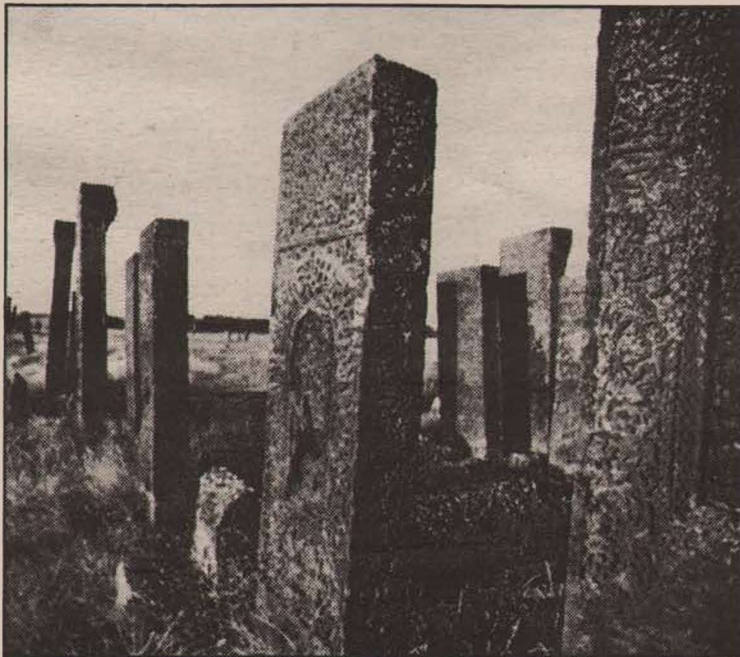

Van Gölü kıyısında kurulan Tatvan

Nüfusu 33.746, yüzölçümü 917 kilometrekare, kilometrekare başına düşen nüfus yoğunluğu 37 kişidir. İlçeye Akşar ve Sağınlı bucakları ile 33 köy bağlıdır.

Mutki: Bitlis merkezine 25 kilometre uzaklıkta olan engebeli bir alanda kurulmuştur. Ekonomik olanakları oldukça azdır. Bu nedenle nüfusunun önemli bir bölümü Bitlis merkezine ya göç etmekte, ya da mevsimlik işçi olarak gidip çalışmaktadır.

Nüfusu 31.233, yüzölçümü 1.068 kilometrekare, kilometrekareye düşen nüfus yoğunluğu 29 kişidir. Nüfusunun büyük bölümü kırsal alanda yaşamaktadır. İlçeye Geyikpınar, Kavakbaşı ve Meydan bucakları ile 42 köy bağlıdır.

Ahlat'ta meydan mezarlığı

Tatvan: Van Gölü'nün güneybatı kıyısında kurulmuştur. Toprakları Van Gölü arasında kalan düzlükler ve Nemrut Dağı'nın doğu eteklerini oluşturur. İlçe, Bitlis beldesinin en gelişmiş kentsel alanıdır. Bunun en önemli nedeni ise il sınırları içinden ve dışından göç hareketlerini toplamasıdır. Bu durum konut vb. gibi sosyal sorunlar da ortaya çıkarmıştır.

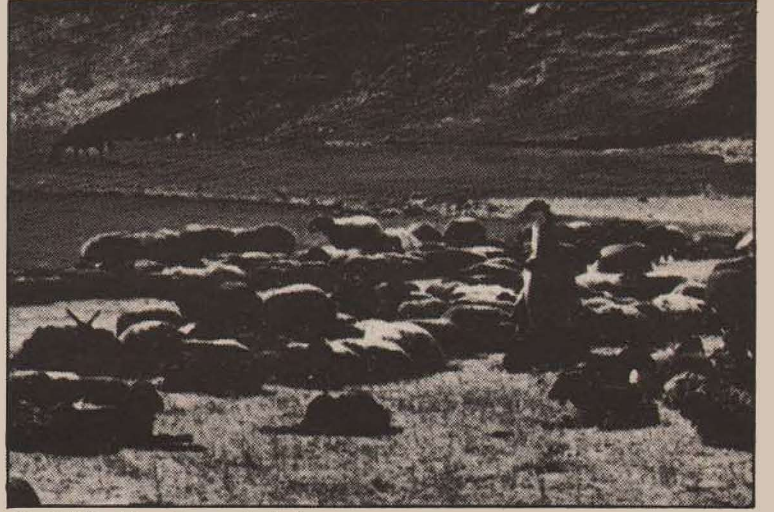
Nüfusu 65.512, yüzölçümü 1.235 kilometrekare, kilometrekare başına düşen nüfus yoğunluğu 53 kişidir. Nüfusun % 62'si kentte yaşamaktadır. İlçeye Küçüksu ve Reşadiye bucakları ile 42 köy bağlıdır.

(Yukardaki rakamlar 1980 yılının istatistiklerinden alınmıştır.)

KÜLTÜREL YAPI

Bitlis beldemizde, kültür geleneğinde, toplumsal üretim, kapalı toplum yapısı ve şeyhlik-ağalık ilişkilerinin etkisi görülür. Bunun dışında, yörede eski uygarlıkların, başka alanlardan gelip konaklayan göçerlerin bıraktıkları izler, beldenin kültürel birikimine zenginlik katmıştır. Geleneksel ögeler ve dinsel etkenler günümüzde de varlıklarını sürdürmektedir.

1960'lar sonrası Türk kapitalizminin yöreye girmesi, kentsel alanlarda belli bazı değişiklikler ortaya çıkarmışsa da, kırsal alandaki yaşam biçimine herhangi bir etkide bulunmamıştır. Kırsal alandaki kapalı toplumsal yapı, ağalık ve şeyhlik ile aşiret ilişkilerinin güçlü olmasından ötürü henüz çözülmemiştir.

Mutki'de bir göçer sürüsü

Yöre insanının giyim-kuşamı geleneksel giysilerdir. Çocuklar küçük yaşlarda genellikle entari giyerler. Erkekler şal-şapık olarak adlandırılan elbiselere bürünürler. Şal, şalvarımsı bollukta pantolondur, şapık ise üst bölümün adıdır. Şal-şapıkın üstüne kalın ve çevresi püsküllü kuşak bağlanır. Başa ise kalın dokunmuş poşu geçirilir. Bu poşuların adı çefiye ve egaldır. Giydikleri yün çoraplar ise renkli ve işlemelidir.

Kadınlar ise fistan giyerler. Giyilen fistan uzun kollu ve geniş eteklidir. Üstüste birkaç fistan da giyilir. Bu sayı zenginlik durumuna göre değişir. Başa geçirilen kofilerin alın kısmında altınlar dizilir. Bir bütün giyilen giysiler rengarenktir.

Bitlis yöresinden bir halk oyunu

Yörede hayvancılık ileri düzeyde gelişkin olmasına rağmen, et tüketimi beslenmede çok az yer tutar. Bu durum yalnız Bitlis yöremizde değil hemen hemen tüm Kürdistan'da aynı durum geçerlidir. Çünkü halkımız yoksulluklar içinde yüzmektedir. Sahip oldukları hayvanlarının ürünlerini geçimi için satar. Hele hayvancılık tek geçim kaynağı ise, bu durum çok daha zorunludur.

Yörede folklorik değerler, halk edebiyatı zengindir. Yöre insanının yaşamına folklor da; türküler, maniler, söylencelere de yansımıştır. Atasözleri, deyişler ve bilmeceler de yöre halkı yaşamında önemli yer tutarlar.

EKONOMİK YAPI

Tarımsal üretim, yörede temel geçim kaynağı durumundadır. Tarım üretimiyle nüfusun büyük bölümü uğraşmaktadır. Ekonomik faaliyetlerde hayvancılık da önemli bir yer tutar. En çok yetiştirilen hayvan türü koyundur, ardından keçi gelir.

Yöre topraklarının büyük oranda dağlık oluşu ve iklimin sertliği nedeniyle bitkisel üretim fazla gelişmemiştir. Ekili alanların % 95'inde tahıl yetiştirilir. Bu alanda yetiştirilen başlıca ürün buğdaydır.

Bitlis'te yetiştirilen tütün sınırlıdır, ancak meşhurdur. İçimi serttir ve diğer alanlarda yetiştirilen tütünlerden farklıdır. Bu tütün, Bitlis Sigara Fabrikası'nda işlenir. Bu tütünden, eskiden "Doğu" adlı sigara yapılırdı; şimdi ise "Bitlis" sigarasının yapımında kullanılıyor.

Beldede meyve ve sebze de üretilir. Bunların başlıcaları ceviz ve lahanadır.

Ormancılık da yörede epey gelişkindir. Bitlis'te ormanlar 125.460 hektarlık bir alanı kaplamaktadır. Belde topraklarının yaklaşık % 32'sini oluşturmaktadır. Ormanların başlıca ağaç türü meşedir. Meşenin de yirmiyi aşkın türü vardır.

Bitlis'te Sigara Fabrikası dışında, Et-Balık Kurumu'nun Tatvan'da bulunan Et Kombinası ve bazı küçük işletmeler de vardır.

ULAŞIM

Beldeye açılan en önemli karayolu, kuzeybatı istikametinden gelen Elazığ-Bingöl-Muş yoludur. Bu yolun tümü asfalttır. Bu yol ise, Antep-Urfa-Diyarbakır üstünden gelen yoldur. Ve bu yol Bitlis yakınlarında Elazığ-Bingöl-Muş-Tatvan yoluyla birleşir.

Avrupa'yı Ortadoğu'ya bağlayan önemli bir demiryolu Bitlis'ten geçer. Bu demiryolu İstanbul'dan başlayıp Eskişehir-Ankara-Sivas-Malatya-Elazığ yoluyla Tatvan'a ulaşır ve Tatvan Tuğ iskelesinde biter.

SÜRECEK

ÖLÜMÜ ÖLDÜRMEK

Kürdistan'da yeni yıla çok güzel girildi. Cudi yeni yılın nasıl geçeceğini müjdeliyor...

Ölümü öldürmek için özgürlük ve barış bayrağını daha yükseklere kaldıralım YENİ YILDA!

Selam ve sevgilerimle...

Meral Kıdır

Merhaba dostlar...

Yeni yılın; yaşamı yeniden yaratma çabası içinde bulunan dağlardaki insanlarımıza, onuru çiğnetmeyenlere, kölelikten kurtuluşu simgeleyenlere, bu uğurda yürüyenlere özgür bir gelecek ve aydınlık günlerle dolu olması dileği ile yaşam mücadelenizde başarılar dilerim.

Demir parmaklıklar arkasından en sıcak sevgi ve selamlarımızla...

Hüseyin Poyraz
Gaziantep

VATANSIZ YAŞAMA ALIŞILMIYOR

Olumlu ve olumsuz, iyi ve kötü, güzel ve çirkin yönleriyle, düne göre, geçen yıla göre, daha özgür bir ülke ve dünya için, içerde ve dışarda, bir yılı daha geride bıraktık.

Yeni yılın daha güçlü kazanımlar yılı olması için bizleri ve halkımızı çok daha zorlu günler beklemektedir. Bu zorluklara göğüs germek, daha mutlu bir halk ve özgür bir ülke için başarı yılı olmasını diler, siz dostları sımsıcak sevgiyle öperim...

TUTSAKLIĞA ALIŞILMIYOR

Alışılmıyor
canım kardeşim
alışılmıyor.
Açlığa
susuzluğa
ille de tutsaklığa.
Ektiğimiz
çiçekler de
sarardı
soldu.
Alışamadı bir türlü
havasız
ışıksız
ve de
topraksız
vatansız yaşamaya.

Alaadin Akçay /Ceyhan

"Yaşam ne denli zorsa... o denli uğruna ölünmesi gerekir"

Merhaba değerli dost...

21 Ocak tarihli mektubunu birkaç gün önce aldım. Aslında yanıt verilmeyecek diye umut kesmiştim. Mektubun gelince oldukça sevindim. Bundan böyle sık sık ve uzun uzadıya yazacağımdan emin olabilirsin. Senin de belirttiğin gibi yazışma yoluyla birbirimizin yaşam koşullarından haberdar olabiliriz ve olmalıyız. Bu açıdan size yazmamın önemi büyük...

İçerdeki insanların yeteneklilîğinden söz ederken, "...birçok konuda kalemini konuşturabilirsin" şeklinde bir ifade kullanıyorsun. Bu konuda çok haklısın. İçerdeki insanlar birçok alanda, yaşamları gereği, kendilerini yetkinleştirirler. Bunların başında da kalemini kullanma yetkinliği geliyor. Böyle bir duruma gelinince, elbette ki kalemi kullanmak gerekiyor. Gel gör ki, olanaksızlıklardan ötürü konuşturduğumuz kalemler; çok sınırlı bir şekilde duvarların dışına taşabiliyor. Bunun da birçok nedeni var. Sanırım siz de bu nedenleri tahmin edebilirsiniz. Şu anda hem bireysel, hem de kollektif olarak birçok alanda etkinliklerimiz var. Ama bu etkinliklerimizi halkımıza sunma olanağından yoksunuz. Doğrusu bu da bizi kahrediyor.

Şu anda size yazacak öyle çok şey düşünüyorum ki! Ancak bunları bu satırlarda yazmam olası değil. Ancak bir kesimini yazabilirim. Eğer düşündüklerimi yazmaya kalkarsam, mektubumun size ulaşmama tehlikesi de doğabilir. Bunu göze alamıyorum. Bu nedenle senin mazur göreceğine eminim.

Diyarbakır'daki 9 Şubat direnişinden sonra biz 40 kişi sürgün edildik. 20 kişi Urfa Kapalı Cezaevine, biz 20 kişi de Gaziantep E Tipi Cezaevine götürüldük. Yaklaşık 8 ay sonra Urfa'dan 17 kişi, bizden de 8 kişi Ceyhan'a sürgün edildi. Anlayacağın 8 ay içinde üç cezaevi değiştirmiş olduk. Şimdi arkadaşlarla yanyanayız.

Durumumuz mu nasıl? Anlatayım:

1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması ve yaşam koşullarının sağlanması için başlatılan açlık grevi ve ölüm oruçları geçen Aralık ayı başlarında tüm cezaevlerinde peşpeşe sonuçlandı. Her cezaevi kendi özgülünde sorunlarını çözerek eylemi sonuçlandırdığından Ağustos Genelgesi kaldırılmadı. Daha doğrusu kaldırılamadı. Buna rağmen güçlü ve kararlı direnişlerimiz sonucu genelge uygulanamadı. Ve bakanlık genelgenin çağdışı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Bunu, sizler de şu veya bu şekilde basından öğrenmişsiniz. Bu nedenle uzun uzadıya anlatamıyorum. Yalnız şu anda içinde bulunduğumuz durumu anlatmayla yetineceğim.

Şu anda 1 Ağustos Genelgesi uygulanamamasına rağmen, bakanlık ve cezaevi idareleri, daha önce canımız pahasına elde ettiğimiz haklara yönelmeye başlamışlar. Yönelmeler, tek tük haklardan başlanarak süreç içinde genelleşmesi hedefleniyor. Bu kısıtlama ve baskılar şu anda birçok cezaevinde başladığı gibi bizde de başlamış durumda. Son 20 gündür bizim de bazı haklarımıza yönelinmiş. Bu yönelme ve baskıları durdurmak amacıyla 20 günden beridir, mutfaktan yemek almama şeklinde protesto eylemine girmişiz. Sadece ekmek alarak, kuru ekmeğe talim ediyoruz. Bu durumumuza karşı idare ve bakanlığın tavrı son derece vurdumduymaz ve duyarsız. Ve gelecekte nelerin olabileceği de tahmin edilebilir sanırım. Şimdilik "hükümet" şu politikayı güdüyor: Genelgeye karşı gösterdiğimiz direnişten sonra genelge kaldırılmadığından, bakanlık genelgeyi hep el altında bulundurarak bir an önce yeniden uygulama çabasında. Ancak genelgenin gerçek yüzü kamuoyunca bilindiğinden, bu defa genelge adıyla değil de, başka bir adla piyasaya sürülecektir. Bu kesin. (Zira, karşıtların mücadelesini unutmayalım!) Fakat şu anda siyasi ortam buna müsait değil. Çünkü önümüzdeki günlerde bir yerel seçim var. Ve kamuoyunun cezaevlerine yönelik dikkatleri de daha soğumamıştır. En önemlisi de, "hükümet"in önünde işkence, insan hakları, işsizlik, açlık, yoksulluk vs. vs. yığınla sorun durmaktadır. Tüm bu sorunlara bir de cezaevlerini eklemek pek akıllı bir iş olmayacaktır. Bütün bu koşullardan ötürü, cezaevlerine köklü bir şekilde yönelmek için yerel seçimlerin yapılması beklenmektedir. Anlayacağın önümüzdeki günler çok zor ve çetin geçeceğe benziyor.

Evet değerli dost! Zordur yaşam koşulları zor! Ama bizi doğuran zor yaşam koşulları olmuştur. Yaşam koşullarının zorluğu, sahip olduğumuz inanç ve iradeden ötürü, hiçbir zaman bizi yıldıramamıştır, yıldıramayacaktır. Aksine, bizim azmimizi ve kinimizi bilemiştir. Yaşadığımız süreçte, zorluklar karşısında zaman zaman eksikliklerimiz olmuştur. Fakat bizler, bu eksikliklerimizi sürekli gidermiş, hızla kendimizi yenilemiş ve kısmi de olsa zorlukların üstesinden gelebilmeyi başarmışız. Zaten yaşam mücadelesi, eksiklik ve hataları bilince çıkararak sürdürülebilir ancak. Bu süreklidir. Önümüzdeki süreçte, geçmiş eskiklik ve hataları bilince çıkardığımızdan yaşanacak zorlukların üstesinden mutlaka geleceğiz. Bu kesin. Diyalektikte hiçbir şey mutlak değil ama, bu mutlak...

Ve şuna inanıyoruz ki, yaşam ne denli zorsa, o denli tatlı ve güzeldir ve o denli uğruna ölünmesi gerekir. Gelecek nesiller, yarattığımız güzel yaşam koşullarını yaşarken, bunu daha iyi anlayacaklardır...

İrfan Güler
30.1.1989

ÖZGÜR GÜNLER

Bir sevgi, bir özlem,
bir acı yumağı
olumsuz yarınlara
İçerden dışarıya
sımsıkı kenetlenen bir el,
bir yürek
Ve uzanmışız doruklara
Doruklar ki
Yüreklerimiz gibi ateşli
Ve umutlar cihana
İnan ki göreceğiz
Sabrın, özlemin ve acının bedeli
özgür günleri...

Şahsınızda insanlık onurunu yüceltme mücadelemize güç ve azim katan tüm dostların yeni yılını içtenlikle kutlar, kararlı, yetkin ve anlamlı dayanışmanızın gelecekte de sürmesi dileğiyle selam ve sevgilerimizi yollarız.

Ömer Aslan / Eskişehir

Onlar
Elleri öpülesi o kibirsiz analar
Dalan gözleri
Ve parçalanmış ciğerleriyle
Döküldüler Diyarbakır'ın sokaklarına
Saltanatın ağzından gördüler
Evlatlarının kanlı cesetlerini
Ve o muhteşem gururlarıyla bir kenara oturup
Bir kez daha kan ve gözyaşlarıyla yoğurdular
Doğum sancılarıyla kıvranan toprağı...

İyiden, güzelden ve sevgiden yana olan her şeyin bilinçlerimizde titizce yaşatılmasını dileyerek yeni yılınızı kutluyorum...

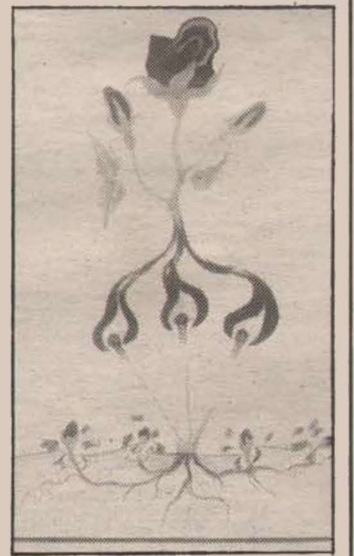
Süleyman Güneyli / Ceyhan

SEVDALIYIZ KAVGAYA

Her bakımdan oldukça dolu yaşadığımız bir koca yılı daha geride bırakıyoruz birkaç güne kadar. Daha nice böylesine değerli ve önemli yıllara doğru emin adımlarla ilerleyeceğiz. Bu uğurda, önümüzdeki yılın çok daha fazla değer getireceğinin ve önemli bir yıl olacağının bilinci içerisindeyiz. Yaşadığımız nice zorlu kavgalardan sonra, gelen yeni yılı karşılarken insan olmanın sorumluluğunu duymanın, eskiye karşı yeninin habercileri ve de temsilcileri olarak direnmenin muhteşem hazzı içerisindeyiz. Kişiliklerimizi konuşturup yok etmeciliğe karşı öze sarılarak yaşamaya azimli ve sevdalıyız. Çünkü, düşlerimiz yüce, kutsal değerli, ideal geleceğimizi temsil ediyorlar. İşin yaratıcı adamı olmak, bugün her daimkinden daha çok gerekli ve zorunlu çünkü. Yeni insan budur çünkü. Artık verimli topraklarımız yüzyılların çoraklığından kurtulmakta. İşte bu yüzden sevdalıyız kavgaya, daha çok seviyoruz bu kavganın güzelliğini... Ve gelecek, inanılmayacak kadar daha bir yüce, görkemli ve de güzel olacak.

Tüm yeni insanlarla birlikte özgür topraklarda nice yeni yıllara!

Seferi Yılmaz

Kurmaya andımız var mutlu ve özgür yarınları. Vebalı, acı ve ıstıraptır belki bugün. Ama onurdur, yaşamdır bu ıstırabın sonu. Binbir engel çıksa da kavuşacağız ve hep birlikte kuracağız güneş gibi aydınlık dünyamızı. Yeter ki bunun inancıyla dolu olsun, inansın buna bilincimiz, kalbimiz.

Bu inanç ve umutlarla yeni yılın tümünüze aydınlık ve kutlu olmasını diler, sizleri coşkun sevgilerle kucaklarız.

Alaatin Aktaş ve
Bedrettin Kavak

Sevgili yeğenlerimiz...

Sevgisizliğin, bencilliğin çöl sıcağı gibi her şeyi kuruttuğu bir dünyada sevginin her şey olduğunu düşünen siz küçüklere yazmak hoş bir duygu esintisi yaratıyor. Geleneksel olan bu bayramda çocuklar rengarenk giysileriyle, gülücükleriyle sokakları doldurup asıl bayramın böyle çocuksu saflıkta olması gerektiğini anımsatacaklar. İşte biz de sizlerin ve dünyamızın geleceğinde tüm günlerin böyle yoğun ve çocuksu saflıkta olmasını diliyor, gözlerinizden, yanaklarınızdan öpüyoruz...

Amcalarınız: **Mustafa Karasu, Mikail Alkan, A. Kadir Atım, İzzet Baykal, Selim Çürükkaya, Abuzer Dehşet, Mehmet Tanboğa, Mehmet Değer, Ali Doğanay, İdris Güzel, Ali Kılıç, Cuma Kuyukan, Ali Serçek, Bedri Karaoğlan, Bedrettin Kavak, Samet Tektaş, Şükrü Gülmüş, Fevzi Yetkin**

"Yaşamak, değerleri sahiplenmek ve yüceltmektir"

Mektubunu "yakında amcamın yanına gideceğim" diye bitirmişsin. Bu satırları okuyunca ne denli duygulandığımı ve bir o kadar da kıskandığımı anlatamam. Dışardalığınız sizler için, sizin için büyük şans. Bu bir yakınma değil. Yakınmıyorum ve içinde bulunduğum ortamı ve onun yarattığı neden ve sonuçları oldukça doğal karşılıyorum... Bu gerçekliğimizin yadsınmaz bir parçası olduğu gibi; tırmanmanın, yarını yakalamanın, yarını yaratmanın zorlu ama zorunlu bir basamağı... Hatta eğitici, geliştirici, güçlendirici ögelerle dopdolu bir sınav-sınama alanı olma özelliğine sahip olduğu ve bu sahada; ara renklerin donuklaşarak ak ile karanın, yalnış ile doğrunun, güçlü ile zayıfın, sahte olanla gerçek olanın, kendini yaşayan ile gerçekliğimizi yaşayanın ayrıştığı, biçimin özü gizleyemediği, korkaklığın, sahteliğin, inançsızlığın, düşkünlüğün teslim alındığı; doğrunun, güzelin, inancın bağlılığın egemen duygu ve yaşam tarzı olduğu bir alan olduğu rahatlıkla söylenebilir. Alanımızın sahip olduğu bu özellikler benim için de oldukça eğitici, öğretici ve ayrıştırıcı oldu.

Ve bu sahada ben, uzun soluklu yaşamasını, dayanıklılığı, sorumluluk duygusunu, yaratma ve yaşatma bilincini, tutkuyu, gerçek sevgiyi, özlemi daha iyi öğrendim, kavradım. Ancak asıl eğitici ve kavratıcı olan, açık emin adımlarınız, yürekli çıkışlarınız, haykırışlarınız, düşkünlüğe, cüceliğe, gevşekliğe, "kendine sevdalanmışlığa" karşı vuruşlarınız, cesaretiniz oldu. Bir yandan yaşarken, yaşatılırken beni karanlıklardan çekip alan güzellikleri, yiğitlikleri, öte yandan sizi yaratmak istedim kendimde, sizi ve güçlü, yenilmez kişiliğinizi... Evet yakınmıyorum. O günden bu güne büyük zorluklar, sıkıntılar yaşadık. Sürgünler yedik, gecelere gömüldük, kalın beton duvarlara... İzlerini taşıdık bedenimizde acıların, sıkıntıların... Ama gene de güzeldi, günlerimiz onurluydu, namusluydu, yiğitti... Dökülürken avuçlarımıza dişlerimiz ya da sorgulanırken gecelerle; gene de unutmadık ağız dolusu gülmeyi, güldük gülebildiğince; bakışlarımız düşmedi önümüze, küsmedi yüreğimiz, yorgunluk nedir bilmedi. Her adımımız, her tavrımız, yaşattığımız, sıcaklığımızda saklamadığımız her duygu içtendi, gönüllüydü. Her anımızda bir halk, bir dünya, bir gelecek vardı, siz vardınız. Sizsiz sizleri yaşadık, yaşadım, yaşıyorum, yaşayacağım... Bu nedenle mutluyum, yakınmıyorum. Bu nedenle hala dolu dolu, içten ve coşkuluyuz, bunun için hala yaşıyoruz, seviyoruz çünkü... İşte bu duygudur, bu sıcaklık, bu yakınlıktır beni duygulandıran, kıskandıran... İfade edişinin, saygın-sevilir yönelişin derinliği, yakıcılığı, özlemidir beni duygulandıran... Ve gidemeyişimin, seninle gelemeyişimin öfkesi, hırçınlığı ve üzüntüsü.

"Şanslısınız" dedim. Gerçekten de öyle ama bu şansı kendiniz yarattınız, bu senin-sizin hakkınız... Ben, biz yaratamadık. Yani dışardayken canım; zorunluluğun bilincine varamadık. Rolümüzü, geleceğimizi; dahası bizi çevreleyen koşulları küçümsedik, aşağıladık... Kendimizi, kendi dar kişiliğimizi yaşadık. İlkelliğin, amatörlüğün, sorumsuzluğun, dayanıksızlığın, geriliğin koşullandığı kendi darlığımızı aşamadık, onu yücelttik... Küçümseme, hafife alma, sahip olduklarımızın gerçek değerini kavrayamama beni-bizi buralara kadar sürükledi. Özgül sürecimiz, yani özgeçmişimiz bu yanıyla da büyük dersler dolu. Yani demem şu ki; bu şansınızı, emeğiniz ve bilincinizle yarattığınız bu ortamı iyi kullanın ve daha güçlü, daha yinilmez kılmak için sahip olduğunuz, değerlere sıkı sıkıya sarılın, koruyun, yüceltin. Varlığımız; yani inançla, aşkla, bilinçle sevdiğimiz, uğruna ölümlere, yattığımız büyük, yüce, erişilmesi, sahip olunması, dokunulması güç bir değerdir... Yaşamak, değerleri sahiplenmek ve yüceltmektir. Sen yaşıyorsun kardeşim, siz yaşıyorsunuz.

Ve bu mutlu, bu onur gününde isteğim; o güzelliği, o yaratma ve yaşama gücünü o dağ dağ büyüyen, dağ dağ yürüyen aydınlığı kucaklayın ve benim için, bizler için öpün!...

Evet dediğin gibi "35'ten ayrılmak Diyarbakır'ımızı terketmek kolay olmadı." Evet! "Onurlu anılarla doluydu Diyarbakır", yürekli anılarla... Sana bir gün o günümüzü, gecemizi, ama aydınlığımızı yazacağım... Ve o zaman ayrılığın, uzaklığın bizim için ne anlama geldiğini, ne denli dayanılmaz ve bir o kadar da kabul edilmez olduğunu sen de görecek, yüreğinle, bilincinle, duygularınla sen de yaşadıklarımızı yaşayacaksın... Bundan kuşkum yok. Çünkü sen; bize yakınsın, bizi yaşıyor, seviyorsun... Duyguların yaşamın, umutların ve kişiliğinle gerçekliğimizi yaşıyorsun. Çünkü tutkunsun, bunu gösteriyor, hissettiriyorsun. Seni seviyoruz ve gurur duyuyoruz. Her mektubun beni derinden etkiliyor, bağlılığı görüyorum ve müthiş seviniyorum.

Bana dağları, kırları, kır çiçeklerini, kentleri, köyleri getiriyorsun. Bize geleceği, gerçeğimizi, sevdiklerimi, yürekli yiğitleri, halkımı yolluyorsun ve sıcaklığını... Öyle yalın açık ve gerçeksiniz ki...

Canım kardeşim; kışın ortasında yaz sıcaklığını yaşamak, kışı kazanmak, eğitmek kadar zor ancak bir o kadar onurlu bir şey olamaz. Doğaya boyun eğdirme, doğayı kazanma yeteneği insanlarımızdaki dayanılmaz gücü, kararlılığı, isteklik ve dayanıklılığı açığa vurur. Yaşama ve yaşatma kavgasında ölçü alınması gereken dayanıklık, kararlılık ve isteklik de budur. Ve bugün burada "içinde kabaran ve tüm bedenini saran gelecek günlere olan inancın" beni de sarıyor müthiş duygulandırıyor...

Yaşamım
direncim
sevdasına dört mevsim
öldüğüm bir ülkedir
Sıcaklığını yaşarım
dört mevsim soğuğunu
dört mevsim vurulurum
sokaklarında
dağlarında
DAM'larında
Sürgün çiçekleri açar
yaralarımda
kan kızıl onur çiçekleri
ülke gülleri
çeker-alırlar beni gecelerden
işkencelerden
izbelerden
Taşır beni al yürekli dağlarına
takar göğsüne, yiğidim
sevdiğim
yoldaşım
... Yaşamım
direncim
sevdasına dört mevsim
öldüğüm bir ülkedir
acılar yaşarım dört mevsim-
açlıklar
dört mevsim ölümlere yatarım
içerde
dört mevsim yaşarım...
Açlığımda bereketlenir dallar
bir ülke yaşar açlığımda
bir çocuk koşar-büyür
bir kuş öter
bir ışık düşer sarar beni
çeker yıldızlarına...

Ve ben, bu duygu selini, bu yoğun sıcaklığı öyle salt dizelerde, sözde, sözcüklerde değil; gerçeğimde yaşarım... Çünkü:

Yeni bir yaşamdır bu
Mazlum'la başlar
yeni bir kültür, yeni bir haykırış,
yeni bir çağrı
Gelenek
hasretlik
yakınlık
ya da bağlanmışlıktır bu
Yaşar üç kibrit çöpünün
öyküsünde
ne baskınlar sökebilir
ne sürgünler-işkenceler
kanar-kanatılır parça-parça
parça parça çoğalır büyür
büyür dolana dolana
yeniden halklaşır
yeni bir ülke olur şafak yüklü
türkülerde
yeni bir başlangıç

Evet can; yeni bir kültür, yeni bir yaşamdır bu ve anılarla dolu... Diri, direnç yaşam ve kavga dolu anılar. Bilirsin en üretken yıllarım cezaevinde geçti. İlk yaralandığımda ve cezaevine girdiğimde 17 yaşındaydım. İkinci girişimde 20 yaşında kadar, üçüncüsünde 22 yaşında ve bugün 30 yaşındayım, ve içerdeyim. Bacağından ve başından aldığı yaralarla bir gözünü önemli ölçüde yitirmiş, ayağı sakatlanmış, Eylül'ü içerde karşılamış ve içerde hastanelerde nice... günler. Aslında tümümüzün gerçeği bu. Bu konuda hiçbir zaman öne çıkamadık, şikayetçi olmadık (olmak düşkünlüktür zaten). Ve sizden, sizlerden hiçbir şey istemedik. Halka ve insanlığa karşı görevimizi yapıyoruz çünkü ve burada gönüllüyüz, gönüllü kalacağız. İsteğimiz, halka, aile'ye (Parti'ye-b.n.) ve insanlığa karşı sorumluluklarımızı bilmek bu bunun bilinciyle hareket etmemiz, bağlı kalmamızdır. Bizden sıcaklığınızı saklamayın yeter!

Bitirirken seni ve tüm sevdiklerimi hasretle kucaklar öperim.

Şamil BATMAZ
30 Ocak 1989 / Eskişehir

"Bize düşen şehitlerimizin kanları ile yarattığı değerlere sahip çıkmak, Partimiz ve Önderimiz APO'ya layık olmaktır"

Sakine Cansız, Sultan Yavuz, Cahide Şener

Değerli ve sevgili arkadaşlar!

Mektubunuzu yaklaşık bir buçuk ay önce almamıza rağmen, yolladığınız kolinin gelmesini beklediğimiz için yanıtlayamadık. Bu arada 8 Mart'la ilgili bir yazı istemiştiniz. Sakine arkadaş yazıyı hazırladı, bu mektupla birlikte size yolluyoruz. Hazır bu fırsatı yakalamışken cezaevinin durumunu kısaca anlatayım.

Bu cezaevi yeni siyasiye dönüştürüldü, ama çoğunlukla siviller var. Siyasiler toplam 70 kişi kadar. 15 bizleriz; Dev-Yol, TKKKÖ, Dev-Sol, HDÖ, Acil ve dört TİKB'li bayan var. Cezaevinin siyasi bileşimi böyle. Cezaevi E-tipi, yalnız buranın bir de zemin katı varmış. Tünel kazılamayacağına kanaat getirdikleri için burayı siyasi yapmışlar. Yaşam düzeyi bakımından hiçbir alt yapı yoktu biz geldiğimizde. Yani diğer cezaevlerine göre burada hak aramak, —hem cezaevinin yeni olması, hem de siyasilerin sayısal durumu gözönüne alındığında— çok zor. Buraya geldiğimizde koşulların düzeltilmesi için eyleme geçtik. Genel cezaevi eylemliliğinin yer yer sonuçlanmasıyla biz de erkek arkadaşlarla görüşerek, idareyle ortalama bir anlaşmayla eylemimizi sonuçlandırdık. Birtakım iyileştirmeler oldu, ancak istediğimiz yeterlilikte değil. Diğer siyasi cezaevlerinin gerisinde bir yapı olduğunu belirtmeliyim. Bu geri yapıyı aşıp en azından diğer cezaevlerinin düzeyine çıkmak için yeni bir eylem hazırlığı içerisindeyiz. Partimiz PKK'nin bize kazandırdığı direnişçi ruhla her zorluğun üstesinden geleceğimize inanıyoruz.

Bize, "kendinizi yalnız hissetmeyin" diye yazmışsınız. Yoksa size yolladığım ilk mektubum çok mu acıklıydı? Adeta yeniden doğup yaşam bulduğumuz, kök salıp özümüzü özleştirdiğimiz, halkımızla kucaklaşarak yoldaşlarımızla sımsıkı kenetlenip düşmana karşı durduğumuz ve her adımımızda kesin zafer kazandığımız, cezaevi burçlarına Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, ateşin çocukları dörtlerin direniş bayrağını astığımız ve her şeyiyle bizim olan Amed'imizden ayrılmak hiç ama hiç kolay olmadı, olmuyor da. Her an Diyarbakır'ı yaşıyoruz. Burda olmayı, hele hele yoldaşlarımızdan ayrı olmayı hiç mi hiç kabullenemiyoruz bir türlü. Burdaki arkadaşlarla da görüşemiyoruz. Yazışma deseniz o da yok. Yani, kopkoyu bir tecritlik içinde tutuyorlar bizi. Böyle olunca doğal olarak insan kendini kimi zamanlarda yapayalnız hissediyor. Oysa Diyarbakır'da sürekli arkadaşlarla beraberdik. Bizimkisi, ya da kendi adıma konuşayım, fiziki bir yalnızlık. Mücadeleden yana ise, böyle bir şey düşünmek bile mümkün değil. Bugün mücadelemizin ulaştığı düzey, kazandığımız başarılar, bizi son derece mutlu ediyor. Bize, zindanda yaşama azmini ve gücünü veren partimiz PKK ve ülkeyi baştan başa saran mücadele yangınıdır. Bize düşen şehitlerimizin kanlarıyla yarattıkları değerlere sahip çıkmak, onları korumak, Partimiz ve Önderimiz APO'ya layık olmaktır. Bunu başardığım oranda kendimi mutlu sayarım. Aslında bunları yazmama gerek yoktu ama, "kendinizi yalnız hissetmeyin" sözüne karşılık yanıt oldu benimkisi. Ancak, Diyarbakır'dan ayrılmam boynumu bükmüyor değil. Diyarbakır'dan sonra inanın burası çekilmiyor. Bu konuyu burda noktalıyorum.

Şunu bilmelisiniz ki, zindan yaşamı bizim için çekilmez, katlanılmaz değildir. Mücadeleye atıldığım ilk andan beri bunu biliyordum. Bana, beni tanıtan, yaşamın gerçeklerini görmemi sağlayan, yani bana emek verip, beni Partiye kazandıran değerli öğretmenim Sakine arkadaştır. Zindan yaşamımda, bana yol gösteren, önderlik eden, yine o oldu. Ve ben, zindan yaşamımı onunla, Partimizin bu büyük değeriyle paylaştığım için kendimi birçok yoldaştan şanslı sayıyorum. Buna rağmen, dağlarımızda tutuşarak ovalarımıza yayılan özgürlük ateşinin sıcaklığını duydukça, müthiş özlem duyuyorum. Gerillayla omuz omuza ARGK saflarında savaşma özlemidir bu. Bu özlemin son bulacağı günleri sabırsızlıkla beklerken, siz mücadeleci tüm arkadaşları inanç ve bilincimin gücüyle sımsıkı kucaklıyor, binlerce kez gözlerinizden öpüyorum.

Sakine arkadaş da sizleri sevgi ve özlemle kucaklayıp gözlerinizden öpüyor. Diğer arkadaşlardan da selamlar.

Mücadelemizde başarı dileklerimizle...

Cahide ŞENER / Amasya

Yeni bir yıldönümünde Newroz, ERNK ve Mazlum ile Mahsum'un şahadeti

Baştarafı 1. sayfada

masını sağlamıştır. Bu bakımdan Newroz, bahar ve özgürlükle özdeşleşmiştir. Yine Med hareketinin başlangıç için Newroz'u, baharın bu dönemini seçmesi bir tesadüf değildir.

21 Mart, Kürdistan'da baharın başlangıcıdır. O gün doğada tam bir canlılık yaşanır. Bütün bir kışı yeraltında geçiren bitkiler, canlılar bugün yeryüzüne çıkar, güneşin aydınlığına kavuşurlar. Halkımız da, bu gerçekle sıkı bağlılık içinde olan kölelik tarihini değiştirmek için, doğanın canlanması ile birlikte canlanmış, isyan duyguları alevlenmiş ve zalimin üzerine yürüyerek, karanlıklar altında geçen yılları sona erdirmiştir. Bunun simgesi olarak da, karanlıkları aydınlatan ateşi seçmiştir. O gün bütün dağlar, yanan ateşlerle aydınlanmış, karanlığın gelmesine engel olunmuştur.

Bugün, yeni bir Newroz geleneğini daha yaratmak için halkımız büyük bir mücadele içerisinde. Mazlum'un Diyarbakır zindanının karanlıklarını yırtarak aydınlatan üç kibrit çöpünün alevi, ERNK'nin bayrağında isyana dönüşmüş, Mahsum'un Newroz'da gürleştirdiği isyan ateşi ile daha da büyümüştür. Sönmez bir noktaya gelen isyan alevi, Kürdistan'ın dağını, taşını sarmış ve her geçen gün sıcaklığı, aydınlığı artmaktadır.

Her yeni Newroz dönemini ulusal kurtuluş mücadelemizin büyüyen yükselişi ile karşılıyoruz. Her yeni yıldönüm, bir öncekinden daha gelişmiş bir mücadele ile karşılanmaktadır. Düşmanımızın tüm vahşiliğine, özel savaşı son sınırına kadar geliştirmesine rağmen, 1989 Newroz'u geleceğe dair olan umutlarımızı daha da canlandırmakta, güçlendirmektedir. Ulusal kurtuluş güçlerimizin yaşadığı yoğun hazırlıklar temelinde bu Newroz'u da zafer hanemize altın yaldızlarla işlememiz mümkündür. Bunun olanakları arttığı gibi, koşulları da son derece olgunlaşmıştır.

1989 Newroz'unda gündemleştirdiğimiz sorunlara ve ulusal kurtuluş mücadelemizin geldiği düzeye baktığımızda ne kadar ileri bir mesafeye geldiğimiz çok iyi görülmektedir. Daha 4-5 yıl öncesinde akıllara bile gelmeyen, hatta yaşayıp yaşayamayacağı konusunda tahminlerde bulunulan bir hareket, bugün mücadelesini dönülmez bir noktaya getirmekle kalmamış, silahlı mücadeleyi Kürdistan tarihinde ilk kez başarıya gidecek olanak ve koşullara kavuşturmuştur. Önceki isyanların en fazla 6 ay sürdüğü bunların da ideoloji, örgüt ve mücadele, yöntem ve taktiklerinden yoksun, yerel düzeyi aşamadıkları gözönüne getirilirse, bugün varılan aşamanın düzeyi daha iyi anlaşılır.

Bu gelişmelerin ortaya çıkması PKK'nin baştan beri yürüttüğü kararlı mücadele ile mümkün olmuştur. Bu kararlılık ve ideolojinin sağlamlığı olmasaydı, örneği çokça görülen tasfiye olayından kurtulmak mümkün olmazdı.

İçerisine girdiğimiz 1989 yılı Newroz'u bu gerçekleri irdelemek ve bunların gereklerini yerine getirmek için bir yeni gün olarak görülmelidir. Halklar, tarihlerinin önemli dönüm noktalarından sonuçlar çıkararak, geleceklerini yönlendirirler. Bizim, mücadele tarihimiz kısa da olsa, gelecek açısından yüzyıllara sığacak zengin deney ve derslerle doludur. 1984'ten bugüne kadar geçen 5 yıllık süreyi bile tek başına irdelemek, böylesi bir değerdedir. Bu bakımdan bugünlere gelişin özünde yatan ruh, gelişmelere damgasını vuran kararlılık iyi bilince çıkarılması gereken husustur. Bunlar, bu kısa tarih incelendiğinde görülecek noktalardır.

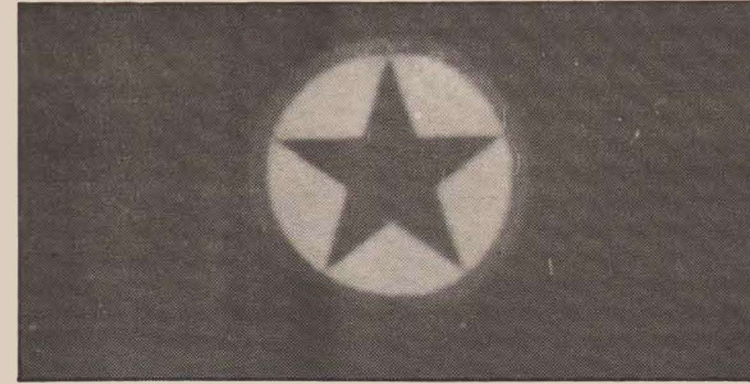
Newroz'un günümüzde kazandığı anlam, önümüze mutlaka gerçekleştirmemiz gereken görevler çıkarmaktadır. Mazlum DOĞAN yoldaşın Diyarbakır zindanlarında haykırdığı *"Cuntaya karşı koyduğumuz eylemler, gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimiz mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır"* sözü, bugün kitleselleşen ERNK'de ifadesini buluyor. Mazlum'un bu çağrısı, kitlelere ulaşan ses etrafında en geniş mücadele birliğinin, cephenin örgütlenmesi ve geliştirilmesi de demekti. İşte, bu çağrının da bir gereği olarak ERNK'nin ilanına gidildi. ERNK'nin ilanı ile Mazlum yoldaşın anısına bağlılık ilan edilirken, aynı zamanda kitleselleşen hareketin mücadeleyi daha ileri mevzilere sıçratmasının da bir adımı atıldı.

Mahsum KORKMAZ yoldaş, 1986 Newroz'unda yaygın olarak geliştirdiği gerilla mücadelesi ile, ERNK'nin 1. yılını daha fazla kitleye ulaşmanın bir dönüm noktası haline getirdi. Halkımızın birliği önünde engel olan sömürgeci-yerli hain işbirliğine vurulan darbelerle, 1986 Newroz'u çağdaş anlamına yaraşır bir eylemlilikle kutlandı, karşılandı.

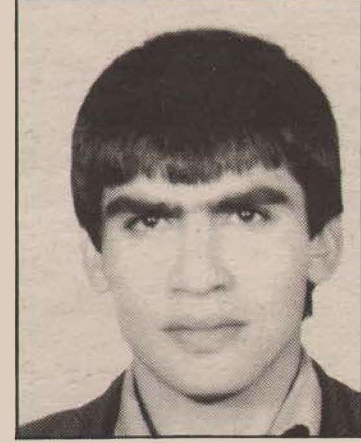
Mahsum'un öncülük ettiği ve damgasını vurduğu 1986 Newroz atılımı, kitlelere daha fazla açılmanın olanaklarını genişletti. Yaygın eylemlilik, kitlelerin güvenini pekiştirirken, sömürgecilerin oluşturmak istediği pasifikasyon ortamını da darmadağın etti. Kitlelerin önünü sel gibi akacakları bir yatak gibi açtı. Açılan yataktan kitleler ERNK saflarında sel oluşturdular. Evet, 1986 Newroz'u da bu gelişmelerle yaşandı. Bu Newroz'a damgasını vuran Mahsum yoldaş oldu. Mahsum yoldaşın bu Newroz'da şehadeti zindan alevi ile dağ alevlerinin de en iyi bir şekilde kaynaşmasını birlikte getirdi.

Bugün yaşadığımız gerçeklik, Mazlum ve Mahsum'un anılarına bağlılığın gereklerini yerine getirmektir. Bu her iki önderimizde, mücadelemizin kitleselleşmesinde kitlelerin devrim saflarına akmasındaki yerleri son derece belirgindir. Onların anıları ERNK'nin ilanını gerekli kıldığı gibi, ERNK'nin örgütlenmesini, pratikte cephe örgütlerinin daha da yaygınlaşmasını da zorunlu kılıyor.

ERNK 5. yılına girerken, örgütlenme ve yaygınlaşma olanakları da artarak giriyor. Kitlelerin devrime ilgisi oldukça yükselmiş, her gün binlerce kişi mücadelenin etkisi ile saflara akıyor, yer alıyor. Her gün, her köşede yeni ögeler mücadele saflarına atılıyor. Bu ERNK'nin kitle tabanının genişlediği, mücadelemizin kitlesel karakterinin büyüdüğünü gösteriyor.

Türk sömürgeciliğine karşı yükselen mücadelemiz, 1979'ların başındaki gibi hareketimizin kitle dayanağında büyük bir artış gösteriyor. 1979 yılı başları kitleselleşmemizde nasıl bir dönüm noktasıysa, bugün benzer bir kitle genişlemesi sürecini yaşıyoruz. Sadece kırda değil, şehir alanlarında ve yurt dışında da halkımız saflarımıza akıyor, yer alıyor. En ilgisiz gibi görünen kesimlerde, çevrelerde bile, içten içe süren kaynama patlama noktasına gelip dayanmıştır. Mücadelemize güvenleri artan ve biricik kurtuluşun PKK önderliğinde olduğunu daha fazla kavramaya başlayan kitleler, tereddütsüz saflara geliyorlar. Mücadelenin başarısı için de her şeylerini bu mücadeleye veriyorlar. Ellerinde varolan son olanaklarına varana kadar, mücadele için her türlü fedakarlığı yapıyorlar.

Mazum DOĞAN

Ulusal kurtuluş savaşımızın kitle temelinin yaygınlaştığını ve hareketimizin bu kez kitleleri öz örgütü içerisinde örgütlemeyi mutlaka başaracağını anlayan faşist Türk sömürgecileri, kitlelere yönelik yaygın operasyonlara giriştiler. Özel savaşın en iğrenç yöntemlerine başvurularak uygulamaya konulan işkencelerle halkımızın mücadeleye akışının önü alınmak isteniyor. Batman, Siirt, Diyarbakır, Mardin vb. gibi alanlarda binlerce yurtseveri tutuklayarak, en vahşi işkencelerden geçirdiler. Cizre-Yeşilyurt köyünde yurtseverlere insan dışkısı yedirdiler. Bunun gibi, insanlık onurunu ayaklar altına alan çeşit çeşit uygulamalar yapıldı.

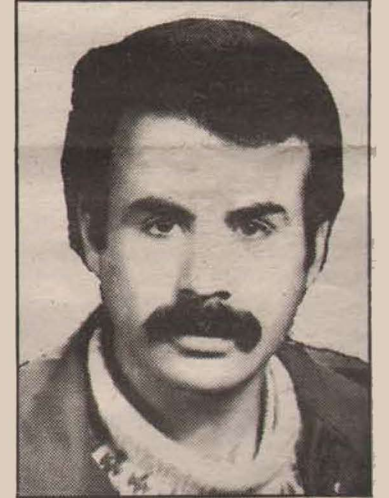
Bütün özel savaş uygulamalarına rağmen, kitlelerin kararlılığı, sömürgecilere karşı durmaları, isteklerini kabul etmemeleri önemli sonuçlardır. Her türlü barbarca işkence uygulamasına rağmen halkımız, inandığı, güvendiği davadan vazgeçmiyor, desteğini kesmiyor. Cizre-Yeşilyurt köylülerinin, alçakça uygulamalara rağmen, tek bir kelime söylememeleri, düşmandan en ufak bir aman dilememeleri ERNK'nin kitlesel gücünün bir örneğidir.

Bugün Yeşilyurt köylüleri şahsında yaşanan gerçek, dün anaların cezaevleri direnişlerine destek eylemlerinde kendilerini yakmaları, açlık grevlerine yatmalarında görüldü. Yarın yeni direnişlerde ve olaylarda, bu kararlılık yaşanacak; direnişle beslenip gelişerek güçlenecektir.

Kitlelerin yatağını bulması ve akışlarının bir sele dönüşmesiyle mücadelemizin bugün ulaştığı düzeyde kitle örgütlerini geliştirip yaygınlaştırmamızı zorunlu kılıyor. Kitleler, ancak kendi örgütlerinde örgütlendiğinde savaşır, mücadeleye daha güçlü katılır. Bugün kitleselleşen hareketimizi, 1979'lardaki kitleselleşmeden ayıran en önemli bir özellik de, kitlelerin kendi öz örgütlerinin yurt içi ve yurt dışında olsun her alanda kurulup geliştirilmesidir.

Tabii kitle örgütlülüğü açısından bugün ulaşılan düzey yeterli değildir. Bunun çok daha fazla geliştirilmesi gerektiği açık olan bir durumdur. ERNK'nin komitelerinin en ücra köşelere kadar ulaşması ve her alanda gerçek yönetici organlar haline gelmeleri, kitlelerin devrime daha fazla katılmasını da birlikte getirecektir. Kitlelerin, devrimde üstlendiği rol arttıkça, ulusal kurtuluş savaşının gelişimi de o denli hızlı olacaktır.

Halk savaşının gerçeği, cephenin kitleselleşmesi, halk ordusunun yaygın bir güce ulaştırılmasıdır. Bu olmadan, adına layık bir halk savaşının yürütülemeyeceği de açık olan bir durum. Önümüzde acil olarak dayatan cepheleşme ve ordulaşmayı yaygınlaştırma görevlerinin mutlaka başarılması gerekir. Ancak, bu görevler başarıldığı ve gereklerini yerine getirildiği oranda, savaş gelişecek ve yaygınlaşacaktır. Halk savaşının yaygınlaşması ve gelişmesine bağlı olarak da, cephe ve ordu da gelişecek ve güçlenecektir.

Mahsum KORKMAZ

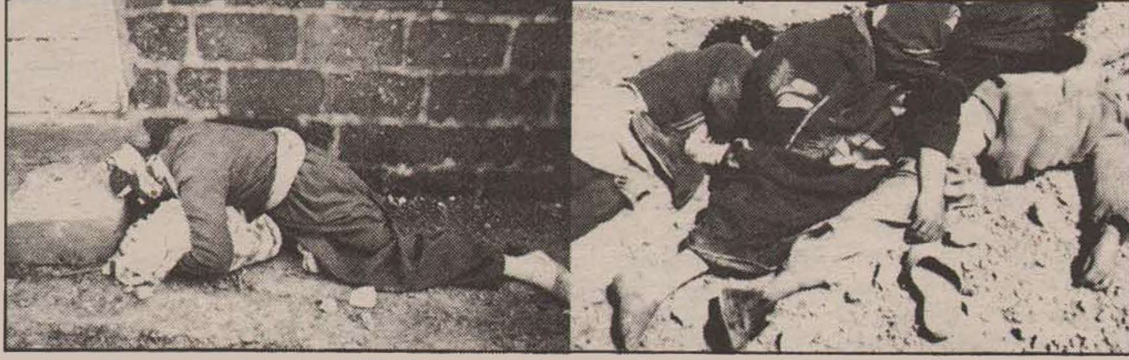
Cephe ve ordunun geliştirilmesi için bütün cephe örgütlerine büyük görevler düşüyor. YXK, YJWK, YKWK ve diğer birliklere önemli görevler düşüyor. Her birliğin örgütlenmesini yaygınlaştırması, aynı zamanda cephenin kitlesel gücünün ve örgütlülüğünün artmasıdır da. Başta cephe komiteleri olmak üzere, tüm cephe birlikleri kitlelerin cephe bayrağı altında daha fazla örgütlendirilmesine, görevlendirilmesine çaba sarfetmelidir.

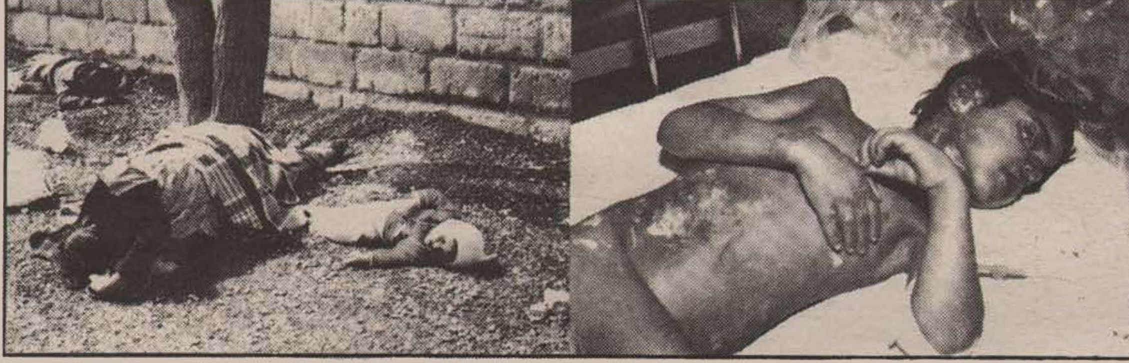
Mücadelemiz öncü bir çekirdeğin tek başına yürüttüğü bir aşamayı çoktan geride bıraktı. Aynı zamanda, eskisine göre çok daha fazla sayıda yurtsever, aktif görev, çalışma istiyor. Yani hem mücadelemiz kitleselleşmeyi zorunlu kılıyor, hem de kitlelerin durumu buna çok uygun. O halde, yapılması gereken, hazır olan bu malzemeye en iyi biçimi vermektir. Cephemiz de bu malzemenin nasıl kullanılacağını göstermektedir. Geriye iş iyi uygulayıcıların çabasına kalıyor.

Bugün faşist sömürgeciler, hareketimiz önünde açılan bu geniş kitlesel olanağı çok iyi görmekteler. Kitlelerin devrim saflarına aktif bir şekilde akışı-

Devamı 17. sayfada

I. YILINDA HALEPÇE

Sana söz veriyoruz Halepçe; henüz doğmuş bebelerinin katline sessiz kalan dünyayı değiştireceğiz...

Sessizliğe gömülmüş bir dünya, 5 bin insanımızın ölümü, 10 bininin yaralanması... Nagazaki ve Hiroşima'dan sonra, en büyük vahşet olarak nitelendi. 16 Mart 1988'de, ölüm kusan Irak faşist rejiminin uçaklarından Halepçe üzerine yağan kimyasal bombaların üzerinden 1 yıl geçti.

Bir yıl az bir zaman değil. Sessizlik perdesini aralamada, bu bir yıl ne işlevi gördü? Suskun dünya, ne kadar konuştu? Kürdün kaderi, hep sessizlik perdesi altına gömülmek mi olacaktır? Bu sorular, o zaman ve şimdi de kafalara takılıyor. Yanıtını bulmamış sorular değil. Cevapları açık. Yeter ki görmek ve bulmak isteyenler olsun.

Bir katliam yaşanıyor. Ve, bu katliam dünyanın en büyük vahşetlerinden sayılıyorsa, üzerinde çok düşünülmesi gerekir. Bugün bir ufak sorun yüzünden, adeta bir bardak suda fırtına koparılırken, çağın bu en vahşi katliamı karşısında bu sessizlik neden?

Olayın içeriği bizi ilgilendirmiyor ama, örnek olarak göstermek istiyoruz: Salman Rüşdi'nin kitabına gösterilen tepki karşısında, Batı Avrupa emperyalistleri insan hakları kılıfı altında peşpeşe İran'la diplomatik ilişkilerini kestiler, asgariye indirdiler. Aynı Batı, 5 bin canın kimyasal silahların kurbanı olmasına sessiz kaldı. Sessiz kaldı demek bile hafif kalıyor, tam olarak onayladılar. Hiçbiri, Irak'a müeyyidelerde bulunmadı; diplomatik ilişkilerini bırakın kesmeyi, azaltmayı bile akıllarına getirmediler. Birkaç basın, TV haberinden öteye gidilmedi. Haklı olarak her zaman sorulması gerekir: Nerde, sık sık ağıza sakız edilen insan hakları? Aynı Batının bir parçası olan Batı Alman emperyalistleri, 16 Kürt yurtseverini bir yıldan fazla bir zamandır, en insanlık dışı uygulamalar altında tutuyor.

İlerici, demokratik kamuoyundan çıkan sesler yeterli midir? Buna da evet diyemiyoruz. Sessizliği biraz olsun aşmışlardı. Ama, yine de yeterli değildi. Böylesine bir insanlık dışı vahşet karşısında, sesleri daha yüksek olmalıydı. Dünyanın sessizliğini kırabilmeli, aşabilmeliydiler.

Yakın bir zamanda Paris'te uluslararası bir toplantı düzenlendi. Kimyasal silahları yasaklama konulu uluslararası konferansa, 5 bin canını kayıp veren bu halkın temsilcileri alınmadı. Faşist Irak cellatları, halkımızın kasapları bu toplantıya alınırken, aynı olanak halkımızın temsilcilerine tanınmadı. Oysa II. Dünya Savaşından 43 yıl sonra dünyanın yeni bir büyük vahşeti olan Halepçe'ye atılan kimyasal silahların acısını yaşayan halkın temsilcileri de bu toplantıya alınmalıydılar.

Dışımızda oluşan bu sessizliğin nedenlerini bilmiyor değiliz. Halkımız, bölgenin hassas ve bir o kadar da önemli bir odağında yer alıyor. Yıllardır üstü örtülmeye çalışılan halkımız, tüm beklentileri yerle bir ederek dünyanın gündemine kendisini daha fazla dayatıyor. Bunun sonucudur ki, halkımıza karşı oluşan çeper daha fazla örülmek isteniyor. Halkımızın burdan çıkıp, çağdaş insanlığın seçkin bir üyesi haline gelmesi engellenmeye çalışılıyor. İşte, oluşan sessizlik de bunun bir sonucu. Halkımızın davasını uluslararası kamuoyuna mal etmesi, bu sessizlik duvarında eritilmek isteniyor.

Bu sessizlikten cesaret alan Irak, hatta faşist Türk devleti kimyasal silah kullanımını pervasızca sürdürdüler. Irak faşist rejimi, 1988 Ağustos'unda halkımıza karşı yine kimyasal ölüm kusan silahlara başvurdu. On binlerce insanımız, toprağını terkederek, Kuzey ve Doğu Kürdistan'a sığındı. Sessizlik, yine bozulmadı. Bazı sesler yükseldiyse de, gereken düzeyde değildi.

1 yıl sonrasında baktığımızda, Halepçe katliamı bu gerçekleri önümüze seriyor. Burda daha çok dışımızda, dünyadaki duruma değindik. Peki bu halkın sözcüleri olma iddiasındakilerin durumu nedir? Böyle bir katliam karşısında duymaları gereken sorumluluğu ne kadar duyuyor, yaşıyorlar? Birincisinde belki hazırlıksızdılar; ya ikincisinde, niye hazırlıkları yoktu? Bizim açımızdan, irdelenmesi gereken bir husus da bu. Bu, önemli bir husustu. Birçok gerçeğin tekrar kabilinde irdelenmesi için de, bu gerekli olan bir durum.

Halkımızın parçalanmışlığı, ayrı ayrı sömürgeci devletler tarafından egemenlik altına alınmış olması, özgül bazı durumlara da ortaya çıkarıyor. En azından parçaların birliği ve ilişki sorunu önemli bir husus. Geçmişte, bunun yerli yerine oturtulmadığı ve birçok hatalı yaklaşımın mevcut olduğu açık olan bir durumdur. Yakın süreçte, bu tarihsel hataları giderme yönünde girişimlerin olduğu da açık olan bir durum. Bunu irdelemeden sürecin özelliklerine biraz değinmek istiyoruz.

Halepçe'ye ilk bombaların düşmesi ardından katliam haberinin duyulması, yoğun olarak birlik sorununu yeniden gündeme getirdi. Kitlelerde bu yönlü isteğin artmasına yol açtı. Bu yönlü beklentiler daha da arttı. Birlik isteğini sadece, bu katliamın yarattığı dehşete bağlamıyoruz. Bu sadece, varolan isteği kamçıladı. Halkımızın birlik beklentilerine cevap vermek, sorumluluk sahibi güçlerin kaçınamayacağı bir adımdır. Aynı sorumluluğu bütün güçlerin duyduğunu ne yazık ki söyleyemiyoruz. Gönül isterdi ki her güç sorumluluk duysun, uşaklık, işbirliği temelinde değil, halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü temelinde bir birliğe yanaşsınlar.

Halepçe'nin 1. yılında yapılacak toplantı, yürüyüş vb. eylemliliklerde, aynı duygular bir kez daha dile gelecek, söylenecek. Ama, söylenen her şey özlü mü söyleniyor, yoksa bazı işbirlikçi çıkarları maskelemeye mi yönelik bunu ayırdedeceğiz? Birlik, istenilen ve kaçınılmaz olan bir durum. Ama, kiminle, nasıl, hangi temelde bir birlik? Bu sorulara cevap verilmeden, birliğin önemi ve anlamı da kavranmaz.

Hem halkımıza topyekün imha amacı ile yönelen saldırılar ve hem de halkımız üzerinde oynanmak istenen oyunlar, ulusal birliğin sağlamlaştırılmasını zorunlu kılıyor. PKK, II. Kongresi'nden bu yana, ulusal birliğin aracı olan **Ulusal Kongre**'yi toplamak için yoğun çaba sarfediyor. Bu konuda, yapılan girişimler ve çağrılar çok oldu. Dürüst, sorumluluk sahibi güçlerin, bu çağrılara cevap vermesi ve gereklerini yapması kaçınılmaz olan bir durumdu. Ancak, gelişmelere baktığımızda mevcut güçlerin yaklaşımlarının tersliğini görmekteyiz.

İlkel milliyetçi ve küçükburjuva reformist güçler, halkımızın mücadelesini doğru bir temelde geliştirme, bağımsızlık ve özgürlüğü hedefleyecek bir gelişme doğrultusuna sokmaktan vebadan kaçar gibi uzaklaşmaktadırlar. Gerek Kuzey parçasında olsun, gerekse de Güney ve Doğu parçalarında olsun mevcut güçlerin durumu böyle.

Doğu ve Güney Kürdistan'daki güçlerin İran-Irak savaşı nedeniyle, tam savaşın bir yedeği olarak birbirlerine saldırtılmaları, bunların yaşadığı olumsuz konuma bir örnektir. İran, Güney'deki ilkel milliyetçi güçleri desteklerken, Irak da Doğu'daki ilkel milliyetçi güçleri kullandı. Nitekim, savaşın sona ermesi, ateşkes imzalanması, bu güçlerin ağır bir darbe yemesine de yol açtı.

Halepçe katliamı, Irak faşist rejiminin vahşetinin vardığı düzey açısından bir örnek oluşturuyordu. Bu katliam ardından hazırlık yapıp, yeni saldırıları göğüsleyebilecek bir konuma gelmeleri gerekirken, bu konuda tek bir adım atmadıkları görülüyor. Nitekim, ateşkesin ardından Irak rejimi, İran cephesinden kaydırdığı birliklerle geniş çaplı bir saldırıya geçti. Kimyasal silahların da kullanıldığı bu saldırıda, bu güçlerin yaşadığı 1975 yenilgisinin bir tekrarı oldu. Hatta şu andaki konumları, 75 sonrası durumdan daha da geri bir seviyede.

Kimyasal silahların korkunçluğu biliniyor. Ama, Irak rejiminin bu silahları kullanması bu güçlerin işbirliğini, TC'ye sığınmalarını haklı çıkaramaz. Saldırı karşısında yapılan ne oldu? Yeni bir dayanacak sömürgeci devlet bularak, yüzbine yakın insanı, bu canavarın kucağına attılar. Bugün TC'ye sığınan halkımızın durumu; tam bir kölelik, esirlik statüsü. Faşist Türk sömürgecileri halkımız üzerinde her türlü vahşeti, insanlık dışı uygulamayı sergiliyor. Bu kesimi, Kuzeyli kardeşlerine karşı kullanmak için her türlü oyuna başvuruyor.

Halkımızın böylesi bir canavarın eline terkedilmesinin sorumlusu kimdir? Kuşkusuz, ilkel milliyetçi, küçük-burjuva güçlerdir. Başta, İran'a dayandılar. Savaşın sona ermesi ile birlikte, yıllardır sınır üzerinde anlaştıkları TC'ye uzandılar. Böylece yıllardır gizlenmek istenen ilişkiler de açığa çıktı. TC'ye, onbinlerce insanı hangi mantıkla teslim ettiler? TC'ye bu kadar güveni nerden alıyorlar? Bunlar, bu güçlerin niteliğini ele veren sorulardır.

TC gibi halkımızın can düşmanı bir canavara sığınacak, ona dayanacak kadar işbirlikçiliğin iliklerine işlediği I-KDP, Yekiti liderlerinin içerisine düştüğü durum içler acısıdır. Kendi başlarına, özgürce, halka dayanarak ayakta kalmayı öğrenememiş olan bu güçler, hep dış destek aramış, bulduklarında da kucağına kendilerini bırakmaktan geri, durmamışlardır. İşte faşist Türk sömürgeciliğine sığınmalarının altında yatan gerçek de budur. Hep bir dış güce yaslanma arayışı onların en gerici, halkımızın düşmanı güçlerin kucağına girmeye götürüyor.

Kuzey'e sığınan yüzbine yakın insanımızın bu içler acısı durumunun sorumlusu bu güçlerdir. Yıllardır, aşiretsel-feodal çıkarları için halkımızı en gerici politikaların kurbanı haline getiren ilkel milliyetçilik, bugün de aynı oyununu oynuyor, oynamak istiyor. TC'ye sığınarak, dayanarak halkımızı yeni tehlikelere sürüklüyor, sürüklemeye çalışıyorlar. Türk basınında bunların demeçleri, açıklamaları yer aldı. TC'nin elinde tutsak olan halkımıza "devletinize güvenin, devletiniz size bakar" diyorlar. Evet, TC'ye "devletiniz" diyorlar. Bu ifadeler bile bunların içerisine düştüğü durumun korkunçluğunu göstermek açısından yeterlidir.

Bütün bu durumlara rağmen, PKK bu güçleri içerisine düştükleri olumsuz durumdan kurtarmaya epey çaba sarfetti. En son 1 Mayıs 1988'de YNK ile bir ittifak protokolünü imzaladı. Bu ittifak protokolü hem YNK'nin ve hem de diğer güçlerin içerisine sürüklendikleri olumsuz durumdan kurtulmaları, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yanında yer almaları için önemli bir olanak sunuyordu. Bu ittifak protokolü temelinde, birliğin geliştirilmesi, halkımızın yaşadığı bu acı olaylara da son verecek gelişmeleri hızlandıracaktı.

Daha ittifakın mürekkebi kurumadan, YNK liderinin ABD'ye gitmesi, yeni işbirliğine yönelmesi, bunun olanaklarını araması, bu güçlerin öyle kolay kolay iflah olamayacağının da bir kanıtı oldu. YNK, içerisine girdiği bu tutumun izahını yapma gereği bile duymamış, halkımıza hesabını vermemiştir. Peşinden I-KDP'nin TC'yle uzun süreden bu yana gelen ilişkilerini açığa vurup, onbinlerce insanımızı silahsızlandırarak TC'ye sığınması yeni bir gelişme olarak ortaya çıktı.

Bu güçlerin içerisine girdikleri bu durumlar yeni olan bir durum değil. Şimdi birçok şey daha fazla açığa çıkıyor. Bunlar yıllardır, bu politikanın peşinde halkımızın yurtsever gücünü heder ettiler.

Kısa, bir-iki nokta ile Kuzey Kürdistan'daki güçlerin durumuna da değinmek istiyoruz. Bunlar eskiden olduğu gibi 3'lü, 5'li, 8'li birlikler kuruyorlar. Bu birlikler halkımızın bağımsızlığını temel almıyor. En son ilan edilen Tevger'in de durumu böyle. Belli bir mücadele taktik ve yöntemden uzak, programsız bir temelde ve tamamen Avrupa emperyalizmi ile işbirliği içerisinde oluşan bu birlik, arada geçen sürede Kürdistan'da devrimci mücadeleyi yükseltmek için tek bir adım bile atmış değil. Otonomi temelinde ve Avrupa'yı dayanak alarak oluşan bu birlik, halkımızın çıkarlarını yeni koşullarda pazarlamanın ve işbirlikçiliğin adından başka bir şey değildir.

İşte, 1. yıldönümünü andığımız Halepçe katliamının yıldönümünde, birliğin dayatılan aciliyetine ve bu güçlerin durumuna baktığımızda, ortaya çıkan gerçekler bunlar. Halkımızın, bağımsızlık ve özgürlük temelinde bir birlik istediği açık olan bir durumdur. Otonomi ve işbirliğini hedefleyen, kendi ayakları üzerinde durmayan bir birliğin hem yaşama şansı yok, hem de kabul edilmezdir.

Emperyalizmin ABD'den Batı Avrupa'ya kadar uzanan çevrelerinde Kürdistan'a dil-kültür özerkliği temelinde, yeni bir

Devamı 17. sayfada

SÖMÜRGECİLERİN BÜYÜK KORKUSU, YÜKSELEN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ

1988 yılını kaybeden ve ağır darbeler alan faşist Türk sömürgecileri, içine düştükleri durumu aşmak için özel savaş uygulamalarını yoğunlaştırıyorlar. Sömürgeci basının sayfalarına da yansıyan örneklerden de görüldüğü gibi, faşist Türk sömürgecileri, özel savaşın birçok yöntemini yeniden devreye sokuyorlar. Bunun için de, ordu güçlerinde yeni düzenlemelere gidiliyor, özel tim eğitimine ağırlık veriliyor, köy korucularının sayısı arttırılmaya çalışılıyor, karakollar yeniden tahkim ediliyor. Bütün bu hazırlıklar da 1989 yılının kazanılması içindir.

1988 yılını başarı ile bitiren ve yeni yıla da önemli ve son derece yetkin hazırlıklarla giren ulusal kurtuluş mücadelemizi engellemek için özel savaşın özellikle de sömürgeci basın eliyle geliştirilmesine büyük önem veriliyor. Uzun bir sessizlikten sonra, sömürgeci basın şubat ayından başlayarak, mücadelimize yönelik özel savaşın propaganda saldırılarını ağırlıklı olarak işlemeye başladı.

Sömürgeci basının sayfalarına yansıyan ve özel savaş yönetiminin direktifleri doğrultusunda yazılan birçok haberde ulusal kurtuluş mücadelemizin bitirildiği, devletin güçlü olduğu imajı yaratılmak isteniyor. Böylece de kitleler üzerinde korku ve panik yaratılmaya çalışılıyor.

Newroz dönemine girişle birlikte, ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni bir yükselme dönemi yaşayacağının çok açık olması nedeniyle, Türk sömürgecileri hem basın yoluyla ve hem de başka yollarla yeni engeller oluşturmak, atılımın önünü kesmek istiyorlar. Bütün bu çabalara rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilen saldırılar, düşmanın güçsüzlüğünü gizleyemiyor, açığa çıkarıyor. Örneğin, sömürgeci basına yansıyan özel savaşın psikolojik tamamlayıcısı olan haberlerde düşmanın zayıflığı çok açık olarak görülüyor. Bunu yapılan tüm demagojiler de gizleyemiyor.

Bunun yanısıra, özel tim eğitimine yeni değişiklikler getirildi. Tümüyle bir halk düşmanı ve cellat olarak yetiştirilen bu birlikler, daha da azgınlaştırılıyorlar.

1 Şubat tarihli Milliyet gazetesinin birinci sayfasında verdiği bir haberde, bu sadistleştirme programını görmek mümkün. **"Suriye sınırındaki 'sızmaları' önleyecekler"** başlığı altında verilen haberde özel tim birliklerinin hedef tahtalarının üzerinde kadın resmi olduğu görülüyor. Gazete, bu resimlerin "temsili kadın militan resimlerini" simgelediğini de yazıyor.

Normal bir resim değil de, özellikle de hedef tahtası olarak kadın resimlerinin seçilmesi, özel tim birliklerinin nasıl sadist bir şekilde eğitildiklerine açık bir örnektir. Kadın resmi ile tahrik edilerek sadistleştirme programı tamamlanmak isteniyor. Böylece tam bir cellat olarak yetiştiriyorlar.

Bugün kadın resimine ateş ettirilerek eğitilen bu birlikler, yarın operasyonlarda kadın-çocuk demeden katledeceklerdir. Zaten Türk sömürgecileri de böylesi cellatlar yetiştirmek için her türlü yöntemi deniyorlar. Buldukları bir yöntem de kadın resimlerine ateş edilmesidir.

Diğer yandan ise bu özel tim elemanları yüzlerini maske ile örtüyorlar. Bunu da "terörist bölücü örgüt militanları tarafından tanınmamak için" yaptıklarını söylüyorlar. Bir yandan güç gösterisi yaparken, diğer yandan büyük korku içinde yüzlerini bile gösterme cesareti bulamamaları yaşanılan korkuya güzel bir örnektir.

Sömürgecilerin "bitirdik, yokettik, PKK toparlanmaz" iddialarına bir cevap, kendi itiraflarından geldi. 12 Şubat tarihli Tercüman gazetesinde **"PKK militanlarını Türkiye'de eğitiyor"** başlıklı haberde, bitirdik iddialarını yalanlayan bir haber yayınladı. Haberde, "Örgüt kırlık alanlarda 30-40 kişilik 'yeraltı hücre evleri' yapılmasını kararlaştırdı" deniliyor.

Bu itiraf, partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin önlenemez bir şekilde ülke içerisinde yer edindiğinin bir kanıtıdır. PKK, yurtdışında yaptığı hazırlıkları ülkeye taşırmış ve ülke zeminde giderek sağlam üslere kavuşmuştur. PKK, sadece bu yıl değil, daha önceki yıllarda da ülkede kurduğu sağlam üslerde gerilla birliklerine alınan adayların eğitimini yapmıştır. 1987 yazında bir açıklama yapan Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu da bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Hayri Kozakçıoğlu yaptığı açıklamada, "Balkaya dağlarında teröristlerin üslendiklerini biliyoruz. Ama oraya bir ordu da gönderseniz kaybolur" demişti. Bu itiraflardan da görüldüğü gibi, mücadelemiz ülke içerisinde üslerini sağlamlaştırmakta ve nihai yerleşmeye doğru hızla ilerlemektedir.

20 Şubat tarihli Tercüman'da başka bir haber daha yayınladı. Gazetenin 1. sayfasında verdiği haberde, **"PKK roketatarını bond çantalarda taşıyor"** başlığı kullanılmış. Haberde, 67 ilin emniyet müdürlerine Emniyet Genel Müdürlüğü'nce gönderilen bir yazıda, katlanıp çantaya sığabilecek bir roketatarın İstanbul'a sokulmak istendiği belirtildiği yer verilmiş. Ayrıca, İstanbul'da polisin şüphelendiği bond çantaları açtırdığı da aktarılmış.

Bu haberden bir müddet önce ise, basına yansıyan haberde "PKK'nin İstanbul'da çökertildiği" yazılmıştı. Bu haberin üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra, böylesi bir haberin sömürgeci basının sayfalarına yansıması, kendilerini yalanladı. İstanbul'da Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı, ocak ayı içerisinde İstanbul'da gerçekleştirdikleri bir dizi operasyon ardından "PKK'nin İstanbul kolu çökertildi" vb. açıklamalarda bulundu.

Yapılan operasyonlarda, bir çatışma dışında kayda değer bir sonuç alamayan İstanbul polisi, sömürgeci basının da desteği ile psikolojik savaşın bir gereği olarak, şu açıklamayı geniş olarak duyurdular: "PKK, İstanbul'da bitirildi."

Özel savaşın, önemli bir parçası olan psikolojik savaş yürüten sömürgeci basının açıklamaları üzerinden daha bir ay bile geçmeden, "PKK İstanbul'a roketatar soktu" açıklamalarının yapılması, iddiaların sahteliğini de ele verdi. Bu haberden bir müddet sonra ise **Tercüman**, roketataların bond çantada olduğunu yazdı.

Bütün bu örneklerde gösteriyor ki faşist Türk sömürgecileri "bitirdik, yokettik" iddialarını özel savaşın bir gereği olarak, sık sık ortaya atmaktalar. Ancak, kısa bir süre sonra meydana gelen olaylarla, bu kez kendilerini yalanlayan haberler yazmak durumunda kalıyorlar.

Bunun en son örneği de Hürriyet gazetesinin 13 Mart tarihli sayısında yer aldı. **"Newroz için kanlı hazırlık"** başlığı altında verilen haberde, PKK'nin Newroz'u kutlama hazırlıklarına dikkat çekiliyor. Ayrıca, bu konuda devletin güçleri de uyarılıyor. Haberde "kent ve ilçe merkezlerine yönelik eylem" hazırlığı yapıldığı da yer alıyor. Gazete, bu konuda tedbir alınması için 67 ilin valisine gizli bir mesaj gönderildiğini de yazıyor.

Sömürgeci basından aktardığımız bu örneklerde görüldüğü gibi ulusal kurtuluş mücadelemiz hızla yükseliyor, sömürgeci güçlerdeki panik büyük artış gösteriyor. Büyüyen korkularını gizleyemiyor ve açığa vurmaktan kurtulamıyor.

Polis, bond çantalı kişilere karşı uyarıldı
PKK, roketatarını bond çantada taşıyor
Sovyet yapısı RPG tipi katlanabilir roketatarlarla bölücü militanların İstanbul'da eylem ya-

PKK, İstanbul'a roketatar soktu

Nevruz için kanlı hazırlık
DİYARBAKIR (hha)
PKK Örgütü'nün 21 Mart'ta Nevruz'u kanlı kutlamak amacıyla hazırlık yaptığı, Genel Sekreter Abdullah Öcalan'ın militanlarına bu konuda kesin talimat verdiği öğrenildi. PKK

4 örgüt PKK il
işbirliği yapaca
MİLLİYET HABER MERKEZİ
YURT dışında faaliyet gösteren bazı yasadışı örgütlerle bölücü PKK'nın ortak mücadele vermek için birlik

Sızmalara karşı teröristlerle mücadele edecekler
Sınırda maskeli vurucu tim
Hilmi DİKEN
İSKENDERUN (MİL-HA)
PKK ve öteki terörist-bölücü örgüt militanlarının sızmalarına karşı Suriye sınırını koruyacak maskeli, en son sistem silahlarla donatılmış, yörede konuşulan yerel dilleri de bilen özel tim göreve başladı

YEREL SEÇİMLER, YENİ BİR KRİZE DOĞRU

12 Eylül askeri faşist darbesi ardından rejimin siyasal kurumlaşmasını sağlamak amacı ile peşpeşe seçimler, anayasa oylaması ve referandum yapıldı. Bu girişimlerle rejimin siyasal alandaki krizi atlatılmak istendi. Bütün bu çabalara rağmen, rejimin siyasal alandaki krizi giderilemedi; krizi daha da derinleştirdi.

Yerel seçimler, genel olarak genel seçimler kadar önem taşımazsa ve hükümet üzerinde etkili olmasa da zaman zaman önem taşıyan bir duruma gelebilmektedir. Türkiye'de 26 Mart'ta yapılacak yerel seçimlerin de normal bir seçimden daha fazla önem taşır hale geldiğini görüyoruz.

Yerel seçimlerin Türkiye'de önemli bir duruma gelmesi, ANAP iktidarının oy kaybının, yaratacağı hükümet bunalımından ileri geliyor. ANAP, geçen yıl yaptırdığı bir referandumla seçimleri erkene aldırmak istemişti. Yapılan referandumda seçimlerin erkene alınması %65'in üzerinde bir oyla reddedildi. Bundan dolayı da, seçimler çok büyük önem taşıyor.

Seçim kampanyasının resmen başladığı 1 Ocak'tan itibaren meydana gelen olaylar, muhalefet partileri ile ANAP'ın karşılıklı atışmaları seçimlerin sonuçların beklenenden de önemli olduğunu göstermektedir. Yerel seçimlerle, siyasal krizini biraz olsun hafifletmeye çalışan rejim, krizin daha da ağırlaşması durumu ile karşı karşıya geldi.

26 Mart yerel seçimlerin sonuçları, rejimin mevcut durumu üzerinde birçok yönlü etkilerde bulunacaktır. Yıl sonuna doğru gündeme girecek olan cumhurbaşkanlığı seçimi, 26 Mart seçimlerinin sonuçlarını daha da önemli bir hale getiriyor.

Şu anda faşist rejimin başında başbakanlık yapan Özal'ın gözünü Cumhurbaşkanlığı koltuğuna da dikmeye başlaması, 26 Mart'ı daha da önemli hale getiriyor. Seçimlerde ANAP'ın oylarını koruması veya yükseltmesi, Özal'a cumhurbaşkanlığı yolunu da açacaktır. Aksi durumda, Özal'a Çankaya hayal olurken, hükümetin istifası ve erken siçimler de gündeme gelecektir. Yeni bir genel seçim ve cumhurbaşkanlığı seçimi ise, zaten yerine oturamamış olan siyasal düzeni alt-üst edecektir. Yeni bir krizin doğması ve rejimin bunalımının artmasını birlikte getirecektir.

Seçim günü yaklaşırken, ANAP'da belli bir düşüşün var olduğu görülmektedir. Buna karşı, muhalefetten ANAP'ın yerine gelecek bir parti de öne çıkmış değil. ANAP'ın DSP'yi yeniden piyasaya, tekellerin isteği doğrultusunda sokması, mevcut durumu sürdürmeye yönelik bir girişimdir. DSP'nin SHP'den oy çalması ANAP'ın işine gelecektir.

Buna karşın SHP'nin kendi içindeki, bazı partililere "bölücü" vb. diye saldırması, ihraç yoluna gitmesi, kitlelerin tepkisine yol açtı. Kitleler, SHP'nin II. Atatürk'ün yanında, I. İnönü'nün I. Atatürk'ün yanında oynadığı role benzer bir rolün, II. İnönü tarafından oynanmasına hizmet ettiğini gördüler. Bu da SHP'nin teşhirini daha fazla getirdi.

Demirel'in yeniden kendisini umut olarak lanse etme çabaları da tutmuyor. Bu durumda hiçbir partinin tek başına çoğunluğu alamayacağı açıktır. Bu da yeni bir krizin doğmasıdır.

26 Mart'taki yerel seçimlerde sonuç; çıkmazın derinleşmesi açısından önem taşıyor. Seçim sonuçlarının hiçbir partiye çoğunluğu getirmemesi, çelişkileri hızlandıracağı gibi, krizi de derinleştirecektir. Bir erken seçim ihtimali ve cumhurbaşkanlığı seçimi, yıl boyunca rejimi derinden sarsan sorunlardır.

Rejim bu çıkmazı aşabilir mi? Bu pek mümkün görünmüyor. Gerçi çeşitli uzlaştırma planları yok değil. Ama, mevcut ortamda pratik uygulanırlık düzeyleri yok gibi. Bu açıdan, 26 Mart seçimlerine, giden rejim yeni bir krize de kapıyı açıyor.

Avrupa basınında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi

DAGENS NYHETER'İN MUHABİRİ İSKANDİNAV HEYETİ İLE BİRLİKTE İNCELEMELERE KATILDI. İSVEÇ'E DÖNDÜĞÜNDE AŞAĞIDAKİ YAZIYI YAYINLADI

Sola karşı Türk kampanyası

RAHATSIZ EDİCİ SAYILAN İŞÇİLER İŞKENCEYE ALINIYOR

Sosyal-demokratların Batman şehrindeki eski-dökük parti lokalinde toplanan Kürt petrol işçileri arasında hava gergin. Ortada oturan kişi avukattır.

Lars Boström bildiriyor.

BATMAN: Türkiye'nin doğusundaki Batman'da halk arasındaki kaygı büyüyor. Son iki ayda polis ve emniyet kuvvetlerince 150'nin üzerinde insan yakalanmış durumda. Avukat ve İnsan Hakları Örgütü'nün açıklamalarına göre bu insanların tümü işkenceden geçirilmiştir.

Tutuklanmaların ortak yanı, ya SHP'ye üye olmaları ya da sendikalarda faal durumdaki üyelikleridir. Batman'da başlatılan bu kampanyanın, halkın 26 Mart'ta yapılacak olan ara seçimlerde SHP'ye oy vermemeleri için bilinçlice başlatılmış olduğu hakkındaki şüpheler gittikçe artmaktadır.

Tutuklananların çoğu, Türkiye'nin doğusunda bağımsız bir Kürdistan kurma amacıyla silahlı savaşım veren Kürt ayrılıkçı hareketi PKK'ye üye olmakla veya sempati duymakla suçlanıyorlar. İşkence sonucu PKK üzerine şu açıklamaları yapmak zorunda kalmışlardır:

"PKK'nin suçları bizim değildir. Makamlar, sosyal-demokratları terörist partisi şeklinde lanse etmeye çalışıyorlar" diyor Batman'daki bir avukat.

BİLİNÇLİLİK

Batman, Dicle nehrinin kollarının birinin kenarında, Türkiye Kürdistanı'nın kalbinde bulunan bir yerde. Şehir, ülkenin petrol sanayinin merkezidir ve sanayi bünyesiyle, hala feodal olan Türkiye'nin doğusunda ayrıcalıklı bir yer teşkil ediyor.

Büyük toprak ağalarının ve müslüman kardeşlerin bölge politikacılığı üzerinde hala büyük bir etkisi olduğu halde, ülkenin diğer alanlarından daha fazla bir büyük politik bilinçlilik sözkonusu burada.

"Biz iki nedenden dolayı izleniyoruz" diyor bir petrol işçisi. "Birincisi, Kürt olduğumuz için; ikincisi politik olarak orta sol bir yerde bulunan bir kesim olduğumuz için."

Sosyal-demokratların eski-dökük parti lokalinde toplanan işçiler arasında durum gergin. Duvarda, parti başkanı Erdal İnönü'nün sararmış resimleriyle, Türkiye gerçeğinin bir parçası olan ülke babası Kemal Atatürk'ün zorunlu ve her zaman her yerde bulunan portresi asılı.

Sesler gergin.

"Biz sosyal-demokrat olmaya bile cesaret edemeyenler, nasıl oluyor da komünist olabiliyoruz" diye yorum yapıyor bir işçi; marksist-leninist PKK ile ilişki hakkındaki suçlamalarla ilgili.

Kürt sorunu ülke çapında SHP'nin politikasına ayrıcalık sokmuş durumda. Birkaç yıl öncesine kadar imkansız olan bir durumken, bugün Türkiye'nin doğusundan olan birkaç parlamento üyesi, kendi Kürt özlerini açıkça belirtebiliyorlar. Bunlardan biri olan İbrahim Aksoy, Kürt sorununun derhal çözümlenmesini açıkça ilan ettiğinden, partisinden iki yıl uzaklaştırılma cezasına uğramıştır.

Başbakan Turgut Özal, sert sözlerle, sosyal-demokratları bölücülerin destekleyicileri olarak suçlamıştır.

KARA BAĞ

Bu durumda suçlananlardan biri Batmanlı petrol işçisi Mustafa —takma ad— üç hafta boyunca gözleri kara bir bağla bağlı halde işkenceye tabi tutuldu.

Suçlama her zaman olduğu gibi: PKK (Kürdistan İşçi Partisi)'ye üye olmak.

"Benim devlete karşı direnen biri olduğumu ve gerçek müslüman olmadığımı iddia ettiler. Bana Ermeni diyorlardı."

Mustafa'nın geçici olarak kaldığı bir yerdeyiz. Adının ve resminin yayınlanmasına karşı çıkıyor. Konuşma boyunca habire sigara içiyor.

"İşkenceden önce bana para teklif etmeye başladılar. Bana, 'Sana hiçbir şeyin olmayacağını tek bir şartla garanti ediyoruz' dediler. Eğer ben sadece bütün suçlamaları kabul edip PKK hakkında ne biliyorsam anlatırsam bana her şeyi sağlayacaklarını da söylediler. Eğer kabul etmezsem öldürecekleri tehditini yaptılar."

Mustafa kabul etmedi.

"Hiçbir zaman PKK'li olmamışım. Bildiğiniz gibi ben sosyal-demokratım."

Her zaman olduğu gibi alışılagelmiş dayak faslı: Cinsel organlara ve parmak uçlarına elektrik akımı, soğuk suya daldırma, ayak altına vurma ve kollar arkadaki bir direğe bağlı olduğu halde duvarda asılı tutulmak.

Mustafa alçak sesle ve yavaş konuşuyor. Her zaman vakit hakkında belirli açıklamalar yapıyor.

"Müezzin" diye açıklıyor. "Müezzinin ezan sesini duymamla günleri ve vakti hesaplamaya çalışıyordum."

ASKERİ TATBİKAT

Mustafa, kendisinin askeri bir karargahta tutulduğundan emin. O, işkencecilerinin rütbelerle biribirlerine hitap ettiklerini ve dışarıdaki bir alanda da askeri tatbikat sesleri duyduğunu anlatıyor.

"İşkencecilerin sarhoş olduklarını sanıyorum, çünkü içki kokuyorlardı."

Mustafa ona işkence eden işkencecilerin kimliklerini tespit edemiyor. Elleri bağlı olmamasına rağmen, gözbağını açmaya cesaret edemedi.

"Eğer gözlerimi açarsam o zaman beni kesin öldüreceklerini söylüyorlardı."

Mustafa üç haftadan fazla tecritte tutuldu. Bir iki gün arayla "sorgulanıyordu" hemen her gün. Bu süre içerisinde aldığı tek gıda ekmek, çay, çorba ve bir tek defa da bir parça etten ibaretti.

Bir gün birdenbire her şey bitmişti. Gözbağı açıldı ve salıverildi.

İşkencecilerin tehditlerine rağmen, Mustafa başından geçenleri İnsan Hakları Örgütü'ne anlattı ve bir avukat davayı üstlenmiş durumda.

Mustafa'ya üç hafta boyunca işkence edenler hala serbest dolaşıyorlar.

İskandinav heyeti, Güney Kürdistan'dan gelen bir grup mülteci Kürtle birlikte.

AFGANİSTAN'DA ÇATIŞMALAR YOĞUNLAŞTI

Sovyet birlikleri'nin 15 Şubat'da geri çekilmesinin üzerinden yaklaşık bir ay geçti. 9 yıldır Afganistan'da bulunan SSCB birliklerinin geri çekilişi, bu ülkede yeni bir dönemi de birlikte getirdi.

Necibullah yönetimindeki Afgan hükümetinin, SSCB birliklerinin geri çekilmesi ardından fazla ayakta kalamayacağı çeşitli çevreler tarafından öne sürüldü. Necibullah'ın, Afgan mücahit gruplarının saldırısı karşısında yıkılmaktan kurtulamayacağı yönündeki kanı da büyüktü. Bu konuda yapılan yorumlarda bu görüşler, sürekli olarak öne sürülmektedir.

SSCB birliklerinin Afganistan'dan geri çekilmesini tamamlaması, birçok yeni durumu da ortaya çıkardı. Afgan mücahitleri oluşan ortamı kendileri için elverişli görerek yeni oluşumlara yöneldiler.

SSCB'nin Afganistan'dan birliklerini çekmesi ile birlikte, Afgan hükümet kuvvetleri ile başedeceklerini hesaplayan, mücahitler saldırı hazırlıklarına da hemen peşisıra giriştiler.

Afganistan'da yönetimi ele geçirmek isteyen gerici mücahitler.

Bunun ilk adımı olarak da sayıları 20'ye yaklaşan irili-ufaklı Afgan mücahit grupları kendi aralarında birlik oluşturma çabası içerisine girdiler.

Pakistan'ın Peşaver kentinde bir şûra toplayan karşıdevrimci gruplar sürgünde bir Afgan hükümeti kurmayı gündemlerine aldılar. Ancak, ilk toplantıda beklenen sonuç alınmadı. Şûranın toplanması başarılamadı. Bunun dışında yapılan birkaç girişimden de istenilen sonuç alınamadı. Daha sonra, çelişkinin önemli bir kaynağı olan İran'da üslenmiş olan Şii mücahit grupları şûraya girmekten vazgeçip, toplantılara katılmadılar.

Peşaver'de toplanan şûra, bunun ardından şii gruplarının katılımı olmadan toplandı. Yapılan toplantılar sonucunda, sürgünde bir hükümet kuruldu. Hükümetin kuruldulğunun açıklanması ardından, ilk tanıyan ülke Suudi Arabistan oldu. Bu devleti daha sonra Sudan ve Bahreyn izledi.

Sürgündeki hükümeti daha fazla devletin tanımasını sağlamak için, mücahitler, güçlü olduklarını kanıtlamak amacıyla bazı şehirleri ele geçirmeyi planladıklarını açıkladılar. Böyle bir kenti ele geçirerek, hükümeti de buraya taşırmayı düşünen mücahit grupları, Pakistan sınırına yakın olan Celalabad'a ilk saldırıyı yönelttiler.

İki hafta önce Celalabad'a saldırı yönelten mücahitler ile Afgan hükümet kuvvetleri arasında şiddetli çarpışmalar meydana geldi. Yer yer göğüs göğüse devam eden çarpışmalar sonucunda, mücahit gruplarının ağır kayıplar verdiği bildiriliyor. Celalabad'a yönelik saldırının püskürtüldüğünü açıklayan Afgan hükümeti, ABD'li ve Pakistanlı subayların da mücahit gruplar içerisinde savaşa katıldıklarını söyledi. Afgan mücahit grupları ilk saldırılarının püskürtüldüğünü kabul ettiler.

Yeni bir saldırıya girişme ihtimalleri olan mücahit grupları dışarıdan hükümetlerini tanıyan devletlerin sayılarını çoğaltmak için çeşitli girişimlerde bulunuyorlar. Riyad'da başlayan İslam ülkeleri dışişleri toplantısına katılan mücahitlerin hükümetinde dışişler bakanlığı görevini üstlenmiş olan Gülbettin Hikmetyar, destek arayışını sürdürüyor. Ancak, İslam Konferansının şu anda, bu hükümeti tanıması beklenmiyor. İran, mücahitlerin kurduğu hükümetin tüm halkı temsil etmediğini söyleyerek karşı çıkıyor.

Celalabad çatışmalarının yoğun olarak sürdürüldüğü dönemde, çeşitli mücahit gruplarının askeri komutanları ile Afgan hükümeti arasında görüşmeler yapıldı. Afgan hükümeti bu görüşmelerin bir anlaşmayla sonuçlanabileceğini de açıkladı. Nitekim Sovyetler'den kara yolu ile gelen gıda yardımı konvoyuna mücahit grupların herhangi bir saldırı yöneltmemiş olmaları da böyle bir anlaşma olasılığına yorumlandı. Afgan hükümetinin verdiği bilgilere göre, bu konuda bazı girişimlerin yakında sonuçlanma ihtimali büyük.

Mücahit gruplarının Celalabad'a yönelik olarak saldırılarını başlatma hazırlıklarına giriştikleri bir dönemde, SSCB'nin Afganistan'a yeni cephane ve silah yardımı yaptığı açıklandı. Afgan hükümetinin yaptığı açıklamada her garnizonda en az 2 ay yetecek düzeyde yiyecek, silah ve cephane bulunduğu belirtiliyordu.

SSCB birliklerinin geri çekilmesini tamamlaması ile birlikte başlayan ilk düelloyu Afgan hükümet birlikleri kazandı. Ancak, mücahitler, özellikle dış yardımı almak için, güçlü olduklarını kanıtlamaya girişecekler. Bu da, yeni çatışmaların Celalabad ve diğer bazı şehirlerde meydana gelmesine yol açacaktır. Mücahit grupları ülkenin ikinci büyük kenti olan Celalabad'ı ele geçirmek istiyorlar. Bundan dolayı, çatışma ihtimali ağırlıklı olarak Celalabad'da bulunuyor.

Afgan hükümetinin çoğu çevrenin beklediği gibi öyle erken yıkılacak kadar zayıf olmamasının anlaşılması, çatışmaların bundan sonra daha şiddetli olacağını göstermektedir. Mücahit grupları kısa sürede sonuç almazlarsa, kopmaları önleyemeyeceklerdir. Halen Afgan hükümeti ile uzlaşmaya çalışan yerel düzeydeki birliklere yenilerinin eklenmesi de kaçınılmaz olacaktır.

Yunan hükümeti ikinci kez güvenoyu aldı

Koskotas adlı Yunan işadamının devleti 250 milyon dolar dolandırması ardından başlayan tartışmalar durmak bilmiyor. En son olarak, tutuklu bulunduğu Amerika'da TIME dergisine bir röportaj veren Koskotas, Papendreu'nun ve diğer PASOK hükümetinin üylerinin adlarını da skandala karıştırdı. Bu açıklama Yunanistan'da geniş yankı uyandırdı. Süren tartışmalara yeni bir boyut kazandırdı.

Papendreu'nun adının da skandala karışması üzerine ana muhalefet partisi Yeni Demokrasi'nin lideri Miçotakis meclise Papendreu hakkında gensoru verdi. Bunun yanısıra, gerek sol partiler, gerekse sağ partiler Papendreu'yu istifa etmeye çağıran protesto gösterileri düzenlemeye karar verdiler. Atina ve diğer 32 büyük kentte yapılacak gösterilerde, Papendreu'dan istifa etmesi istenecek.

Yeni Demokrasi Partisi Lideri Miçotakis'in Papendreu hakkında verdiği gensoru önergesi 13 Mart'ta görüşüldü ve oylandı. Sonuç beklendiği gibi, Papendreu hükümetinin ikinci kez güvenoyu alması ile sonuçlandı. Daha önce de Papendreu bütçe görüşmelerini bir güvenoyuna dönüştürmüş ve güvenoyu almıştı.

Parlamentoda çoğunluğu elinde bulunduran PASOK'un güvenoyu almaması için büyük bir sürprizin yaşanması gerekiyordu. Ancak umud edilen sürpriz gerçekleşmedi.

Oylama sonuçları yine de sürpriz bazı gelişmelere yol açtı. Papendreu 155 oyla güven oyu alırken, 123 red, 22 çekimser oy çıktı. Çekimser oylar içinde eski Adalet Bakanı, eski Çevre ve Sağlık Bakanı ile yardımcısının oyları da vardı. Oylama sonucunda PASOK, bu üç milletvekilini partiden ihraç etti.

Papendreu, oylama sonucunda yaptığı konuşmada, hükümetinin güvenoyu aldığını söylerken, haziranda yapılacak seçimleri de kazanacağını açıkladı. Oylama sonucuna rağmen, skandal üzerine yapılan tartışmaların önümüzdeki günlerde de süreceği görülüyor.

YUGOSLAVYA'DA İÇ SORUN BİTMİYOR

Sırplar protesto gösterilerinde...

Ülkenin özerk bölgesi Kosava'da Sırplar ile Arnavutlar arasındaki gerginlik hala devam ediyor. Uzun bir süreden beri devam eden iç sorun, geçtiğimiz günlerde yeniden yoğunluk kazanmaya başladı.

Sırbistan'a bağlı olan ve nüfusunun %90'nı Arnavut olan Kosova özerk bölgesinin Sırbistan'dan ayrılmasını savunan Arnavutların gösterileri son günlerde yeniden yoğunluk kazandı. Trepça ve Liplian Goles maden ocağındaki işçiler greve gittiler. 3 Mart'ta Piriştine'de duruma müdahale eden ordu birlikleri grevleri sona erdirdiler. Ancak bir süre sonra Liplian Goles maden ocağı işçileri yeniden greve gittiler. Bunun üzerine üç yerel yönetici istifa etti.

Bütün Kosova çapında 40 bini aşkın işçinin greve gitmesi, devam eden gösteriler durumu daha da gerginleştirdi. Bunun yanısıra, azınlıkta bulunan Sırplar Piştine'de gösteriler düzenlediler. Sırplar ise, Arnavutlara karşı kendilerinin korunmasını istiyorlar. Karşılıklı yapılan gösteriler durumu oldukça gergin bir hale getirmiştir.

Kosova'nın daha fazla özerk olmasını isteyen Arnavutlar'ın aksine Sırbistan Cumhuriyeti de Kosova üzerinde daha fazla denetim sahibi olmak istiyor. Bu ise çatışmayı alevlendiriyor.

Şu anda, Yugoslavya'da bu soruna bir çözüm bulunmuş değil. Ordu bölgede sıkıyönetim ilan ederek duruma hakim olmuş. Ancak, mevcut çelişkinin varlığı yeni çatışma ve gerginlik ihtimalini hep canlı tutuyor.

VENEZÜELA'DA ZAM HALKI SOKAĞA DÖKTÜ

Mart ayı başında, çeşitli mallara zam yapan Venezüela hükümeti halkın yoğun tepkisi ile karşılaştı. Zamları protesto eden kitleler, özellikle başkent Carakas'ta sokağa döküldüler.

Binlerce kişinin Carakas'ta yaptığı gösteriyi bastırmak için polis ve asker saldırıda bulundu. Buna rağmen halkın protestosu durmadı. Birçok mahallede yağmalar meydana geldi. Birçok süpermarketin malları yağmalandı. Ordu yağmaları ve gösterileri önlemek için şiddete başvurdu, halkın üzerine ateş açtı.

Venezüela hükümeti zamlara yönelik olarak gerçekleşen yoğun protestolara rağmen, kararını geri almayacağını açıkladı. Bu ise, halkta oluşan öfkenin daha da artmasına yol açtı. Göstericilerin şiddeti, büyük artış gösterdi.

Birçok semtte halk ile ordu birlikleri arasında çatışma çıktı. Meydana gelen çatışmalarda hükümet, 256 kişinin yaşamını yitirdiğini açıkladı. Ordunun şiddet kullanarak bastırdığı gösteriler zaman zaman kenar mahallelerde tekrar görüldü. Buna rağmen, gösterilerin şiddeti giderek azaldı.

Venezüela'da halkın bir zam karşısında sokağa dökülmesi ile yüzde binlere varan zam oranıyla, adeta halkın belini ikiye katlayan faşist cuntaya karşı ciddi bir gösteriye bile girişilmemesi karşılaştırıldığında, ortaya çıkan durumun korkunçluğu da anlaşılmaktadır. Türkiye halkının zamları bu kadar sessiz karşılaması ilginç bir durumdur. Bir başka ülkede %5 gibi oranlarda gerçekleşen zamlar bile ayaklanmaya yol açarken, binlere varan bir zam oranının sessiz karşılanması düşündürücüdür.

Bu durum, Türk egemen sınıflarının, halk üzerinde uygulamaya koyduğu politikanın somut bir göstergesidir. Türk egemen sınıfları Türk halkının üzerinde uyguladığı yöntemlerle onu her şeyi kabullenecek duruma düşürmüştür.

Aynı durum, Kürdistan üzerinde uygulanan politikada da yaratılmıştır. Kaldırma gücünün sonuna gelmiş olmasına rağmen, kitlelerin sessizliği, bu politikanın bir sonucu olarak gündeme girmiştir.

Bu ortamı parçalamak, halkı sömürüye, baskıya karşı ayağa kaldırmak devrimcilerin görevidir. Bu görevin gerekleri yerine getirildiğinde ve o yüzyıllık politikanın sonuçları yerle bir edildiğinde, Türk ve Kürt halkları Türk egemen sınıflarını hak ettikleri yere, tarihin çöp sepetine göndermeyi başaracaklardır.

Yurtsever Kürdistan Kadınına...

Baştarafı 6. sayfada
mak; bunların gelişmeye ve devrimci çabaya zarar vermesine veya gölge düşürmesine izin vermemektir.

Bu, devrimci-dışı anlayışlar yalnızca erkek yoldaşlar da değil, kadın yoldaşlarda da kendisini göstermekte, hatta daha ciddi bir hal almaktadır, alabilmektedir. Bunları, devrimci anlayış ve devrimci çözüm yöntemleriyle aşmak, PKK kişiliğine, Onun biçimlendirdiği devrimci kadın tipine ulaşmak başta gelen görev olmalıdır. Bu görevi, bir an dahi savsaklamadan yerine getirmek, mücadelemizin düzeyine denk düşen bir çizgi tutturmak yanlışlarımızın en büyük panzehiridir. Onlar ancak bu şekilde yok edilir.

Bugün, köyde, kentte, dağda, ovada, en ileri savaş hattında; yani kavganın her alanında seni görüyorsak, şehitlerimizin içinde, Çiçekleri, Berivanları, Aytenleri, Hanımları, Nafiyeleri ve daha birçok kadın şehidimizi anıyorsak; kadınların artık tek tek değil, onar-yüzer kavga saflarına katıldığını görüyorsak; tüm Parti birimlerinde seni de görevinin başında buluyorsak, bu senin, hiçbir subjektivizme düşmeden mücadele bayrağını daha bir yükseklerde dalgalandırmanın gurur verici, ateşleyici gücü olmalıdır. Olumsuzlukların paniğini duymak yerine, devrimci kaygılarla bu olumsuzlukların üzerine yürümede ve mücadelede tahribatlara yol açmasına izin vermemelisin.

Devrim mücadelesi, fedakarlıklar ve bu büyük erekler üzerinde gerçekleşir ancak. Bugünkü mücadele, bu emekler ve fedakarlıklar üzerinde gelişti, bunu hepimiz bilmekteyiz. Ancak, bu kavgada dönekler de oldu, olacaktır. Bunların kadın ya da erkek olması bir şeyi değiştirmez. Burada sözkonusu olan kişilik değişimidir. Mücadeleye ayak uydurmayıp inişe geçen, ihanet eden kişilikler de olabiliyor. Ama bunlar bir avuçtur.

Duyuyoruz ki, bir zamanlar kavgada yer almış, kavgaya emek vermiş ve kavga emeğiyle kişilik-kimlik bulmuş bazı kızlarımız, bu emekleri unutarak, bu emekleri çiğneyerek mücadeleden çark etmiş evinin kadını olmuşlar. Yani mutluluğu o küçücük dünyalarında aramışlar! Soruyoruz onlara, mutlu musunuz?

Sonsuz bir mutluluğu getirecek kavgamız, gün gün büyüyerek yeni güzelliklere dönüşürken; siz, o küçücük dünyanızda mutluluğun güzelliğine varabilir misiniz? Sevilmesi gereken koca bir dünya ve yüce bir halkın davası varken, büyütülmesi gereken milyonlarca çocuklarımız varken, bir koca ve bir çocukla dünyasını sınırlamada sevgi olur mu? Bunda sevgi bulunabilir mi?

Hayır yoldaşlar, bizde sevgi kavga aşkıdır. Kavga aşkının yarattığı güzelliklerdir sevgi... Evet, barikatlarda, dağların doruklarında, işçi direnişlerinde, mapuslarda, mitinglerde, boykotlarda kavga aşkını besleyen öyle güzel sevgiler, sevdalar yaratılmış ki... Ama, bu sevgiler, bu sevdalar davanın üzerine çıkarılmıyor. Bu sevgi savaşçı ruha, yeni ruh katıyor, ona hizmet ediyor ve onunla bütünleşiyor. Güzelliği ve kalıcılığı burada yatıyor, burada yatar. Yani, silahını bırakıp kaçmıyorsun; yani, kavga aşkını terketmiyorsun; yani, omuzdaşlarına sırt çevirmiyorsun. Utandırmıyorsun sevgiyi!.. İşte, sevgi budur.

Bu sevgi sana kutlu olsun!

Şimdi yeniden soruyoruz onlara; neden unuttunuz belinize inen dipçikleri, çıplak çarmıha gerilmeleri, meme uçlarına bağlanan elektrik tellerini? Bunları hatırladıkça mutlu olabilir misiniz? Düşmanla göğüs göğüse çarpışan ve yiğitçe toprağa düşenlerin haberleri sizleri dehşete düşürmüyor mu? Bu mertlik karşısında utanç duymuyor musun? Duyabiliyorsan eğer bir parça utanç, nasıl mutlu olursun? Bu utançlar eksilmeyecek yüzünüzden... Hemcinslerinizin kavga kararlılığı sizi bu utancınızda boğacaktır.

Ya kavgada dönekliği doruklaştıran, ihanete yatanlara ne demeli? Korkunun biçimlendirdiği bu gayri meşru tipler, yadsıdıkları kişiliklerine, kavganın güzelliklerine kinini kusuyor şimdi. Korkunun bu gayri meşru çocukları her türlü namussuzluğu ve alçaklığı yaşama yeğ tutuyor. Mücadelenin her gün, her saniye öldürdüğü bu tipler, ihanetlerinin bedelini er ya da geç ödeyeceklerdir.

Yoldaşlar! Kavga nasıl ki, kadın kahramanlar yaratıyorsa, nasıl ki, kızıl fistanlı Çiçekler kavga bahçemizi süslüyorsa, aynı şekilde ihanetin batağında tüm çirkinliği sembolize eden, türünün ve cinsinin yüzkarası tek tek ihanetçi kadınlar da çıkacaktır.

Devrim davasını kendi iğrenç duygu özlemlerine feda eden, korkunun bu gayri meşru kızları ne yazık ki, bizim ülkemizden de çıkmıştır, çıkacaktır.

Bunlar, dün en yakın arkadaşımız, omuzdaşımız, eşimiz, kızımız, gelinimiz, bacımız da olabilir. Bu hiç önemli değil. Önemli olan; bunları alınlarındaki kara leke ile tanımak ve onlara yaşam hakkı vermeyen mücadelemizi daha bir kararlılıkla ileriye götürmektir. İhanetler, bu kararlı yürüyüşünde bir an dahi seni etkilememelidir.

Kürdistan kadınlarının öncüleri yiğit partili yoldaşlar!

8 Mart'ın devrimci ruhunu alarak, onu Kürdistan kadınlarının mücadelesiyle besleme görevi büyük oranda senin omuzlarındadır. Bu kavgayı yükseltme onurunu sen taşıyorsun. Bu görevi, Partimiz PKK, Önderimiz APO, ulusal birlik ruhunun vücut bulduğu Cephemiz ERNK ve halk ordumuz ARGK'-nin yol göstericiliğinden şaşmadan kararlılıkla, azimle ve cesurca sonuna kadar yürüteceğine yürekten inanıyoruz. Senin mücadelen, dünya kadınları 8 Mart devrimci geleneğine yeni anlamlar yüklemekte ve onu daha çok canlı kılmaktadır.

Mücadelenin her anı 8 Mart olsun! Bugün sana kutlu olsun!

—Yaşasın 8 Mart!
—Yaşasın PKK!
—Yaşasın APO!
—Yaşasın Kürdistan yurtsever devrimci kadınlarının anti-sömürgeci mücadelesi!

Sakine Cansız
Amasya Cezaevi

I. Yılında Halepçe....

Baştarafı 13. sayfada
elbise biçilmek isteniyor. Biçilen elbiseyi ise bu sözkonusu ilkel milliyetçi güçler ve 8'li birlik giymeye hazırlanıyorlar. Halkımızın çıkarları ile temelden çelişen böylesi bir durumu kabul etmek mümkün değildir. Kabul etmek demek, bütün tarihimizdeki şehitlere, Halepçe şehitlerine ve son şehitlerimize ihanet demektir. Onların döktükleri kanları tepelemek, emperyalizme peşkeş çekmektir. Böylesi bir soysuzluğa ise, şehitlere bağlılığı duymayan, katliamların acısını hissetmeyen, kısaca halka karşı sorumluluk duygusu zayıflayanlar veya olmayanlar girerler.

Birlik, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yükseltmeyi temel almalıdır. Yoksa bir anlam ifade etmez.

PKK baştan beri, hem Kuzey Kürdistan'da hem de diğer parçalarda ulusal birlikten yana oldu ve bu konuda çabalarını sonsuzca harcadı. Peki, diğer güçler, bu konuda ne yaptılar? Pratikleri ortada. Her olumlu çabaya karşı yeni bir oyun ve saldırı ile cevap verdiler. I-KDP'nin 1984'den bu yana TC ile işbirliği içinde devrimcilere komplo kurarak katlettiği, bir kısmını yakalayarak TC'ye teslim ettiği biliniyor. Kuzey Kürdistan'daki reformist küçükburjuva güçlerin de baştan beri PKK düşmanlığı temelinde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı dikildikleri açık olan bir durum. En son Tevger'de ifadesini bulan birlik emperyalizmle işbirliği arayışlarının ve otonomiyi tercihlerinin somut bir ifadesidir. PKK düşmanlığında TC'yi bile geride bırakan örnekleri de az değildir. Kürdistan'da gelişen mücadeleye, uluslararası alanda büyük yankı yaratan eylemlere tek bir kelime ile bile olsa bunlar yayınlarında yer vermiyorlar. Dünyanın bu kadar ilgi ile izledikleri bir mücadeleyi bunlar yok sayıyor, görmezlikten geliyorlar.

Bugün halkına bağlı olan, dürüst ve sorumluluk sahibi öğeler, güçler güneş kadar gerçek olan bir mücadele karşısında bu kadar sessiz kalamazlar. Dünyanın bilmem hangi köşesindeki bir ulusal kurtuluş mücadelesinden bahsederken, kendi halkının, şiddetle yaşadığı ulusal kurtuluş mücadelesini görmezlikten gelmeleri bunların durumlarını izah etmeye yeterlidir. Özlü ve sorumluluk sahibi olsalardı, güç getiremedikleri bir mücadeleye en azından hiçbir katkıları olmuyorsa, saygı duyarlardı. Bunların pratiği nedir? Bunun tam tersidir. Adeta, PKK'yi boğmak, işbirliği için ortamı daha fazla açmak, çürüyen yaşamlarını sürdürmek için ellerinden ne geliyorsa, onu yapmaktan geri durmuyorlar.

Eğer bunlar da halka bağlılık, yurtseverlik özü olsaydı, hiç bir şey değil, yaşanan Halepçe katliamı bile bunları bir şeyler yapmaya iterdi. Başka halklar, böylesine vahşetler karşısında değil, ufak bir haksızlıkta bile isyana kalkıyorlar. Kuzey Kürdistan'da savaşçıların cesetlerinin çöplüğe atılması, halka insan dışkısının yedirilmesi bile, başlı başına isyana kaldıracak uygulamalardır. Ama, vahşetin bu boyutuna rağmen, bunlar kıllarını bile kıpırdatmıyorlar.

Yine Irak'ın kimyasal silah kullanması, bu ilkel milliyetçi güçlerin TC'ye sığınmalarını haklı göstermez. ABD'nin tonlarca kimyasal silahı, Vietnam'a yağdırdığı biliniyor. Kazanan kim oldu? Vietnam halkı. Eğer bu güçler, Halepçe'den önce, hatta sonrasında kendi öz güçlerine inanıp hazırlık yapsalardı, bu sonuç doğmazdı. Ama, bunlar kimyasal silahlara karşı sığınak vb. inşa etme yerine, bir dış güçle, TC ile işbirliği yapmanın yollarını aradılar. Böyle olunca da bu sonuç kaçınılmaz oldu.

Halepçe'nin 1. yılında, bu gerçekleri irdelememizin nedeni, bir daha Halepçeler olmasın; dileğimizin sözde kalmayıp, gerçeklik kazanmasına yardımcı olmaktır. Bu katliamların önüne, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yükselterek geçebiliriz. Tek doğru yaklaşım da budur.

İşte, bu temelde her türlü birliğe sonuna kadar varız. PKK, her zaman bu temeldeki birliklerden yana olmuş, gelişmesi için çaba sarfetmiştir. Bugün de aynı çabayı hem teorik ve hem de pratik kanıtları ile gösteriyor. Eğer bu güçler mevcut olumsuz konumlarını aşıp, halkımızın ulusal çıkarları ile yeniden bütünleşmek istiyorlarsa, işbirlikçi kapıları kapatarak, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yanında yer almalıdırlar. Bunlar, tüm bu olumsuzlukları bırakıp, her türlü fedakarlığı gösterek halkının bağımsızlık ve özgürlüğü için mücadele eden devrimcilere saygı duymalıdırlar. Bu temelde ittifak ve birliklere yönelmelidirler.

Halepçe'nin de anısına bağlılığın bir gereği olarak, bu güçleri bir kez daha bu temelde devrimci birlik ve ittifakları geliştirmeye çağırıyoruz.

Yeni bir yıldönümünde Newroz, ERNK...

Baştarafı 12. sayfada
nı engellemek için binbir yönteme başvuruyorlar. Baskı ve şiddet bu politikaların en kaba kısmı olurken, en ince metodları uygulamaktan da geri kalmamaktadırlar.

Ülke içerisinde, bol bol para ve yozluğu kullanarak, insanları kendi ağına düşürüp ajanlaştırmak isterken, diğer yandan kitle tabanını azaltmak için sürgünleri dayatmaktadır. Özellikle de genç nüfus üzerinde uyguladığı vahşet yöntemi ile bunları metropole ve Avrupa'ya sürgün göndermekte, böylece dayanaklarımızı kesmek istemektedir. Metropole ve Avrupa ülkelerine yaygın bir genç nüfusün göçü ardından şimdi de geride kalanlar toprağını terketmek zorunda bırakılıyor. Bunu başarmak için de en kabasından en incesine kadar birçok yöntemi uyguluyor.

Aynı şekilde Batı Avrupa ülkelerine ve Arap çöllerine sürgün ettiği insanlarımız üzerinde her türlü oyunu oynayarak, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmasını engellemeye çalışmaktadır. En son örneğinde görüldüğü gibi, Batı Alman emperyalistlerini saldırttı. Benzer şekilde, diğer emperyalist devletleri de kitlemizin üzerine saldırtarak, kitlelerin ulusal kurtuluş saflarında yer almasını engellemeye çalışıyor. Bu konudaki çabalarını da yoğun olarak yürütüyor.

Yeni bir Newroz dönemine girdiğimiz şu günlerde, faşist Türk sömürgecilerinin her türlü özel savaş uygulamalarına karşı durmak, Cephemiz ERNK'nin kitlesel örgütlerini yaygınlaştırmakla mümkündür. Savaşa daha fazla kitlenin çekilmesi, örgütlendirilmesi ve görevlendirilmesi, düşmanın kitleselleşmemizi engelleme çabalarını da yerle bir edecektir. Bu çatışmayı kazanan taraf da yengisini ilan edecek, kesinleştirecektir.

Demek ki, bu Newroz dönemi kitlesel gücümüzün artacağı bir dönem olacaktır. Newroz'un anlamı, ERNK'nin yıldönümü, Mazlum ve Mahsum'un anısına bağlılıkta kitlesel örgütlenmeyi yaygınlaştırmamızı zorunlu kılıyor.

Bu Newroz döneminde ulaştığımız koşullar, her zamankinden daha fazla bugün kitle örgütlerini yaygınlaştırıp, geliştirme olanağı sunuyor. Kitleler hiçbir zaman bu kadar devrime yakın olmadılar. Bugün bilinç düzeyleri, örgütlenmeye yatkınlıkları ve her şeyden önce ulusal bağımsızlık mücadelesine katılmaya büyük bir istek duymaları, kitleleri örgütlemeye çok yatkın bir duruma getirdi. Tarihimizde yakaladığımız bu fırsatın önemi büyüktür.

Düşmanın tüm vahşetine rağmen artan bir ilgi ile ulusal kurtuluşa katılan kitleler örgütlenmeye ve mücadeleye yatkınlıklarını da gösteriyorlar. Böylesine bir ilgi, ulusal kurtuluşun, yani halk savaşının kitle gücünün olgunlaştığını kanıtlıyor. Aynı şekilde yurt dışında bulunan yüzbinlerce emekçimizin de ulusal kurtuluş mücadelesine ilgisi giderek artıyor, her türlü fedakarlığı göstererek destek ve yardımını sunuyor.

Böylesine bir ilgi ve gelişmişlikle karşıladığımız bu Newroz dönemi, faşist Türk sömürgecilerinin kitle dayanağımızı kesme çabalarının boşa çıktığı, Cephemizin yaygın kitlesel örgütlerine kavuştuğu bir dönem olacaktır. Düşmanın vahşeti, emperyalizmin saldırıları ve içten kaynaklanan eksiklikler, Partimiz PKK önderliğindeki ERNK'-nin kitleselleşmesini engelleyemeyecektir.

Bu Newroz'da Mazlum ve Mahsum'un anılarına bağlılığın da bir gereği olarak, bu görevi gerçekleştirecek, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi daha genişlemesine ve derinliğine geliştireceğiz. Tarihimizde ele geçirdiğimiz bu son derece önemli fırsatı değerlendirecek, ERNK bayrağı halkımızın altında toplandığı bayrak haline gelecektir.

Meteloken Kurdi

Pariya xwe li keysa devê xwe çêke!

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

DEVRİMCİ MÜCADELEDE EDEBİYAT VE SANAT ETKİNLİĞİ ÜZERİNE

—IV—

N.G. Çernişevski

NASIL YAPMALI? 1

RUSÇA'DAN ÇEVİREN MAZLUM BEYHAN

KUZEY

Lenin'in, okuduğunda kendisini ikinci kez çapaladığını söylediği eser...

Toplumsal devrim dönemlerinde sanat

Toplumsal altüst oluş dönemleri, devrimci sınıfların halk kitlelerini belli amaçlar doğrultusunda harekete geçirdikleri dönemlerdir. Devrim olayının yaşanmadığı dönemlerde sanat ve edebiyatın rolü çoğunlukla mevcut sistemin yasaları çerçevesinde politikayı etkilemektedir. Bu dönemlerde sanatın konusunu daha çok bireysel tutkular oluşturmaktadır. Çünkü sanat ve edebiyat insanların ilgi alanlarını konu edinir. Toplumun yüzyüze olduğu sorunlar sanatın her dönem için konusunu oluşturmuştur.

Toplumsal devrimlerin gündemde olduğu dönemlerde halkların ve sınıfların sınıfsal istemleri her zaman için toplumun ilgi merkezidir. Yeni düşüncelerin yüceltilmesi, yeni kahramanların yaratılması toplum için gereklidir. Eski toplumsal düzeni yıkmak, yeni bir dünya yaratmak isteyen devrimci güçlerin bütün faaliyetleri değişik ve olağanüstü dönemlere özgü bir hal alır. Esas olarak insanların yeni düzene yürüyen örgütlü bir güç olması durumu, mutlaka yaratılması gereken bir olaydır. Daha tarihteki yerini almayan yeni düzen, önce hayallerde şekillenir. İnsanların duygu, düşünce ve özlemleriyle yeni toplumsal düzen arasında bağlar kurulur. Yeni değer yargıları ve yeni ölçüler oluşur. Aynı şekilde, toplumun bütün şikayetlerinin sorumlusu olarak eski düzen eleştirilir. Bu da, her türlü araç ve yöntemle birlikte, en önce sanat faaliyetiyle olur. Bu dönemlerde sanatın ağırlıklı olarak rolü topluma gerçek siyasal hedefler göstermesidir.

Devrim dönemlerinin sanat ve edebiyatı, insanların bu dönemdeki duygu ve düşüncelerinin bir ürünüdür. Söz konusu olan bir siyasal altüst döneminde ise, her sınıf ve tabaka toplumsal niteliği olan ve bireysel çıkar ve tutkulardan soyutlanmış bir imaj yaratmak için bir politika belirler. Sanat ve edebiyat sade ve toplumdan herkesin anlayıp etkilenebileceği bir biçim alır.

Devrim dönemlerinde her toplumsal faaliyet alanı, diğer dönemlerde izlediği monoton ve kendi içine kapanık özelliğini terk eder. Oluşturulan yeni değer ölçüleri, oluşacak toplumsal düzen için büyük önem ve etkiye sahiptir. Bu dönemde her alanda atılan temeller uzun süre yeni topluma damgasını vurur. Yeni toplumun günlük yaşamından tutalım da tüm sosyal ve siyasal görünüşü önceden düşüncede şekillenmiştir. Sanat konusunu bundan almakta ve bunu olaylarla insanların şahsında yaşanan bir gerçeklik durumuna getirmiştir. Eski toplumsal düzende yaşayan insanlar, yeni topluma daha ayak atmadan onun ölçüleriyle tanışırlar.

Halklar ve sınıflar her alandaki öncülerini bu dönemde yaratırlar. Bu ilkler politikadan tutalım da sanata kadar tüm alanlar için geçerlidir.

Yeni toplumun mimarları daha sonraki dönemlerde birçok yönden aşılsalar bile, kendi önemlerini korurlar.

İnsanların eski yaşam ölçülerini birden bire terkedip yeni ölçülerle tanışması kuşkusuz kolay değildir. Her şeyden önce, eski monoton ve içe kapanık ruh halinin aşılması lazımdır. Sanatçı ve sanat eseri bu dönemde tüm bireysel tutkulardan soyutlanmış, coşkulu, halkla bütünleşebilen, ona somut hedefler gösterebilen bir konumdadır. Zaten halkın ve sınıfın ortak sorunlarının ön plana geçmesi ve bunun topluma kabul ettirilmesi bireysel tutkuları kendiliğinden arka plana iter. Sanat ve sanatçı bu dönemlerde kişisel arzu ve özlemleri toplumsal ve sınıfsal çıkarlarla ustaca bütünleştirebilen kişidir.

Bu bakımdan devrim dönemlerinin sanat ve edebiyatı toplumsal bir karakter taşır. Seçilen semboller, ölçüler ve yaratılan ruhsal-psikolojik durum herkesten bir özelliği içinde eriten bir atmosfer şeklindedir. Bu dönemlerde kişisel kaygılar ve çıkarlar yerden yere vurulur, kişisel çıkarların ancak toplumsal kazanımlar içinde mümkün olabileceği vurgulanır.

Yeni toplumun öncüleri eski toplumsal yapı içinde doğar doğmaz, ortaya çıkan sosyal ve sınıfsal çelişkileri sanat yoluyla dile getirirler. Sosyal yaşamın ilişkilerini gerçekçi bir tarzda gözler önüne sermek, insanların hangi durumlarda yaşadıklarını kendilerine öğretmek anlamına gelir. Çoğu durumlarda, mevcut siyasal düzene bilinçli ve doğrudan bir muhalefet yapmayı amaçlamasa bile, sonuçta durum ezilen ve toplumsal düzenin değişmesini isteyen insanların siyasal arayışlar içine girmesini doğurur. Örneğin Çarlık Rusyası'nda Çernişevski başta olmak üzere birçok şair ve edebiyatçının durumu böyledir. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ortaya çıkan modern sınıfların durumunu ele alması ve Çarlık Rusyası'nın bir bütün olarak genel görüşünün çizilmesi, insanların sosyal bilinçlenmesine büyük ölçüde yardım etmiştir. Çernişevski, sosyal ve siyasal yaşam içinde egemen sınıflarla halk kitlelerinin durumunu karşılaştırarak aralarındaki çelişkiyi çok usta bir tarzda ele almıştır. Eserlerinin tümünde aynı olay ve gelişmeler karşısında hem toplumun hakim sınıflarının ve hem de emekçi halkın içine girdikleri tutumu ele alır. Denilebilir ki, modern yaşamın ilişki ve çelişkilerini usta bir biçimde ele alarak, Çernişevski, yaşadığı döneme tekabül eden bir toplumsal muhalefetin tohumlarını atmıştır. Ekim Devrimini yapan Rus işçi sınıfı ve emekçi halkının sosyal ve kültürel alanda gelişmesi ve devrimci teori ve eylemle kolayca uyum sağlaması üzerinde Çernişevski Puşkin, Dobrolyuv gibi yazarların payı büyüktür. Bunlar proletarya ve diğer halk tabakalarının Çarlık düzenine karşı muhalif durumuna gelmesinde sanatlarıyla çaba harcamışlardır.

Daha sonraki dönemlerde, proletaryanın iktidar olma mücadelesini doğrudan konu alan sanat gelişmiştir. Mayakovsky başta olmak üzere bir çok şair ve yazar, burjuva düzeninin çelişkilerini ve kofluğunu çok usta bir biçimde ele alıp işleyerek halka mücadelesinde bilinç ve cesaret vermişlerdir. İktidar mücadelesi yürüten sınıf ve halkların sosyal-kültürel alanda eğitilip olgunlaştırılması, bu doğrultuda perspektiflere kavuşması önemli bir olaydır. Halk kitlelerinin mevcut düzenden şikayet etmeleri ve amaçsız, bilinçsiz başkaldırı ve tepki hareketleri içine girmeleriyle ruhen yeni düzeni kavrama ve onu yaşamaya hazır hale getirmeleri arasında fark vardır. Bu doğrultuda bir kez önemli adımlar atıldı mı, devrimci teori ve eyleme daha da açık hale gelirler.

Bu anlamda sanatçıya düşen görev, sanatıyla bunu, yani yeni düzeni sistemli ve mutlu bir yaşam olarak halka kabul ettirmektir. Örneğin Jules Verne, kurgu bilim türündeki eserleriyle yüzyıl önceden, günümüzdeki bilim ve tekniğin ulaştığı aşamayı görebilmiştir. İnsanları kapitalist toplumun bir özelliği olan bilim ve teknikteki gelişmesine açık ve aşina hale getirmek, insanları bu konuda araştırıcı ve cesur hale getirmek için olduğu gibi, günümüzde insanların umutsuz gibi görünse de birçok tasarıyı geliştirmek istemesinde kurgu bilim türündeki eserlerin önemi büyüktür. Bu anlamda sanatçı bugünü değil, yarını yaşayan kişidir.

Kürdistan devrimi için de durum budur. Kürdistan devrimci sanatının konusu yarınki özgür ve bağımsız Kürdistan'dır. Kendisini ruhen buna hazır tutmayan ve halen kokmuş sömürgecilik düzenini yaşayan kişi sanatı geliştiremez. Bu haliyle halka da bu düzeni meşru göstermiş olur. Sömürgeci sistemin binlerce yıldan beri halkın beynine işlediği "bu düzen değişmez" fikrini silmek için halkın önüne yeni yaşamın özelliklerini sermek ve bu amaçla halkı cesur, fedakar, mücadeleci ve yeni düzenin özlemiyle yanıp tutuşan bir duruma getirmek sanat ve sanatçının baş görevidir. Bu bakımdan devrim dönemindeki sanat; coşkulu, gelişmeyi ve büyümeyi garantileyen, her an bunu yaşamaya hazır ve sabırsız bir toplum yaratır. Topluma ağlamayı, sızlamayı ve karamsarlığı aşılayan bir sanatçı, olsa olsa bu düzenden kopuşa inanmayan birisi olabilir.

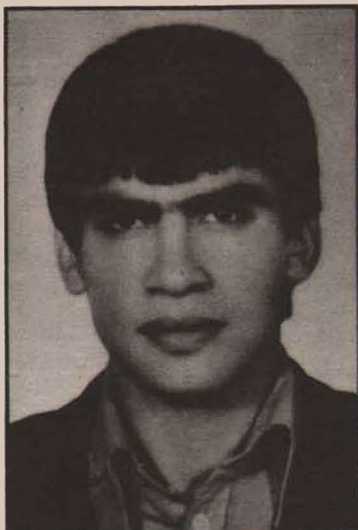
DEVAM EDECEK

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

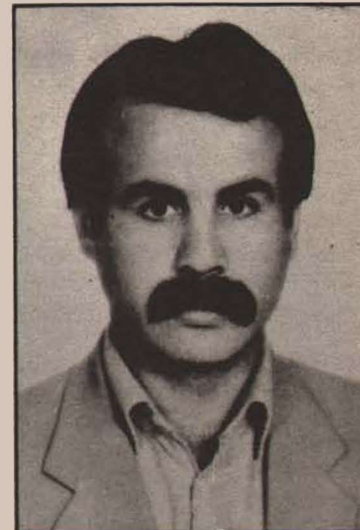
Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya	3.00	$	Hollanda	3.00	hfl.
Avusturya	18.00	s.	İngiltere	0.80	£
Belçika	60.00	bfr.	İsveç	6.00	skr.
Danimarka	8.00	dkr.	İsviçre	2.50	sfr.
Fransa	6.00	ff.	Norveç	10.00	nkr.

Di sersaleka nuh de NEWROZ, ERNK û şehadeta Mazlum û Mahsum

Hersê rudanên sernivîsê, li cem me ketine nava hevdu. Newroz, ERNK, Mazlum û Mahsum bi hev re tên biranin û bi hev re em li van rudanan dinêrin, bi hev re em li ser wan diaxifin û radiwestin. Gava niha em ber bi Newrozeka nuh ve hatine, ku naveroka wê wusa bi mezinahî tijiye û em sersaleka din a nuh, sersaleka Newrozê piroz dikin, em dixwazin li ser wan gavên ku giringe li gora vê naverokê bên avêtin, birawestin. Ev hewceyeke, daku em bizanibin, emê gavên çawa biavêjin pêş.

Maneya û naveroka cejna Newrozê ya dîrokî û rojenin, bi pêncsaliya damezirandina Eniya Rizgariya Netewê Kurdistanê - ERNK, bi hêştsaliya şehadeta Mazlum DOGAN û bi çarsaliya şehadeta Mahsum KORKMAZ (Egid), mezin û bilind buye. Weke tê zanin, ev rudan gişt, di meha adarê de pêkhatine. Meha adarê, ji bo destpêka biharê, meha yekemîne. Adar deriyê pêşemîn e, ji bo ketine hundurê biharê. Ger di dîrokê de, ger ji di rojên niha de, meha adarê, pêwîstî û giringiya xwe ji bo gelê Kurdistanê, herdemê parastiye. Di têkoşîna gelê Kurdistanê ya domana nûjen de jî, meha adarê risteka buha leyistiye. Damezirandina ERNK, şehadeta Mazlum, Mahsum û bi dehan rêhevalên me, dikevin meha adarê. Ji ber van rudanên dema nûjen, pêwîstiya meha adarê, ku domana cejna Newrozê ye, gelek caran mezintir û piroztir buye.

Newroz, bi maneyeka xwe jî, hatina biharê ye. Bihar jî li cem gelê me dibe ew buyer, weke ku kulîlk û çiçekên deşt û çiyan bi qelişandina axê serên xwe hildidin, gelê me jî wê tariya ku li ser wî daketî diqelişîne û xwe derdixîne ronahiya rojê. Herweha Newroz, tê maneya hilweşandin û rûxandina koletiyê, bendewarî û dîlîtiyê. Newroz, weke çiçekên ku digihin tîrêjên ronahiya rojê, bo gelê me azadî aniye û buye remza berdewamkirina vê azadiyê. Ji bo gelê me buye afirandkarê rojeka nuh, roja teze û nûjen. Ji ber vê yekê, Newroz, bihar û azadiyê ji bo gelê me kiriye yek buyer û yek rastiya heyînî. Herweha, hilbijartina Newrozê ji bo destpêkirina bizav û tevgera Mediya, ne tişteki ji ber xwe û rasthatiye (tesadûfe), bi zanatî ev dema biharê ji bo destpêkirina tevgera Mediya hatiye hilbijartin.

21'ê Adarê, li Kurdistanê, roja yekemîne ji destpêkirina biharê. Di vê rojê de, di xwerustiyê (tabietê) de hertişt zinde û bi can e. Hemû giyayên ku di teviya zivistanê de hebûna xwe di binê erdê de derbas kiribûn, di vê rojê de derdikevin ser axê û ber ronahiya tavê, xwe digihînin tîrêjên ronahiya rojê. Gelê me jî, girêdayî bi van rastiyan, ji bo guhartina dîroka koletî û dîldariyê, tevlî zindebûna xwerustiyê zinde buye, daxwazên gelê me yên ji bo raperîn û serhildanê gurr û geş bûne û meşiyaye ser zalimî û bi vî awahî, dawî bi wan salên ku di bin tarî û reşî de derbas dibûn, aniye. Ji bo remz û sîmbola vê buyerê jî, ji xwe re agirî hilbijartiye, ku tariyan ronahî dike. Di wê rojê de, hemû çiyayên welatê me, bi agirên vêketî (pêketî) ronahî bûne û destura hatina reş û tariyan nehatiye dayin.

Îroj, ji bo afirandina serpêhatina Newrozeka nuh, gelê me dest bi têkoşîneka mezin kiriye. Pêt û gurrên sê darên derbikan (niftik, kibrît), ku bi destê Mazlum tariyên zindana Amedê (Diyarbekrê) çirandin û herderê mina tîrêjên rojê ronahî kirin, di ala ERNK de qulibîne raperîn û serhildanekê. Newroz jî, bi agirê serhildanê ku Mazlum di roja Newrozê de pêt û gurrtir kiribû, bêthir mezin û piroz bû. Agirê rabûn û serhildana ku xwe gihandiye xaleka nema tê vemirandin, hemû kevir, ber, kuç, neval, deşt û çiyayên Kurdistanê zivirandiye û roj bi roj têhnî, germî û ronahiya vî agirî, mezintir û berfirehtir dibe.

Em, her domaneka nuh a Newrozê, bi bilindbûn û mezinbûna têkoşîna rizgariya netewî silav dikin û mizginiyên piroz dikin hêvî û omîdên dilê xwe yê ku bo serxwebûn û azadiyê lêdixe. Her sersaleka nuh, rastî têkoşîneke dibe, ku ji salên derbasbuyî bêhtir pêşveketiye û dorfirehbuye. Bilî hemû hovîtî û xwinxwariya dijmin û neyaran, bilî şerê taybetî yê dijminan ku xwe gihandiye tixûbên xwe yên bilindtir û dawîtir, Newroza 1989'ê, hêviyên me yên ji bo hatinê bêhtir zinde û xurt dike. Li ser bingeha hazirî û amadekariyên tund û dijwar ên hêzên me yên rizgariya netewî, Newroza vê salê jî, di xaneya serfirazî û serkeftina me de, bi tîpên zêrîn tê nivîsandin û neqşkirina serfiraziyê li seranserê Kurdistanê, çêtir ketiye ber destê me û derfetên vê yekê bûne hacetên di destên me de. Weke ku derfet û gengazên vê rastiyê zêdetir bûne, wusa jî rê, hoy û şêweyên vê yekê jî, heya bê gotin gihane û pijiyane.

Gava em di vê Newroza sala 1989'ê de, çavên xwe li pirs û kêşên ku ketine rojenina me û me destê xwe avêtine wan, bigerînin; çavên xwe li koçber û merhela ku têkoşîna me ya rizgariya netewî gihayê, bigerînin, emê xweş bibînin ku em hatine ber reyeka çuqas pêşketî û ronak. Ev rastî jî, ji hêla herkesekî xweş tê dîtin. Berî niha bi çar-pênc salan pêşveçûneka wusa di têkoşîna me de, nedihat bîra tu kesî. Bi ser vê de jî, gelek dor û derdor, li ser mayin an nemayina têkoşîna me dipeyivin û texmînan datanin pêşiya xwe. Lê niha em dibînin, têkoşîna tevgera me xwe gihandiye xalekê, ku êdî vegerîn ji bo vê têkoşînê li holê nemaye. Ne tenê pirsa vegerînê, herweha têkoşîna çekdarî jî, bi vî awahî bi nola cara yekemîn li Kurdistanê giha hoy û derfetên ber bi serkeftin û serfiraziyê ve çuyinê. Di dîroka gelê Kurdistanê de gelek raperîn, serhildan û rabûn çêbûne. Lê belê tev, bêhtirî şeş mehan nekarîn jiyan û hebûna xwe berdewam bikin. Serhildanên di dîrokê de, herdemê jî aliyên bîrdozî (ideolojî), rêkxistinî (organizasyonî) û şeweyên azine û taktîkên têkoşînê, jar, melisî û belengaz bûn. Hemû serhildan, nekarîn xwe ji tixûbên parêzgehî û xweyîcihî derbas bikin û herdemê, êrdimî û navçeyî mabûn. Gava em van rastiyan tevan binin pêşiya çavên xwe, naverek, mane û piroziya têkoşîna me ya nûjên çêtir û xweştir wê bên têgihiştin û fahmkirin.

Bidestveketin û pêkhatina van pêşveçûnan, bi têkoşîna PKK a xurt û bi biryar çêbuye, ku PKK ji destpêka hebûna xwe bi hemû hebûnên xwe, xwe dabû ber van xebatan û têkoşîneka dijwar bilindkiriye. Heke ev biryardarî û saxlemiya bîrdozê nebuyan, ne gengaz bû ku ji buyera tasfiyê, hilweşîn û rûxînê rizgarî hebuya, ku ev tişt di dîroka Kurdistanê de gelek buye û bi sedan nimûneyên ji bo vê yekê hene.

Divê em, di vê Newroza 1989'ê ya nuh de, ku em niha wê li herderî piroz dikin, van rastiyên li jorê rind biverisînin, ronahî bikin û paşê jî daxwaz, xwestek û giringiyên wan bi jirî û çalakî bi cih binin. Ji bo vî karî, Newroza sala 1989'ê, divê bibe rojeka nuh, destpêkeka nûjen ji bo me, û xebat û delametên me. Gelên cihanê jî, encam û keleporan ji xwe re ji xalekên dîrokên xwe yên pêwîst û giring derdixinin û wusa berê xwe didin hatina xwe an jî wusa hatina xwe pêşvedibin û xwe ber bi pêşveçûnê ve dilezînin. Herçuqasî dîroka têkoşîna me kin jî be, dîsa jî ev têkoşîna me ji bo atî û hatina me, bi tecrubeyên dewlemend, fêr, ders û keleporan tijiye, ku dikarin bersiva sed-salan bi hesanî bidin. Tenê ji ber çavan derbeskirin û veristina van pênc salên dawiyê, yên ji sala 1984'ê heya niha, vê rastiyê ji me re bi cih tînin û em dibînin, ku ev pênc sal buhatî û mezinahiyeka bi vê nolê datînin pêşiya gelê Kurdistanê. Ev pênc sal, ji bo me, bûne nirxeka bi serê xwe û dewlemendiyeka herî pêşketî. Ji ber vê yekê, ew rih û giyanê di naverok û kakilka ber van rojan hatinê de; ew biryariya ku mohra xwe li pêşveçûnan xistiye, divê rind bên fahmkirin. Ev taybetî û sixletên wusa ne, ku divê em wan di mejiyê xwe de rind ronahî bikin û wan têxin mejiyê xwe. Gava dîroka me ya kurt bê lêkolîn û hûrkolîn, ev sixlet û taybetî bi hesanî wê bên dîtin û peyda kirin. Ji ber ku, di dîroka Kurdistanê de ev pêşketin, bi yek gotinê, yek-carî ne.

Naverok û maneya, ku di rojên me de, Newroz gihaye wan, hinde delamet û karguzarî derxistine pêşiya me, ku giringe em wan bê gotin û bi dijwarî bi cih binin. Gotinên Mazlum DOGAN, ku di zindanên Amedê de qirandibû, iroj bersiva xwe di ERNK de girtine, ku roj bi roj bêhtir, girsên gelê me di bin ala xwede dicivîne. Mazlum DOGAN wusa gotibû: **"Livbaziyên ku me li dijî cunta danine, berxwedana ku bilindkiriye û dengê me yê ku me li pêşberê dadgehan bilind kiriye, divê bi misagorî bigihin girsên gel.."** Ev banga Mazlum, tê maneya, li dora dengê ku gihaye girsên gel, avakirin û pêşvebirina eniya netewî, ku bi xwe, yekitiya dorfirehtirîn a girsên gel e. Ji bo bersiva vê bangê dayinê, Partiya me, ERNK danezane kir û damezirand. Bi danezanekirina ERNK, girêdana bi biranîna rêhevalê Mazlum DOGAN jî, hat danezanekirin. Herweha, gavek jî hat avêtin, ji bo pêşvebirin û pijiqandina têkoşînê, ku xwe qulibandibû tevgereka girsên gel.

Rêhevalê Mahsum KORKMAZ (Egid) jî, bi têkoşîna gerîlla ku di Newroza sala 1986'ê de, bi dorfirehî pêşve biribû, yeksaliya ERNK qulibandibû xalekê, ku ERNK xwe bêhtir bigihîne girsên gel. Bi destê Mahsum KORKMAZ, Newroza 1986'ê, bibû xaleka domanî ji bo dîroka Kurdistanê. Bi lêdanên ku li hevxebatkariya mêtingeran û welatfiroşên xweyîcih ketin, ku dibû dîwar û çeperek li pêşiya yekitiya gelê me, Newroza sala 1986'ê gihabû maneya xwe ya serdemî û bi vê maneya xwe ya hemdemî bi livbaziyên dorfireh hatibû pîrozkirin.

Hilpişkîn û hilgavtina Newroza 1986'ê, ku Egid pêşengiya wê dikir û mohra xwe lê dabû, derfetên bêhtir ber bi girsên gel ve çuyinê, ji bo tevgera me vekir. Gava ji hêlekê, livbaziyên dorfireh hêvî û baweriyên gelê me xurttir dikiran, ji hêla din jî, wê rewşa pasifîkasyon û tirsê ku mêtingeran dixwestin di nava gelê me de avabikin, bi carekê tarûmar kirin û rûxandin. Livbaziyên Newroza 1986'ê, pêşiya girsên gelê me wusa vekirin, weke ku mina lehiyeka avê ber bi şoreşê ve biherikin. Bi vebûna reya lehiyê, girsên gel herikîn nava refên ERNK û li dora ERNK lehiyekê avakirin. Belê, di Newroza sala 1986'ê de, ev pêşveçûn hatin jiyankirin. Egid, di Newroza vê salê de mohra xwe li têkoşîna me xist û di dawiyê de bi lehengî giha bilindahiya şehadetê. Egid, bi vê şehadeta xwe, xwe gihand şehadeta Mazlum û bi hev re bûn remzên gelê Kurdistanê, ji bo cejna Newroza gelê Kurdistanê, di vê têkoşîna nûjen û hemdemî de. Di rojên Newrozê de, bi şehadete Mazlum û Mahsum, agirê zindanan û agirî çiyan, xwe gihandin hevdu. Pêtên agirê serbilindî û serfiraziya me, bi vî awahî xwe gihandin hev û li ser hemû der û deverên welatê me, ber bi jor ve xwe hildan baniyan.

Rastiya ku em niha dibînin û derketiye pêşiya me, bi nola bi cih anîna delamet û karguzariyên me ne, ku em li ser bingeha girêdana bi biranîna Mazlum û Mahsum, divê pêkbînin û di vir de yek kêliyê jî, em li paş neminin. Cihê van herdu pêşengên me jî, di girsebûna têkoşîna me de û di herikîna girsên gel di nav refên şoreşê de, gelekî ronî û eşkereye. Biranîna wan, bû bingehek ji bo damezirandina ERNK û herweha, biranîna wan giring û hewce dike, ku em rêkxistiniya ERNK pêşvetir bibin û di karvaniyê de, rêkxistinên bereyî (cepheyî), bêhtir berfireh û mezin bikin. Ev jî bo me, wezîfeyeka herî pêşketî û bingehiye.

Gava niha ERNK dikeve pênc-saliya damezirandina xwe, derfet û gengazên rêkxistinkirinê û berfirehkirinê jî zêdetir dibin û ERNK dikeve nav pêşveçûneka wusa jî. Daxwaza girsên gel ji bo şoreşê, heya bê gotin bilind buye. Her rojê, bi hezaran mirov dikevin bin posîdeyên têkoşînê û diherikin nav refên têkoşîna şoreşê. Roj bi roj mirovên me, cihên xwe di têkoşînê de digirin. Her rojê, ji alî û enîşkekê, mirovên nuh xwe diavêjin nav refên têkoşînê. Ev jî şanî me dike, ku bingeha girseyî ya ERNK gelek dorfireh buye û têkoşîn xwe gihandiye sixlet û taybetiyên têkoşîneka girseyî. Ev girseyî jî, roj bi roj mezintir dibe û xwe dilezîne.

Têkoşîna me ya ku li dijî dagirkariya Tirkan bilind dibe, weke di salên destpêka 1979'ê de, bingeha girseyî ya tevgera me, xurt kiriye û di piştgiriya girsan de, piştgiriya bo têkoşîna me, zêdebûn û pêşketineka mezin xwe şanî dike. Destpeka salên 1979'ê jî, ji bo girsebûna têkoşîna me xalekî domana dîrokî bû. Weke hingê, niha jî em, peyvajoyeka firehbûna bingeha girsên gel dijîn û dibînin. Ne tenê li deşt û çiyan, li gundan û bajaran jî, li derveyî welat jî, gelê me diherike û dibeze nav refên têkoşîna me û cihê xwe bi dilsoz digire. Ew kes û derdorên, ku xwe bê deng dihêlin û weke ku karê wan bi vê têkoşînê nîne xwe şanî dikin jî, ji hundurê dilên xwe dikelin û ew jî hatine ber xalekê, ku hema bi lez bipeqin. Girsên gelê me, ku baweriya wan bi têkoşîna me xweş xurtbuye û baş fahmkirine, ku reya yekemîn a rizgariyê tenê di bin pêşengiya PKK de ye, û ew baweriya wan buye rastiyeka karvanî, bê tirs û fikir xwe digihînin nav refên têkoşîna me. Ji bo serketin û pêşvebirina têkoşînê, her tiştên xwe, çi destê wan de hebe, pêşkêşî têkoşîna me dikin. Heya bigihe wan derfet û gengazên dawî, ku di destê wan de hene, ji bo têkoşînê herbabêt fidekariyê birêve dibin û hemû hebûnên xwe datînin pêşiya têkoşînê û bi xwe jî, tevlî vî şerê rizgarkirina welat û rûmeta netewî dibin.

Mêtingerên Tirk ên faşîst, ku baş fahmkirine, bingeha girseyî ya şerê rizgariya neteweyî xwe dorfirehkiriye û vê carê tevgera me, girsên gel xistiye nav rêkxistinê û rêkxistina gel wê bibe serî, dest bi operasyonên leşkerî yên dorfireh kirin, li dijî girsên gel û hemû mirovên me. Mêtingerên Tirk serî didin, azinên şerê taybetî yên hovtirîn û derî-mirovayetî. Bi vî awahî şêweyên lêdan, hingavtin û işkenceyan bikartînin. Armanca dagirkaran bi van êrîşan eve, ku nehêlin gelê me xwe têkilî nav şerê rizgariya netewî bike. Li bajar û navçeyên nola Îlloh, Cizîra Botan, Sêrt, Amed, Mêrdîn ûhw. bi hezaran welatparêz girtin û wan jî işkenceyên hovtirîn derbas kirin. Li bajarê Cizîra Botan gundê Cinbirê (Yeşilyurt) pîsiya mirovan, bi miorvan dan xwarinê. Gelek nimûneyên weke vê hatin bikaranin, ku rûmetiya mirovayetiyê di bin piyan de diherifînin. Ev hovîtî, hîn jî li gelek der û deveran bi dijwarî tê berdewamkirin.

Bilî hemû bikaraninên şerê taybetî, biryariya girsê gel, rawestin û rabûna wan li dijî mêtingeran û nepejirandina daxwazên mêtingeran, encamên gelek pêwîst in. Li hemberê hemû êrişên dagirkaran, gelê me dev ji doza xwe ya ku pê bawer buye û hêviyan jê dike, bernadê. Gelê me hevkarî û arîkariya xwe roj bi roj xurttir dike û vê arîkariyê nema dibirre. Bilî hemû bikaraninên xiniz û gemar, gundiyên Cinbirê tenê gotinekê jî, ji devê xwe dernexistin û tiştek nedan dijmin. Serê xwe li hember û pêşiya dijmin xwar nekirin, xwe neçemandin. Ev jî, ji bo hîma girseyî ya ERNK, dibe nimûneyeka berçavî û eşkere.

Rastiya ku vê rojê, di şexsiyeta gundiyên Cinbirê de birêve ketiye, diho jî, di livbaziyên xweşewitandinê yên dayikên me de hatin dîtin. Dayikên me, ji bo hevkariya berxwedanên zindanan agir berdabûn canên xwê û dest bi livbaziyên xwebirçîhiştinê kiribûn. Sibe, di demên pêşiya me de, di berxwedanên nuh de û di buyerên nuh de, ev hogirî û biryardarî, wê xurttir bê jiyankirin; jiyan, wê bi berxwedanê bê xwedîkirin û bi pêşveçûneka bi lez, xurttir û hîmtir bibe.

Girsên gel, ji bo herikandina xwe di nav refên têkoşînê, rubara xwe peyda kirine. Herikandina girsên gel, kêlî bi kêlî wê xwe biqulibîne lehiyeka boş û têr-av. Ji xwe, di encama vê rastiyê de, iroj têkoşîna me gihaye vê merhelê û koçberê. Koçbera ku niha heye, ji me dixwaze, ku em rêkxistinên girseyî di civaka gelê xwe de berfirehtir bikin û pêşvetir bibin. Girsên gel dikarin rind şer bikin, tenê, gava di rêkxistinên xwe de, di saziyên xwe de, bên rêkxistinkirin. Hingê xurttir tevlî têkoşînê dibin. Îroj, tevgera me ya ku buye tevgereka girseyî, hinde sixletên cuda ji yên salên 1979'ê şanî dike. Taybetî û sixleta pêwîsttirîn jî eve, ku iroj, girsên gel, rêkxistinên xwe yên resen, li welat û derveyî welat, li hemû der û deveran avakirine û pêşvebirine.

Lê dîsa jî, ji aliyê rêkxistinên girseyî koçbera ku em niha gihane wê, ne bes in. Hîn gelek kêmasî hene û hîn gelek tiştên ku giringe bên kirin, li pêşiya me ne. Gelek eşkereye, ku divê rêkxistinên heyî, gelek zêdetir bên pêşvebirin. Gava ku komên (komîteyên) ERNK xwe gihandin enîşk û quncikên dûrtirîn û di hemû şêweyan de şaxên birêvebirin û kargêriyê derketin holê, hingê jî girsên gel bêhtir wê tevlî şerê şoreşê bibin. Çuqas rista girsên gel di şoreşê de zêdetir bibe, pêşveçûna şerê rizgariya netewî jî wê hevqas xwe bilezîne.

Bingeh û rastiya şerê gel, di girsebûna cephê û berfirehbûna artê a gelî de ye. Çuqas bêhtir mirov xwe bikin endam û xebatkarên eniyê, û çuqas artêşa gelî xurttir û hîmtir bibe, hevqas jî şerê gel xwe asê dike û birêve dikeve. Heya ev çênebin, pir eşkereye, ku şerekî gelêrî yê layiqê navê xwe, nikare bê bi-

lind kirin. Di dema pêşiya me de, divê, bê guman, em avakirina eniyê û avakirina artêşê berfirehtir bikin. Ev delameteka gelek pêwîste li pêşiya me, ku giringe bi misagorî biserkeve. Gava ev delamet biserketin û daxwazên wan hatin bi cih anîn, hingê jî, li gora wan şerê me wê dorfirehtir bibe û wê xwe bilezine. Girêdayî bi pêşveçûn û lezîna şerê gel, wê enî û artêş jî, pêşveherin û xurttir bibin.

Ji bo pêşve birina enî û artêşê, delamet û karguzariyên hemû rêkxistinên cephê, mezin in û gelek in. Divê YXK, YJWK, YKWK û yekîtiyên din, delametên giran û pêwist hildin ser mil û pişta xwe. Her yekîtiyek, divê rêkxistiniya xwe berfirehtir bike û herweha jî, ev jî, tê maneya xurtbûna hîm û hêza girseyî ya eniyê û xurtbûna rêkxistiniya eniyê. Di serî de komên (komiteyên) eniyê, hemû yekîtiyên eniyê, divê bi dijwarî, jirî û çalakî bixebitin, daku girsên gel xwe di bin ala eniyê de bicivînin û xwe bêhtir rêkxistin bikin. Tenê bi vî awahî jî, derfet heye, ku em xebat û karên rast deynin pêşiya mirovan û wan baş bi berpirsiyariyê têkûz bikin.

Têkoşina me, wê qonaxa, ku pêşeng, tenê bi serê xwe têkoşînê bilind dikir, ji zû ve li şûn xwe hiştiye. Herweha, bêhtir ji dema berê, niha gelek welatparêz, berpirsiyariyên aktîf û xebatê ji me daxwaz dikin. Kin bê gotin, hîm têkoşîna me girsebûnê mecbur dike, hîm ji rewşa girsên gel ji bo vê yekê xweş gihaye û pijiye. Nexwe, tiştê ku giringe bê kirin eve; di destê me de hacetên amade hene, em jî, divê van bigihînin şêwe û şiklekê. Eniya me jî, baş şanî me dike, ka emê çawa van hacetan bikarbînin û bişixulînin. Di vir de tenê tiştek dimîne, êdî kar heye, vêca kesên ku destên xwe diavêjin vî karî, giringe vî karî baş di karvaniyê de bixebitînin. Xebata kesên ku delametan dixin pratîkê, di vir de risteka pêwîst dileyize.

Mêtingerên Tirk ên faşîst, îroj, vê derfeta girseyî ku li pêşiya tevgera me vebuye, gelek baş dibînin. Ji bona ku bikaribin birawestînin, girsên gel bi şêweyeka aktîf neherikin nav refên şoreşê, mêtinger serî din hezar azîne, rê û çareyan. Pîkolî, zor û nîr aliyên qebe yên polîtîkaya dagirkaran in. Lê dagirkar tenê bi van xwe bi tixûb nakin, herweha azîne (metod) û çareyên tenik û ziraftirin jî bikartînin. Kin bê gotin, ji bo rawestandina pêşveçûna têkoşînê, çi ji destê wan tê, dikin û ew jî li gora xwe, xwe radigirin. Dixwazin, heya ji destê wan tê, mirina xwe bisekinînin û temena xwe berdewam bikin.

Dagirkar, di hundurê welêt de, gelek dirav û dejenerasyonê bikartînin, daku mirovan têxin tora xwe, wan ji xwe re bikin sîxur û ajan. Ji alîkî ji, ji bo kêmkirina bingeha girseyî, zora xwe didin koçberkirin û ji cih hilkirinê (surgunê). Pêşemîn li ser şêniyê ciwan gelek dileyizin. Li ser birên ciwan, azînên hovîtiyê bikartinin, daku ev li welat nemînin û birevin bajarên metropolê û Ewrupa. Di salên derbasbuyî de, bi hezaran ciwan, ji welat derketibûn. Niha dagirkarên Tirk, pîkoliyên xwe dijwartir dikin, daku yên mayin jî birevin û ji Kurdistanê derkevin. Bi vî awahî dagirkar dixwazin, ku yên mayin jî birevin û ji Kurdistanê derkevin. Bi vî awahî dagirkar dixwazin, ku bi milyonan mirov ji welatê me derxînin û mirovên ciwan li ser axa me nehêlin, daku eniya me jî di vê pirsê de jar bikeve û negihe bingehekî girseyî ji ciwanên Kurdistanê. Dagirkar, ji bona ku vê daxwaza xwe biserbixin, serî didin herbabêt azînê; ji yên ziraf heya yên qebe, tevan bikartînin.

Mêtingerên Tirk ên faşîst, her bi vê nolê, bi hezaran leyistok li dijî mirovên me bikartînin, ku penahberê welatên Ewrupî û çolên (sahrayên) Erebistanê bûne, daku têkilî têkoşîna me ya rizgariya netewî nebin, xwe ji têkoşîna gelê xwe dûr bigirin. Weke nimûneya vê dawiyê, ku li Almanya Rojava derketî holê, dagirkarên Tirk, emperyalîstên Almanya Rojava berda welatperweran û bi destê wan êrîşên xwe pêkanî. Weke vê, dixwaze welatên emperyalîst ên din jî, li dijî welatperweran germ bike, daku tevlî xebatên rizgariya netewî nebin. Xebatên di vê barê de, bi tundî û dijwarî berdewam dikin.

Di van rojan de, ku em ketine di domaneka Newrozê ya nuh de, ji bo rawestandina herbabêt bikaranînên cenga taybetî yên dagirkarên Tirk ên faşîst, û em xwe li ber wan bigirin, divê em rêkxistinên girseyî yên eniya me ERNK berfirehtir bikin. Bilî vê çi reyeka din, di destê me de nîne. Gava ku bêhtir mirov xwe tevlî şer bikin, bêhtir mirov bên rêkxistinkirin û bêhtir mirov bi xebatê bên xemilandin, hingê jî, hemû keftûlaftên dijmin ên bo rawestandina girsebûna me, bi riheti wê bêne perçiqandin û rûxandin. Di vir de, ji me an dijmin, kî jêhatîtir be, ew wê serfiraziya xwe danezane bike. Ev rasti, tiştekî ronî û eşkere ye.

Nexwe, divê ev domana Newrozê, bibe ew doman, ku hîma me ya girseyî xurttir buye. Naverok û maneya Newrozê, sersaliya damezirandina ERNK û girêdana bi biranîna Mazlum û Mahsum re, datinin pêşiya me, ku em rêkxistiniya girseyî berfirehtir û pêşketîtir bikin, vî xebatî bi dijwarî bilezînin.

Hoy û şertên, ku di domana vê Newroza nuh de em gihane wan, ji herdemê bêhtir, destur-derfet û gengaz didin ber destê me, ku em rêkxistinên girseyî berfirehtir û mezintir bikin. Di dîroka gelê Kurdistanê de, di çi deman de, girsên gel hevqas nêzîkî şoreşê nebibûn. Îroj girsên gel, ji aliyê zanebûn û zanînê, ji aliyê karînên rêkxistiniyê û ji aliyê têkilîbûna nav refên têkoşîna serxwebûna netewî, gelek pêşve çûne û bi daxwazên şoreşgerî tijî bûne. Ev buyer û rastînî, karê me pir hesanî kirine, ku em bikaribin girsên gel rêkxistin bikin. Pêwîstî û giringiya vê delîvê (firsetê) ku di dîrokê de cara yekemînê ketiye destê me, gelek mezine, bi nirx û buhaye.

Bilî teviya hovîtî û xwînxwariya dijmin, girsên gel bi dêhn û baleka bilindtir tevlî têkoşîna rizgariya netewî dibin. Bi vî awahî jî, rewşa xwe datinin holê, ku mirov bizanibe, bi hesanî wê bên rêkxistinkirin. Ji ber ku, girsên gel, gelek xwe nêzîkî têkoşînê kirine. Ev rastî jî, şanî me dikin, ku di têkoşîna rizgariya netewî de, hîma girseyî ya şerê gel xweş gihaye û pêşveketiye. Herweha, bala û dêhna mirovên me yên li derveyî welat jî, ku hejmara wan digihe sed-hezaran, hemû karker û kedmizên me yên li çar aliyên cîhanê, ji bo têkoşîna me ya rizgariya netewî bi lez mezintir dibe. Ev mirovên me, bi her şêwe fidekariyê, arîkarî û hevkariya xwe pêşkêş dikin.

Belê, bi pêşveçûneka hevqas mezin, em ketin nav domana vê Newroza nuh. Niha çêtir em dibînin, ku hemû leyistokên dijmin ên ji bo birrîna arîkarî û hevkariya gelê me, di avê de çûn û feşilin. Leyistokên dagirkarên Tirk ên faşîst, bi çi awahî rayên xwe negirtin. Li şûna van, rêkxistinên girseyî yên Eniya me xurttir bûn û bêhtir pêşve ketin. Di domana pêşiya me de jî, keftûlaftên dijmin wê puç derkevin û Eniya me wê bigihe rêkxistinên xwe yên dorfirehtir. Hovîtiya dijmin, êrîşên emperyalîzmê û kêmasiyên ji hundurî, ji nav refên me, nikarin girsebûna ERNK birawestînin, ku di bin rêberiya Partiya me PKK de, bi lez pêşvediçe.

Di vê Newroza isalîn de, li ser bingeha girêdana bi biranîna Mazlum û Mahsum, emê vê delamet û karguzariya xwe bi dilsozî bi cih bînin, di têkoşîna serxwebûn û azadiyê de, emê karûbarên xwe kûrttirin û berfirehtirin pêşve bibin. Emê têkoşîna serxwebûn û azadiyê xweştir bilezînin. Emê vê delîva ku ketiye destê me de, ku di dîroka Kurdistanê de tu caran delîveke wusa neketibû destê gelê Kurdistanê, bi çalakî û jirî di karvaniyê de pêşvebibin û biserbixin. Ala ERNK, wê bibe ew ala pîroz, ku gelê me xwe di bin wê de civandiye û kom kiriye. ■

Polîkvanî Kurd ê şoreşger Alî Haydar Kaytan, ku li welatê Almanya Rojava niha girtiye, mesajek ji bo şadîmaniyên cejna Newrozê şiyandiye. Em mesajî wî bi tevayî belav dikin:

JI BO KOMÎTEYA ŞEVÊN NEWROZÊ

Di vê roja bi naveroktirîn a dîroka me ya berxwedana netewî de, bi navê hemû hevalên xwe yên girtî, ez silavên xwe li we dikim; li ber şahiya we ya welatperwer û li ber bawerî û girêdana we ya ji bo doza me ya hevpare re, ez xwe bi hirmet diçeminim.

Ew koma xulaman, ku hînbuye lingê sitemkarên serdemî biramusine, çi bibêje bila bibêje, **Serpêhatina Berxwedana me Newroz**, îroj, ji herdemê bêhtir li ser bingehên saxlemtir bilind dibe. Îdeala jiyaneka serbixwe û azad, xwe heya rahên (damerên) ziravtir ên kesên welatparêz ên netewa me, dirêj kiriye û cihê xwe girtiyê. Hîm û quwweta Partiya me îroj, ji bo nûneriya gelê me, ji herdemê bêhtir û xurttire. Em xwediyê **Pêşengeki** ne, ku di hemû kêliyên me yên zor û zehmet de, herdemê riya rast şanî me kiriye û keştiya (gemiya) şoreşê ji behrên bahozî bi hostayê û biryardarî derbas kiriye. Derfetên şerkirin û biserktina me îroj, ji herdemê bêhtir zêde bûne. Kurdistana ku diho warê dîliyên bê deng bû, îroj buye tirsa xewna hemû zalim û sitemkaran. Sernivîsa (qedera) doliwgeriya dagirkarên Tirk, ku bûne keleha zilm û zordariya li ser vê cîhanê yên reştirîn û gemartirîn, niha gelek baş ronahî buye. **Mêtingeriya faşîst wê bihilweşe, gelê me wê bigihe serfiraziya xwe!**

Lê divê em baş bizanibin, keştiya şoreşê tu caran di avên bê lebat de nagere. Heke li ser xakî niştîmana me, her tişt biqasî bê dengiyê bi nîzamî banan, hingê hewcebûn bo şoreşê jî nedima. Lê belê şoreş serûbin buye; şoreş ewe, ku hemû sextekariyên û gemariyên nîzamê derkevin ser avê û ber bi aliyekê ve bên pijiqandin û avêtin. Partiya me, di nav livbazî û aksiyonên herdemî de ye, û dest û basikên xwe dirêjî hemû birên civakê kiriye. Heya ku em pêwendî û girêdanên wan ên bi civakê re nebirrin, em nikarin birawestînin, ku ev sextekarî û gemarî neyin nav refên Partiya me. Ger bi hindikî jî be, wê werin nav refên Partiya me. Ji ber vê yekê, divê zagonên (qanunên) şoreşê di nav refên Partiya me de, hikmê xwe birêve bibin û wê birêve bibin jî. Hemû tiştên, ku malê kevnariyê ne, ku bi nîzama koletiyê girêdayî ne, bi yek carê, divê ji nav refên me bên hilkişandin û avêtin.

Dozên mezin û pêşengên van dozên mezin, biqasî kehniya hîma xwe ya bê dawî, hevqas jî, carnan xwediyê kêmasî û bê mecaliyê ne, "Sedema hîm û quwweta me, herweha sedema tengasiyên me yên rast û bingehîn, ji mafdariya bilind a doza şoreşa me û ji ronahiya bingehên prensîbên doza şoreşa me tên. Di vir de doza şoreşa me hîma me ye, ji ber ku li hemberê derewan serdestiya rastiyan şanî me dike û li hemberê daxwazên nemafdar rastiya daxwazên gelê me datine holê..." Herweha doza şoreşa me tengasiya me ye, ji ber ku ew kesên nexwediyê nirxên mirovayetiyê ne û xwediyê riheki xulam û xayin in, sernivîsa netewê me mîna darîngiyeka bazarganiyê bi destê xwe ve digirin, şoreşê mîna istasyona kêf û şahiyê ku mirov dikare di sê rojan de bigihê dibînin û refên Partiyê mîna cihê parkirin û levakirina ganîmetan dinasin. Ew kes wusa xwe nêzîkî me dikin û tengasiyên me jî, van kesan tev, li dijî me têtin berhev. Hinek kesên, ku newalên kûr en di nav armanc û hedefên me û yên xwe de dibînin, ji nîvê rê berûpaş ve çerxê didin xwe. Bi serxwarî û seriçemandinî, bi piştkofî û çavlijêrî dibezin ber deriyên xwediyên xwe yên kevn û ji wê derê, nifrîn û dijûnan dibarînin ser Partiya me û Pêşengiya Partiya me.

Partiya me, mala perestiya doza serxwebûn û azadiya me ya bilindtire. Ji ber vê yekê, hemû paşveruyên ku dixwazin em kole bimînin, hemû dijminên welatê me û netewê me, hemû belengazên ku serdema me di mêjiyên xwe de kilît kirine, berî her tiştî dixwazin vê mala perestiya me bihilweşînin. **"Di nav hemû netewan de, şexsiyetên mezin, mîna darên mezin ên di daristaneka fireh de, bi bilindahî dirêj nabin."** Ji ber vê yekê jî, hemû dijminên şoreşê û gel, hemû nandoz û welatfiroş, pêşemîn êrîşî **Serokê me rêheval Abdullah OCALAN** dikin. Ew kesên, ku bi navê xwe bi navûdeng in, lê ji aliyê mirovayetî ve belengazan in, mîna çerçiyên (etarên) sextekar û karê xwe dizanin, malên kevn û rizî derdixînin bazara firotinê û weke ku malên nuh bin, dixwazin me bixapînin û bifiroşin me. Wusa jî bawer dikin, ku wê bikaribin hisên me û zeifiyên me, bimêtin û me ehmeq bibînin. Ev kes, hêviyên xwe ji tiştên mîna êrdimî, eşîrî, olî û hemû tiştên din ên gemar û rezîl dikin. Bi wan çekên xwe yên gemar ku di çoyên pisiya xwe de xwedîkirine û devşirên gemariyê ne, xwe dicerîbînin, ku li dijî Partiya me û Serokatiya me, şerekî bi gemar û qirêj birêve bibin.

Kî çi bike bila bike, kî çi dibêje bila bibêje, biryara me ya dijwar û xurt heye, ku em dîsa venegerin nav wê rih û giyana dîldarî û bendewariyê. Pir eşkere û diyare, ku ji binî em debar nakin û napejirînin, ku ji îdeala jiyana serxwebûn û azadiyê dev bê berdan; heya em debara işareteka piçûktirîn a bi guman jî di vê barê de nakin. Ew leyistokên bi navên êrdimî, olî, hembajarî û eşîrî, û hemû nexweşî û tengezariyên din, riya vegerîna tariya koletiyê vedikin, dixwazin ku dîsa vegerin ji bo wê tariya kevin a koletiyê hebe. Em neçar in, ku gotina **"Kurdistanî"** ku mîna yek neteweyekî me giştan digihîne hev, ji hemû gotinên ku di bingehên wan de cudahiyên êrdimî û olî hene, gelek û gelek bilindtir bigirin, û gelek û gelek mezintir bizanibin. Maneya Newrozê ya pêşketîtir û mezintir jî, ev rasti bi xwe ye. Newroz, remz û simbole, ji bo mîna pola xurtbûna yekbûn û yekîtiya netewê me.

Tiştê ku rûmetiya netewê me di nava netewên cîhanê de bilindkiriye û serê her yekî ji me di nava mirovan de bilindkiriye tenê şerê gel e, ku li welatê me blind buye; agirê berxwedan û raperînê ye, ku **Kawayên bê nav** pêxistine, ku li ser şopa **Kawayê Hemdemî rêheval Mazlum DOGAN** dibezin. Tenê hebûna hogirên me yên ku li çiyayên me û deştên me, li dijî dijmînê faşîst û dagirkar şer dikin, divê bibin sedema rihetiya me û sistnebûna me. **Şerên serxwebûn û azadiyê, şerên leşkerên (şoreşgerên) bê nav in.** Gava ku her mirovekî me yê welatparêz xwe mîna leşkerekî welat bibîne, baweriya xwe ji bo serfiraziyê teze û nûjen bike û karûbaren xwe rast bi cih bîne, hingê doza me ya pîroz jî, wê bi gavên bi bawer pêşve here. Serfiraziya şerê gel, tenê hingê dikare bikeve di destên rast û dilsoz de. Di vê roja yekîtî û berxwedana netewî de, divê biryara me ji bo têkilbûna nav refên şerê gel û arîkariya me ji bo şerê gel, bi çend caran zêdetir bibe. Di bin dirûşma **"Her tişt ji bo şerê gel!"** de, girêdana me di karvaniyê de, divê bêhtir bê îspat kirin.

Bilî vê kole-mayîna me, ku ji hezaran salan vir ve berdewam dike, em Kurd, herdemê girêdayê namusa xwe man. Gelek kes, bi vê evîna me ya ji bo namusa me, em naskirine. Lê belê hinde bê namusên ku vê taybetiya me nizanin, li ser hatina niştîmana me, ji xwe re hisabên pîs û gemar birêve dibin. Dibêjin, "Bila Kurdistan ji dagirkariyê xilas bibe, lê bila bibe malê bê sitar di nava meydanê de, ku herkesek ji me bikaribe ji xwe re feyde jê bigire." Niha, hisabên ku di qişleyên NATO de û di hinde cihên de, tên birêvebirin wusa ne. Di vê navberê de jî, hinde kesên ku dibêjin "em Kurd in", xwe ji bo pêzevengiya vî tiştî amade dikin. Em gişt, vê koma pêzevengên polîtîkî, baş nasdikin.

Başe, ma em dikarin vê yekê bipejirînin? Gava di zimane me de, bersiv û maneya gotina "pêzeveng" jî nîne, ma em dikarin li hemberê van leyistokên gemar û nizm, temaşekar biminin an jî bê deng bimînin? Tu caran ne!.. **An Kurdistan wê bigihe serxwebûn û azadiya xwe ya bi tewayî, an jî bila di nav xweliya dîrokê de hundabibe û biçe!..**

An Kurdistan an neman!

— Bimirin dagirkariya Tirkên faşîst û paşverûtiya xweyîcih!
— Bimire emperyalîzm!
— Bijî Newroz, serpêhatina yekîtî, berxwedan û serihildana me!
— Bijî cenga gel!
— Bijî Serokê me Abdullah OCALAN!

Alî Haydar Kaytan
Girtigeha Stammheim-Stuttgart

DI SALA YEKEMÎN DE HALEBÇE

Cîhanek ketiye nav bê dengî û şermê... Mirina pênc hezar mirovên me... Deh hezarên me bi kovan û birîndar... Piştî Nagazakî û Hîroşîma, hovîtiya mezintirîn li vê cîhanê.

16 Adar 1988. Balafir û firokên rejîma Iraqê ya faşîst mirin diverişînin ser bajarê Halepçe. Belê, ji ser barandina narinçokên (bombeyên) kîmî salek derbas bû.

Salek ne dem û zemanekî kin û kême. Ji bo çirandina bê dengiyê, ev sal karî çi bike? Di domana salekê de çi hat kirin? Cîhana kehr, çuqas devê xwe vekir? Çuqas peyivî? Ma sernivîsa (qadera) Kurd her wê weha be? Her wê bin perdeya bê dengiyê bêtin niximandin? Ma her wê ev bi serê Kurd bê anîn? Pirs... pirs... gelek pirs... Ji roja qirkirina Halebçe, heya niha bi hezaran pirs, di mejiyên me de digerin. Ne wusaye, ku ev pirs bersivên xwe nizanin... Na!.. Bersiv gelek vekirî û ronî ne. Gava hinek bixwazin van bersivan bibînin û peyda bikin, bersiv eşkere ne li pêşiya çavan.

Qirkirineka hov û mezin pêkhat. Heke ev qirkirin, ji qirkirinên li cîhanê yên mezin tê pejirandin û ev tê gotin, divê mirovayetî gelek li ser vê hovîtiyê bifikire. Em dibînin, îroj ji bo pirsek û problemeka gelek piçûk, di îskanên (qedehên) avê de ba, bahoz û babelîsk tên hildan. Li hemberê vê qirkirina hovtirîn a serdema me, ev bê dengê ji bo çi?

Di van rojên dawiyê de deng li dora pirsekî rabû. Çi karê me bi naveroka vê pirsê re nîne, lê em dixwazin vê, nola nimûneyekê deynin pêşiya xwe: Ji ber protestoyên li dijî pirtûka Salman Ruşdî, emperyalisten Ewrupa Rojava bi carekê perdeya mafên mirovan dakişandin ser rûçikên xwe û rêz bi rêz pêwendiyên xwe yên dîplomasî bi Îranê re birrîn, an jî pêwendiyên xwe dakişandin jêrê. Lê her ew Ewrupa Rojava, li hemberê goribûna pênc hezar can, di bin çekên kîmî de, bê deng ma û çavên xwe kor kirin, guhên xwe kehr kirin.. Gotina "xwe bê deng kirin", rastî gotineka sivike. Na!.. Xwe bê deng nekirin, bi tevayî piştgiriya qirkirinê kirin. Gotin, bila Kurd bê qirkirin û tunekirin. Çi dewletek ji wan serî neda sanksiyonan (mueyyide, yaptırım); em li alîkî bihêlin ku pêwendiyên xwe bi Iraqê re bibirrin, kêmkirina pêwendiyan jî neanîn bîra xwe. Bilî çend nûçeyên rojnaman û televizyonan, tenê yek gav jî zêdetir neavêtin. Lewma, bi mafdarî divê herdemê bê pirsîn: Kanîn ew mafên mirovan, ku herdemê di devan de mîna benîştê tên cuyîn? Emperyalîstên Almanya Rojava, ku birekî Ewrupa Rojava ne, ev bû bêhtirî salekê ye, ku 16 welatperwerên Kurd di bin bikaranînên derîmirovayetî de digirin.

Dengên ku ji hêzên pêşveçuyî û awira gelemperiya demokrat bilind dibin, ma gelo bes in? Lê dîsa em dibêjin başe, hin tişt bûn. Raste ger piçek jî be, xwe ji bê dengiyê derbas kirin. Lê rastî ev, ji binî ne bes bûn! Li hemberê hovîtiyeka wusa nemirovî, divîbû dengê wan bilindtir bihata hilanîn... Divîbû cîhan bihata lerizandin. Divîbû bê dengiya cîhanê bişikandana, dengê mirovatiyê dageribandana...

Berî niha bi çendekê, li Frense bajarê Parîsê, civîneka navnetewan hat çêkirin. Konferanseka navnetewan li ser qedexekirina çekên kîmî. Berpirsiyarên gelê Kurd, ku pênc hezar can, ji wan bibûn gorî, nekarîn destur bigirin, daku tevlî civînê bibin. Belê, destur nedan berpirsiyarên vî gelî, ku tevlî civînê bibin. Gava mirovkujên Iraqa faşîst, xwînxwarên gelê me karîn tevlî civînê bibin, ev derfet (îmkan), ji bo berpirsiyarên gelê me nehat pêşkêş kirin, ev maf nedan gelê Kurd. Lê cîhan tev dizane, divîbû berpirsiyarên gelê me jî, bikarîbana tevlî civînê bibin. Ji ser Şerê Cîhanê yê Yekemîn 43 sal derbasbûne. Piştî 43 salan, hovîtiyeka mezintirîn ji yên cîhanê, di vê dema nuh de bikarhatibû. Nariçokên kîmî barîbûn ser bajarê Halepçe, bajarekî gelê Kurd. Gelê Kurd di nav êş û tivancên mezin de bû. Çawa hun destur nadin, ku gelê Kurd xwe di civînê de bêne zimên? Çawa hun nahêlin, ku berpirsiyarên gelê Kurd tevlî vê civînê bibin?

Sedemên bê dengiya li derveyî, rastî ji hêla me gelek baş tên zanîn. Gelê me di cihekî êrdîma Rojhilata Navîn a pêwîst de jiyan dike. Ciheki ku bala teviya cîhanê dikişîne ser xwe. Bi hezaran sal bû, bi sedan hêz dixwestin axê bireşînin ser gelê me û gelê me hunda bikin. Lê gelê me hêviya wan serûbin kir. Bi zor û koteka xwe, xwe xiste rojenîna cîhanê. Roj bi roj, bêhtir xwe dike pirsa cîhanê, ku teviya cihanê li ser dipeyive. Ji ber vê rastiyê, dixwazin ew dîwar û hêtên ku li pêşiya gelê me hatine rîsandin, bilindtir û asêtir bikin. Naxwazin ku gelê me xwe ji paş wan dîwar û hêtan derxîne, naxwazin ku gelê me xwe bike endamekî pêşketî di nav refên mirovatiya serdemî de. Dixwazin, ku gelê me her bindest bimîne û nekaribe xwe rizgar bike. Belê, bê dengiya ku xwe şanî kirî, encameka vê rastiyê ye. Gelê me dixwaze doza xwe bike dozeka awira gelemperiya cîhanê, lê hêzên xêrnexwaz jî dixwazin vê dozê di nav dîwarên bê dengiyê de bihelînin.

Rejîma Iraqê ya faşîst, ji vê bê dengiyê cesaret ji xwe re girt û bê tirs û xof, bikaranîna çekên kîmî berdewam kir. Ne tenê Iraq, dewleta Tirk a faşîst jî êdî wêrî, weke Iraqê bike. Herdu dewletên faşîst, li pêş çavê teviya cîhanê, çekên xwe yên kîmî li ser vê bingehê xweştir bikaranîn. Rejîma Iraqê ya faşîst, dîsa çekên kîmî ku mirin û kuştin dibarandin, di meha Tebaxê sala 1988'ê de bikaranî. Gelê me da ber narînçokên jehr û kîmî. Bi sed-hezaran mirovên me, ji war û erdê xwe derketin, koçber û penahber bûn... ketin bin jiyana perîşanî û belengaziyê... mişexte bûn û dûrî warê xwe ketin. Hinek ji wan xwe spartin Kurdistana Bakûr û hinek jî revîn Kurdistana Rojhilat. Lê bê dengî... bê dengî, dîsa jî hilneweşî!.. Herçendî, çend deng bilind bûn jî, ev gelek sist man. Weke ku divîbû û dil dixwest, çi deng bilind nebûn!

Piştî salekê, gava niha em li domana salekê dinêrin, qirkirina Halepçe rastiyan li pêşiya çavên me radixîne. Heya niha em li ser rewşa li derveyî me Kurdan, li ser rewşa cîhanê rawestîn. Başe! Ma gelo rewşa wan hêz û kesan, ku dibêjin em berdevk û berpirsiyarên vî gelî ne, çiye? Ka van hêzan çi kiriye? Ew berpirsiyariya, ku divîbû li hemberê qirkirineka wusa şanî bikin, çuqas şanî kirine? Berpirsiyariya xwe çawa fahmkirine? Niha çi dikin û çi dibêjin? Başe, emê bibêjin, cara yekemîn, rastî jî nekarîbûn xwe amade bikin. Nedizanîn wê tiştekî wusa bi serê gelê me ve bêtin. Ma cara duwemîn? Çima xwe amade nekiribûn? Çima haziriyên wan nebûn? Tiştê ku em bêhtirîn dixwazin li ser bisekinin û ronahî bikin ev pirse. Ji ber ku, ev pirs pirseka gelek pêwîste. Ji bo ku gelek rastî çêtir bên fahmkirin, divê em pêşemîn destê xwe biavêjin vê pirsê. Divê em vê bikin, ji ber ku ev tiştekî gelek girîng û hewceye.

Gelê me hatiye perçekirin. Dewletên mêtinger û dagîrkar ên ji hevdu cuda, gelê me xistine di bin doliwgeriya (hikmê) xwe de. Lewma hinde rewşên taybetî (xususî) jî derketine holê. Berî her tiştî, pirsa yekîtiya perçeyên Kurdistanê û pêwendiyan (têkiliyan), pirsekî gelek nazik û pêwîste. Di dem û dîroka derbasbuyî de, ev pirs bersiva xwe negirtiye û pirsa yekîtiyê rayên xwe negirtiye. Em baş dizanin û gelek ronî ye, ku gelek dîtin, bawerî û nêrînên çewt, xelet û şaş hene. Tu kes jî, nikare bibêje, ku ev ne wilo ye. Lê di vê dema nêzîk de, ji bo rakirina van şaşî û xeletiyan, hinde xebat jî bûne û birêve ketine. Ev rastî jî xweş tê zanîn. Belê, berî ku em li ser vê bisekinin, em dixwazin hebekî li ser sixlet û taybetiyên demê bisekinin.

Gava bombeyên pêşemîn barîn ser Halebçe û nûçeyên qirkirinê pêşemîn car belav bûn, bi şêweyeka dijwar, pirsa yekîtiyê jî xwe da pêşiya hêzên Kurdistanê. Pîrsa yekîtiyê, hingê xwe kiribû pirsa yekemîn. Girsên Kurdistanê jî, gelê Kurd jî, vê daxwaza xwe anî zimên û mirovên Kurd daxwaza xwe bo yekîtiyê mezintir kiribûn. Roj bi roj, hêviyên bo yekîtiyê zêdetir dibûn û daxwaz xwe eşkere danîbû holê. Em naxwazin bibêjin, ku daxwaza yekîtiyekê hebû ji ber ku qirkirinek li Kurdistanê peyda bibû. Em daxwazên yekîtiyê bi hovîtiya qirkirinê girênadin. Tiştekî tenê wusa ne raste. Qirkirina hov tenê, wê daxwaza ku ji xwe hebû, çêtir lezand. Rastî jî ev wusa bû. Gelê me yekîtî dixwest, li benda û hêviya yekîtiyan mabû. Divîbû bersivên gelê me bihatan dayin. Hêzên ku xwediyê berpirsiyariyekê ne, nedikarîn ji gav û wezîfeyeka wusa birevin. Nedikarîn bibêjin, em naxwazin bersivê bidin. Belê dîsa em naxwazin bibêjin, ku hemû hêz wusa rind xwe berpirsiyar didîtin û liveka hewce şanî dikiran. Mixabim, rastî ne wusa bû... gelek hêz ji binî xwe neleqandin. Rastî, dilê me gelek dixwest, ku hemû hêz bi durustî û dilsozî xwe bidin pêş. Niha jî dilê me, ji herdemê bêhtir vê dixwaze. Lê em dixwazin yekîtiyên ku çêbibin, ne li ser bingeha girêdanê bin, ne li ser bingeha xulamtiya bo hevdu re be, ne li ser bingeha hevxebatkariyê be, ne li ser bingena xweçamandin û xwarkirina li pêşiya hevdu be. Em dixwazin yekîtî tenê û tenê li ser bingeha serxwebûn û azadiya gelê me be. Hêzên ku dixwazin li ser vê bingehê yekîtiyê avabikin, ferma gişt bila xwe bidin pêş. Bila li ser vê bingehê xwe nêzîkî yekîtiya li Kurdistanê bikin. Daxwaza me, tenê eve ji hemû hêzan.

Di sala yekemîn a qirkirina li Halebçe de, dîsa wê gelek civîn çêbibin, xwepêşdan, rêveçûn û livbazî wê çêbibin. Dîsa ew daxwazên yekîtiyê wê bên zimên, wê bilind bibin. Gelek tişt wê bên gotin û kirin. Lê tiştê ku wê bên gotin, wê ji dil bin? Wê xwediyê naverokeka rast bin? An jî ew gotin, wê ji bo veşartina berjewend (lişt) û menfeetên hevxebatkarî û sexte bin? Divê em van tiştan xweş jî hevdu cuda bikin û ji hevdu hilbijêrin. Yekîtî tê xwestin, ev rastî ronî ye. Niha rewşek heye, ku divê tu hêz ji yekîtiyê nerevin. Lê em dipirsin? Emê bi kî re yekîtiyê çêbikin? Bi kîjan hêzî re em dikarin yekîtiyekî çêbikin? Emê çawa yekîtiyê çêbikin? Li ser çi bingehî emê yekîtiyê çêbikin? Çawa û kengê yekîtî? Heya ku em bersiva van pirsan nedin, an jî heya ku bersiva van pirsan neyin dayin, mezinahî, pêwîstî, naverok û pîroziya yekîtiyê ji, nikarin bên fahmkirin.

Ji alîkî êrîşên ku tên ser gelê me û dixwazin gelê me bi tevayî tunebikin, û ji aliyê din jî, leyistokên ku li ser gelê me tên birêvebirin, bingeh dadîtin holê, ku em yekîtiya xwe ya netewî xurtbikin. Ev rastî, rastiyeka mecburî ye. Ji dema Kongreya xwe ya Duwemîn heya niha, PKK bi dijwarî dixebite ku Kongreya Netewî bicivîne. Ji ber ku ev Kongra Netewî, ji bo yekîtiya netewî, wê bibe haceteka pêşketî. Di vê pirsê de PKK, gelek xebatên ji dil birêve bir û gelek bang li hemû hêzên Kurdî kir. Hemû hêzên durust, dilsoz û xwedî-berpirsiyarî, neçar bûn, ku bersiva van bangan bidana û hewce bû, ku hinde xebatan hildana ser pişta xwe. Divîbû ev bihata kirin. Lê gava niha em çavên xwe li pêşveçûnan digerînin, em çewtî û şaşiyên nêrîn û dîtinên van hêzan xweş dibînin.

Hêzên kevneperestên gelêrî, herweha hêzên burjuwaziya piçûk û reformist, gelek ditirsin, ku têkoşîna gelê me li ser bingeheka rast bê pêşve birin. Weke ku ji nexweşiyekê direvin, wusa ji xeta rast xwe dûr digirin û nahêlin, ku gelê me bikeve ser reyeka pêşveçûnê, ku serxwebûn û azadiyê ji xwe re bike armanca piroztirîn. Ger li bakûra Kurdistanê û ger jî li başûrê Kurdistanê û rojhilatê Kurdistanê, rewşa hêzên ku niha hene, seranser wusa xwe şanî dike.

Hêzên li başûrê Kurdistanê û rojhilatê Kurdistanê, di domana şerê di navbera Îran û Iraqê de, xwe kirin hacetên şer û bûn leyistokên di destê hêzên dagîrkar de. Dagîrkar wan berdan hevdu û ew jî, bi bê mejîtî li hemberê hevdu şer kirin. Ev rastî, ji bo rewşa wan a nebaş, nimûneyeka berçavî ye. Gava Îranê, piştgiriya hêzên kevneperest ên gelêrî yên başûrê Kurdistanê kir, Iraqê jî hêzên kevneperest ên gelêrî yên rojhilatê Kurdistanê ji xwe re bikaranî. Nexasim, piştî ku şerê Îran û Iraqê rawesti û sekinandina agirî hat îmze kirin, ev hêzên Kurdî jî lêdanên mezin bi yekcarê xwarin.

Qirkirina li Halebçe, nimûneyek bû, ji bo hovîtiya rejîma Iraqê ya faşîst. Şanî me dikir, ka hovîtiya Iraqê xwe gihandiye kîjan merhelê. Piştî qirkirina li Halebçe, divîbû pêşemîn hêzên başûra Kurdistanê amadekariyên xwe birêve bibiran û xwe bigihandibanan wê xalê, ku karibin xwe biparêzên û li dijî êrîşên Iraqê xwe rabigirin. Lê mixabim, eve tê dîtin, ku di vê barê de yek gav jî neavêtibûn û çi amadekariyên xwe nekiribûn. Weke ku me tevan dîtî, piştî rawestandina şerî, rejîma Iraqê hêzên xwe yên leşkerî ji eniya cenga li dijî Îranê paşve kişand û bi yekîtiyên xwe yên têkûzkirî, dest bi êrîşeka gelek dorfireh kir. Di domana êrîşê de, rejîma Iraqê ya faşîst, çekên kîmî jî bikaranî û lêdanên mezin li hêzên başûra Kurdistanê xist. Bi vî awahî, binkeftineka nola ya sala 1975'an xwe vegerand û bi serê hêzên başûr ve hat. Em dikarin bibêjin, ku niha, rewşa hêzên başûrê Kurdistanê, ji yê piştî sala 1975'an, gelek nebaştir, xirabtir û paştire.

Belê!... Weke teviya cîhanê, em jî hovîtiya çekên kîmî baş dizanin û dinasin. Lê dîsa jî bikaranîna van çekan bi destê rejîma Iraqê, maf û heq nade çi hêzî Kurdî, ku xwe biavêje hîmbêza dewleta Tirk a faşîst û dagîrkar. Heq û mafê hêzên başûrê Kurdistanê, bi çi awahî nebû, ku xwe bikin bin destê dijminê gelê Kurdistanê yê mezintir. Li hemberê êrîşên Iraqê, çi kirin? Çawa xwe livandin? Dîsa lê geriyan, ku dewleteka mêtinger û dagîrkar peyda bikin, daku pişta xwe bi ehmeqî bidinê. Nêzîkî sed-hezar mirovên me, xistin ber devê vî cinawirê hov û dirinde (wehşî). Niha, rewşa mirovên me yên ku xwe spartina dewleta Tirk, pir eşkere û ronî ye: Bendewarî, dîlîtî û koletiyeka tazî û seranser... statûta hêsîran... Serma, birçîbûn û tazîbûn... Dagîrkarên Tirk ên faşîst, her şêwe hovîtiyê û bikaranînên derîmirovayetî, li ser gelê me yê hêsîr, bikartînin. Dagîrkarên Tirk, dixwazin birekî ji van mirovên me li dijî brayên wan ên ji bakûrê Kurdistanê bikarbînin û wan têxîn nava şer. Ji bo pêkanîna vê daxwazê jî, mêtingerên Tirk ên faşîst, serî didin hemû çare, rê, azîne û leyistokan.

Kiye berpirsiyarê, ku gelê me ketiye ber devê cinawirekî wusa devbixwîn? Bê guman, berpirsiyar, hêzên kevneperest ên gelêrî û hêzên burjuwaziya piçûk bi xwe ne! Pêşî, pişta xwe dan Îranê. Gava dawî bi şerê Îran û Iraqê jî hat, xwe dirêjî dewleta Tirk kirin, ku berî hingê bi salan, li ser tixûb peyman di nava xwe de danîbûn û li hev hatibûn. Belê, di nava mêtingerên Tirk û van hêzên Kurdî de, peymanên dizî û veşartî hatibûn danîn. Bi vî awahî, ew pêwendiyên ku bi salan dihatin veşartin, derketin holê û eşkere bûn. Lê dîsa jî em dipirsin? Bi kîjan mantiqî û mejî, nêzîkî sed-hezar mirovên me dan ber destê dewleta Tirk? Çawa dikarin, baweriya xwe hevqas bi dewleta Tirk bînin? Çawa dikarin, hêviyan ji dewleta Tirk bikin? Çawa dikarin pişta xwe bidin dewleta Tirk? Wey li min û vê sosretê... piştgirêdan û baweriya bi dewleta Tirk re!.. Ev pirs tev, rastî û taybetiyên hêzên başûrê Kurdistanê, datînin pêşiya çavan me.

Partiya Demokrata Kurdistana Iraqê, partiyeke, ku xwe diavêje hîmbêza cinawirekî, cinawirekî ku yekemîn dijminê jiyana gelê Kurdistanê ye... PDK-I, partiyeke, ku pişta xwe dide dewleta Tirk... Ji vir em dibînin, bê çuqas rihê hevxebatkarî, serî-çemandinî û xulamtiyê ketiye nav can û hestuyên vê partiyê. Ma tenê ev? Ma rewşa Yekîtiya Niştimanî Kurdistan ji vê kêmtire? Rewşa serokê YNK, rastî jî ne çi rewşe... Rewşa ku serokê YNK, niha ketiye nav, rastî dilê me û hemû dilsozan disohtîne... Ev herdu hêz, hîn jî fêrnebûne, ku xwe li ser lingên xwe bigirin, xwe bi azadî û bê girêdan bitevgirînin... pişta xwe bidin gelê Kurdistanê û wusa li ser piyên xwe bisekinin. Ev herdu hêz, hîn fêrnebûne, ku baweriya xwe bi xwe bînin. Niha jî li arîkariyên derveyî digerin û dev ji vê şaşiya xwe ya dîrokî bernadin. Di dîrokê de herdemê li arîkariyên derveyî geriyan û vêca gava peyda kirin jî, xwe berdan ber dev û destên wan, xwe avêtin hîmbêza wan. Tu caran xwe ji vê kirina çewt û şaş dûr negirtine. Belê, rastiya ku di bin xwedayina deste dagirkarên Tirk de heye û xwe veşartibû, ev rastî bi xwe ye. Gerîna û çuyina li dûv arîkariyên derveyî, herdemê wan bi hêzekî derveyî re girêdaye. Lewma jî niha, dikarin bikevin ber hîmbêza wan hêzan, ku paşverûtirîn ew in, ku dijminên gelê me yên mezintirîn ew in, ku xwînxwar û mirovkujên hovtirîn ew in...

Nêzîkî sed-hezar mirovên me xwe spartine bakûrê Kurdistanê. Ketine bin destê dewleta Tirk a faşîst û dagîrkar. Rewşa van mirovên me ne çi rewşe, halê wan ne çi hale. Rewşa wan rondikên çavan dibarîne, girîna mirovan tîne, dil û ceger dibirêje û disohtîne. Berpirsiyarên vê rewşê û vî karî, rastûrast hêzên başûrê Kurdistanê ne. Ev bû çend deh-sal in, ev hêzên başûr, ji bo berjewendên xwe yên malbatî, eşîrî û feodalî, gelê me dikin goriyê polîtîkayên kevneperesttirîn. Ev kevneperestên gelêrî, niha jî vê leyistokê berdewam dikin û dev ji şaşiyên xwe bernadin. Dixwazin, her bi vê nolê jiyana xwe berdewan bikin. Bi, pişta xwe bi dewleta Tirk re girêdanê, bi xweavêtina hîmbêza vê dewletê, gelê me dibin ber bi afet û tehlûkeyên mezintir ve... gelê me dikişkişînin ber keviya tunebûnê. Di rojnameyên Tirkan de, hinde axiftin û daxweyaniyên van hêzan belav bûn û hatin weşandin. Hinde berpirsiyarên van hêzan, bang li gelê me yê hêsîr dikiran. Digotin mirovên me yên di destê dewleta Tirk de: "Baweriya xwe bi dewleta xwe bînin, dewleta we wê xwedî li we derkeve!.." Erê, erê... ji bo dewleta Tirk gotin, "Dewleta we..." Tenê ev gotin ji me re bese, ku em bizanibin, ev hêzên başûr ketine nav rewşeka çuqas bi xeter û tehlûke.

Lê dîsa jî, bilî vê rewşa ku me li jorê ronahî kiriye, PKK gelek xebat û lebat kir, ku arîkariya xwe pêşkêşî van hêzan bike. Arîkariya xwe danî holê, ji bona ku ev hêz ji vê rewşa hevqas nebaş bên xilaskirin û rizgarkirin. Di dema dawîtirîn de, roja 1'ê Gûlanê 1988'ê, PKK di gel YNK protokoleka ittîfaqê (yekîtiyê) Îmze kir. Ev protokola ittîfaqê hîm ji bo YNK, û hîm jî ji bo hêzên din, derfet û gengazên (îmkanên) gelek baş û pêwîst pêşkêş dikir, daku xwe ji rewşa xwe ya nebaş xilasbikin û cihê xwe di têkoşîna serxwebûn û azadiya gelê Kurdistanê de bigirin. Li ser bingeha vê protokola ittîfaqê, wê yekîtiya gelê me bihata lezandin û pêşvebirin; wê xebatên hêja birêve biketan, daku êş, kul û tivancên gelê me bihatan rawestandin, daku pêşveçûnên ku qirkirinan disekinînin bihatan lezandin.

Lê mixabim, hîn avreşka (hibra) protokola ittîfaqê zûwa nebibû, serokê YNK xwe dirêjî Emerîka (USA) kir. Berê xwe da hevxebatiyên nuh, li derfet û gengazên hevxebatkariyê geriya. Ev jî, ji me re îspat kir, ku ev hêz zû bi zû nayin ser riya rast û rehabîlîte (îslah) nabin. Piştî ku ev bû, YNK ji binî hewce jî nedît, ku îzaha vê livê ji me re bike. Ji binî tiştek negot. Bi kêmasî divîbû bigota, ji bo çi çûbû USA. YNK, hisaba vê yekê hîn nedaye gelê me. Piştî vê liva serokê YNK, vêca PDK-I berê xwe da dewleta Tirk. Ew pêwendiyên ku ji salan hebûn, yekcarê derketin pêşiya çavan. PDK-I, bi deh hezaran mirovên me, pêşmergeyan, bê çek kir û da destê dewleta Tirk. Ev jî, bû pêşveçûnek nuh û derkete pêşiya me.

Ev rewşên, ku ev hêz dikevin û ketine nav wan, ne rewşên nuh in. Tenê gelek tişt, niha çêtir derketine ronahiyê. Ev hêz, bû bi dehan sal in, diçin dûv van polîtîkayan û hîma gelê me ya welatparêz tarûmar dikin.

Gelek kin, hema bi çend gotinan, em dixwazin hebekî jî li ser hêzên Kurdistana Bakûr bisekinin: Ma gelo rewşa wan çawaye? Weke ku di demên bihurî de dikiran, ev hêz, niha dîsa yekîtiyên sê-hêzî, çar-hêzî û heşt-hêzî avadikin. Lê ev yekîtî tev, serxwebûna gelê me ji xwe re bingeh nagirin. Di vê dawiyê de Tevger hat danezane kirin, lê rewşa wê jî dîsa wusaye. Ji azîne û taktîkeka têkoşînê ya diyar dûr, li ser bingeheka bê program û ji serî heya dawiyê, bi hevxebatkariya di gel emperyalîzma Ewrupî re, ev yekîtiya bi navê Tevger, çêbuye. Demeka dirêje ji ser danezanakirina yekîtiyê derbas buye, lê heya niha, tenê yek gav jî, ji bo bilindkirina têkoşîna şoreşgerî li Kurdistanê nehatiye avêtin. Li ser bingeha daxwaza otonomiyê, bi pişt xwe dayina welatên Ewrupî, ev yekîtî avabuye. Lewma nikare berpirsiyariya berjewendên gelê me bike. Dikare tenê, li ser bingeha hoy û şertên nuh, bixebite ku berjewendên gelê me derxîne bazara kirîn û firotinê. Belê, bilî navê hevxebatkariyê, ev yekîtî nayê maneya çi tişteki dinê.

Di van rojan de, ku em yeksaliya qirkirina Halebçe tînin bîra xwe, gava em çavên xwe li lezbûna wezîfeyên pêkanîna yekîtiyan û li rewşa hêzên hene, digerînin, rastiyên ku derdikevin pêşiya çavên me ev in û wusa ne. Gelek eşkere û roniye, ku gelê me, li ser bingeha serxwebûn û azadiyê, yekîtiyekê dixwaze. Yekîtiyeka ku otonomiyê dixwaze, hevxebatkariyê datîne pêşiya xwe û nikaribe li ser piyên xwe, xwe rabigire, hîm ne xwediyê derfet û şansê jiyanê ye û hîm jî nikare bê pejirandin.

Di nav welatên emperyalîst de, ji USA heya bigihe Ewrupa Rojava, gelek hêz û derdor, li ser bingeha otonomiya ziman û çandê bo Kurdistanê, dixwazin cil û temtîlên nuh ji me re bidirun. Hêzên kevneperest ên gelêrî, herweha yekîtiya heşt-hêzî, xwe amade dikin, ku vê cila nuh li xwe bikin. Rewşeka wusa ji bingehên xwe û bi seranserî li dijî sûd û berjewendên gelê me ye. Lewma bi çi awahî, ev tişt ji hêla me nayê pejirandin. Bi her awahî, emê li dijî vê cilka "nuh" xebatê birêve bibin. Pejirandina ve yekê, îxaneteka mezine li dijî hemû şehîdên di dîroka Kurdistanê de, li dijî şehîdên Halepçe û şehîdên me yên vê dawiyê. Pejirandina vê yekê, perçiqandina xwîna şehîdan e û pêşkêşkirina doza şehîdan bo emperyalîzmê ye. Kesên ku negirêdayiyê şehîdên Kurdistanê ne, kesên ku êşa qirkirinan di dilên xwe de sehnakin, kin bê gotin, kesên ku ne xwedî-berpirsiyarî ne li pêşberê gelê Kurdistanê an jî rûmeta wan erzan ketiye, tenê ev derdor, dikarin xwe bixin nav bê şerefiyeka wusa û vê bê seceriyê bipejirînin.

Yekîtî, bê gotin, divê bilindkirina têkoşîna serxwebûn û azadiya Kurdistanê ji xwe re bingeh bigire. Nexwe, çi maneyek an buhatiyeka yekîtiyê namîne û wê nebe.

PKK, ji pêşî ve, hîm ji bo Kurdistana Bakûr û hîm jî, ji bo perçeyên Kurdistanê yên din, xebat û piştgirî ji bo yekîtiya netewî pêşkêş kir. PKK, bû dilxwaz bo yekîtiyê û xebatên mezin jî, ji bo vê yekê danî pêşiya xwe. Başe, ma hêzên din di vê pirsê de çi kirin? Karvanî û pratîka wan li meydanê ye. Bersiva her xebateka rind û baş, bi leyistokeka nuh an jî bi êrîşekeka nuh dan. Ji sala 1984'ê vir ve, PDK-I hevxebatkariya dewleta Tirk dike. Bi hev re, li dijî şoreşgeran komplo danîn û şoreşgeran carnan bi destê xwe kuştin. Hinek

şoreşger ji hêla wan hatin girtin û PDK-I wan da destê dewleta Tirk. Ev gişt xweş tên zanîn. Hêzên reformîst û burjuwaziya piçûk ên li bakûrê Kurdistanê, ji destpêkê heya niha, li ser bingeha dijminiya PKK, li dijî têkoşîna serxwebûn û azadiya gelê me rawestîn. Ev tişt jî xweş tê zanîn. Di vê dawiyê de Tevger hat damezirandin, lê ev jî, ji xwe re hevxebatkariya di gel emperyalîzmê û daxwaza otonomiyê pejirand û hilbijart. Nimûne ji bo dijminahiya PKK, ku dewleta Tirk ji li şûn xwe dihêlin, ne kêm û hindik in. Di rojname û weşanên xwe de ev hêz, tenê yek gotinê jî, li ser têkoşîna ku li Kurdistanê pêşvediçe û dengê xwe belavî teviya cihanê kiriye, nenivîsîn. Dengê xwe ji binî dernexistin, xwe kehr û kor kirin. Ev hêz, wê têkoşîna ku teviya cîhanê bal û dêhna xwe daye ser, weke ku tunebe hesibandin; nexwestin vê têkoşînê bibînin û li ser biaxifin.

Îroj, kesên ku girêdayiyê gelê xwe ne, hebekî durust in û xwediyê berpirsiyariyekê ne, nikarin li hemberê vê têkoşînê hevqas bê deng bimînin, ku weke rojê buye rastî û hebûneka jiyanê. Gava li ser têkoşîneka rizgariya netewî, ku nizanim li kîjan enişkeka cîhanê derketiye, bi jîrî û çalakî dinivîsîn û behsa wê dikin, çavên xwe li pêşberê têkoşîna gelê xwe bi serhişkî digirin û dimiçînin. Têkoşîna rizgariya netewî bi dijwarî buye rastiyek li Kurdistanê, lê ew hîn jî mîna dijminên Kurdistanê, naxwazin vê têkoşînê bibînin. Tenê ev rastî, ji bo îzah kirina rewşa wan, bese û zêdeye jî. Heke, xwediyê durustiyekê bana. xwediyê berpirsiyariyekê bana, bi kêmasî dikarîn hirmet û piştgîriya xwe bo têkoşîna me şanî kiribana, herçuqasî nekarîbana tevlî vê têkoşînê bibuyan an jî hîma wan bo xurtkirina têkoşînê nebesbana jî. Çiye karvanî û pratîka van hêzan? Bi yek gotinê, çewt û bervajiya tiştên başe! Mirov dibêje qey, ji bo xeniqandina PKK, ji bo bêhtir vekirina meydana hevxebatkariyê, ji bo rizgarkirina jiyana xwe ku dirize, çi ji destê wan tê, bi kêfxweşî û evînî dikin... Ma wusa wê çi bikeve destên wan? Çima hun dev ji van kirinên xwe bernadin?

Heke, biqasî serê derziyê durustî, girêdana bi gel re û welatperwerî li cem van hêzan hebaya, lê hema nedikarîn tiştekê bikirana, ji bo xatirê qirkirina Halebçe dikarîn tiştekî bikin. Bi kêmasî dikarîn, bo yekîtiyê xwe bi dilsozî nêzîk kiribana. Dikarîn, li ser bingeha qirkirina Halebçe, hebekî xwe bidana pêş. Em gelên cîhanê jî dibînin, ne tenê ji ber hovîtî û qirkirinên wusa mezin, ji ber bê heqiyeka piçûktirîn jî radibin ser xwe û seriyên xwe hildidin. Nimûneyên nola yên vê dawiyê ku li Kurdistana Bakur xwe şanî kirin, weke avêtina cesedên şervanan nav sêrgoyan (zibilxanan) û pîsiya mirovan bi mirovan dayin xwarinê, tenê bi serê xwe, bingeh û sedemên serîhildanê û raperînê ne. Lê, bilî vê merhela hovîtiyê, ev hêz muyên laşên xwe jî nelerizandin û nehejandin.

Herdîsa, bikaranîna çekên kîmî ji aliyê rejîma Iraqê ya faşîst, tu caran van hêzan mafdar nake, ku herin bikevin bextê dewleta Tirk a mêtinger û faşîst. Mafê van hêzên kevneperest ên gelêrî nebû, ku biçin xwe biavêjin ber destê dewleteka xwînxwar û dijminê gelê me. Ji ber ku tev dizanin, neyarê mezintirîn yê netewê Kurdistanê ev dewleta xwînxwar û dagirkar e. Di dîrokê de, ku USA bi tonan jehr û narinçokên kîmî li ser Vîetnamê barand, baş tê zanîn. Di dawiyê de kî biserket? Gelê Vîetnamê giha serfiraziya xwe! Heke ev hêzên başûra Kurdistanê, berî qirkirina li bajarê Halepçe, an jî piştî qirkirinê, baweriya xwe bi hîm û quwweta xwe ya resen û zikmakî bianîbanan, li gora vê haziriyên xwe kiribanan, em bawerin û pir jî eşkereye, ev encama niha dernediket holê. Li şûna ku ev hêz, li dijî çekên kîmî, ji xwe re li hin çareyan bigerin, ji xwe re parêzgeh û baregehên binerdî çêbikin, ji xwe re maskeyên gazê peyda bikin, çûn li arîkariyên derveyî geriyan. Li reyên bi dewleta Tirk re hevxebatkariyê pêşvebibin, geriyan. Karûbarên xwe hiştin, li çareyên xweavêtina ber bextê xelkê geriyan. Gava ev tişt wusa bûn, êdî ji xwe gelek ronî bû, ku nema dikarin tiştekî bikin û bê guman, ev encam tenê mabû, ku dikarîbû xwe şanî bikira.

Sedema ku em di sersaliya qirkirina Halepçe de, tiliyên xwe datînin ser pirsa yekîtiyê û em rastiyên heyîn datînin pêş çavan, çavên xwe li wan digerînin û dixwazin wan biverisînin eve, daku **dîsa Halepçeyên nuh bi serê me û gelê me ve neyin.** Hêviya me eve, ku ev gotinên me di dilên me de nemînin û rastînî, bi gotinên devî bi tixûb nemînin, gotinên me di karvaniyê de bigihin rastiyekê û hebûnekê. Armanca me bi vê nivîsê, tenê arîkariyeke, ji bo pêkhatina wan daxwazên pîroz û hêviyên gelê Kurdistanê. Em dibêjin, bi bilindkirina tekoşîna serxwebûn û azadiya Kurdistanê, em dikarin li hemberê qirkirinan derkevin, wan birawestînin û hebûna xwe bi lez pêşve bibin. Bilî bilindkirina vê têkoşînê, em bawerin, ku çi riyeka din nîne, ku em bikaribin li ber xwe bidin, xwe û gelê xwe biparêzin. Liv û tevgera tenê rast, her eve.

Li ser vê bingehê, em amade û hazirin, ji bo her reng yekîtî û berhev hatinê. Em bang li hemû hêzên Kurdî dikin, ku vê banga me ji dil bizanibin û bi dilsozî xwe nêzîkî me bikin. PKK, herdemê buye dilxwazê yekîtiyên li ser vê bingehê, herdemê xebat û lebat kiriye, ku yekîtiyên wusa, bingehên bo yekîtiyên wusa birêve bikevin û bilind bibin. Niha jî PKK, vê xebatê hîm ji aliyê teorîk (nazarî) ve û hîm jî, ji aliyê karvanî (pratîk) ve, dimeşîne. PKK, xebatên xwe û daxwazên xwe bi delîl û îspatên berçavî, datîne holê û şanî hemû hêzên Kurdistanê dike. Heke ev hêz, dev ji rewşa xwe ya nebaş berdin û bixwazin, xwe bi sûd û berjewendên gelê Kurdistanê re girêbidin, divê berî hertiştî, rê û deriyan li bîr û baweriyên hevxebatkariyê (kollaborasyonê) bigirin, dev ji karvanî û xebatên wusa berdin, li rex têkoşîna serxwebûn û azadiyê cihên xwe bigirin. Ev hêz, divê dev ji hemû tewr û livên xwe yên nebaş berdin, hirmeta wan ji bo şoreşgeran hebe, ew şoreşgerên ku, bi her şêwe fidekariyê ji bo serxwebûna Kurdistanê û azadiya gelê Kurdistanê ji dil û can şerdikin û xwîna xwe dirijînin axa Kurdistanê. Li ser van bingehan, em jî û ew jî, em dikarin xwe nêzîkî ittîfaq û yekîtiyan bikin. Rastî, hemû hêzên Kurdî, neçar in ku wusa xwe nêzîkî ittîfaq û yekîtiyan bikin.

Bi şêweya girîngiya girêdana bi bîranana Halebçe û şehîdên Halebçe re, em dîsa li ser vê bingehê bang li hemû hêzên Kurdî dikin, ku werin, bi hev re, em ittîfaq û yekîtiyên şoreşgerî pêşve bibin! Emê li benda bersivên wan bimînin.

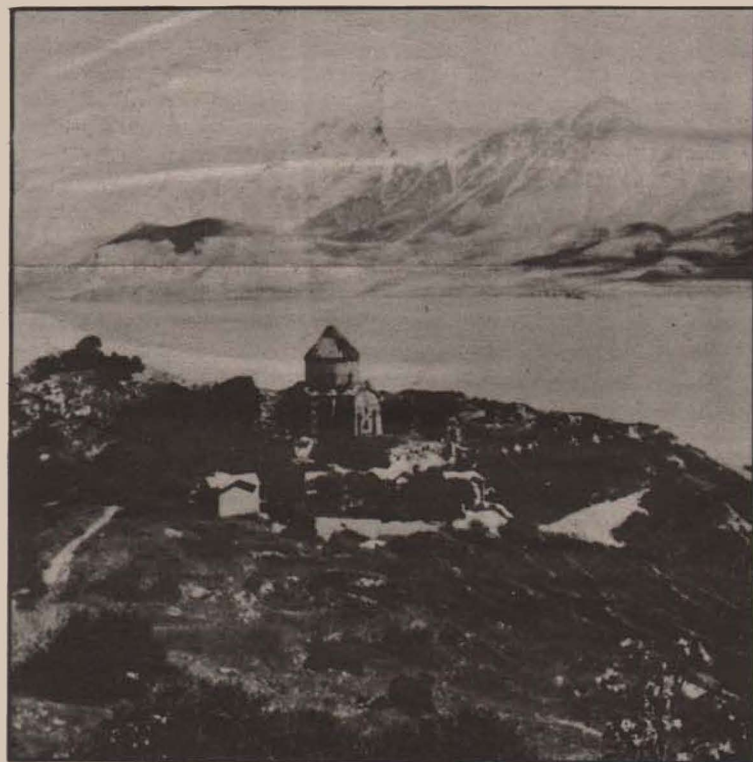
GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdîmeka niştîman ku bi zozanên bilind û zîreya xwe tê nasîn

WAN

– II –

Dêra "Akdamar": Li bakurê-rojavayê navçeya Westanê dimîne. Ji qîrexa Zîreya Wanê 4 kîlometre dûr e û li ser erdekî derdorên wî bi avê hatiye zivirandin, hatiye avakirin. Di Zîreya Wanê de du erdên dorav hene. 3 kîlometre ji hevdu dûr in. Dêra "Akdamar" jî li ser dorava mezin a bi navê dorava "Akdamar" hatiye avakirin û dorav li aliyê başûrê Zîreya Wanê dimîne. Ev dêr, ji aliyê qralê Vaspurakan ên ku Ermenî bûn hatiye çêkirin. Navê vî qralê Vaspurakan, bi navê Gagîk Ardzunî yê Yekemîn, tê zanîn. Gagîk Ardzunî yê Yekemîn, ev dêr di sala 915'an de daye çêkirin. Weke diyar dibe, avakirina dêrê neh

salan domaye. Heya dawiya Cenga Cîhanê ya Yekemîn, Ermenî vê derê bikartanîn, lê paşê Ermenî bi zora Osmaniyan neçar man ku ji dorava "Akdamar" birevin. Ji wê demê heya niha dêr vala maye û nayê bikaranîn. Niha li ser herdu doravan jî, mirov nemane û Ermenî nikarin vê derê bikarbînin.

Dêr, bi pîlaneka mîna çar pelên daran, hatiye avakirin. Banê dêrê, bi qubbeyeka jorê wê tuj û zirav, hatiye avakirin. Dîwar û hêtên dêrê, ji kevirên birrî hatine avakirin. Li ser keviran jî, wêneyên Adem, Hewwa û pêxemberên bi navên Îsmaîl, Îbrahîm, Yunus, Danyal û Îsa hatine kolandin. Herweha hinde motîf û fîgurên heywanan jî li ser kevirên dîwaran hene. Li ser dîwarê aliyê başûr, ku deriyê dêrê yê mezin jî li wê hêlê ye, ev wêne hatine çêkirin: Daqurtina Yunus pêxember ji aliyê masîyekî, Îsa û Meryem, şerê Davut pêxember û Golyat. Li ser dîwarê li aliyê rojhilat jî, wêneyên ezîzên olê Fîllehî hene. Li ser dîwarê li aliyê bakûr jî, wêneyên Adem û Hewwa ku ji bihuştê tên derxistin, wêneya ku hezretî Musa yekî Îsraîlî dikuje, wêneya Samson ku şerê ejder û şêran dike, wênaya du şêran ku li pêşiya qral Gogîk xwe çemandine, wêneya qurbankirina kurê Îsmaîl pêxember û wêneyên heywanan hatine çêkirin. Li ser dîwarê li aliyê rojava jî, wêneyeka qral Gagîk heye ku makêta dêrê di destê xwe de girtiye, wêneyên Îsa pêxember û melekan hene. Dirêjahiya penceran gelek e, lê firehî pir teng in.

Keleha "Çavuştepe": 22 kîlometre ji bajarê Wanê dûr e û li gundê "Çavuştepe" hatiye çêkirin. Di sedsala VIII'an Bz. de, qralê Urartuyan Sardurê Duwemîn daye çêkirin. Keleha "Çavuştepe" ne mîna kelehên ku ji hêla Urartuyan hatine çêkirin, çêbuye. Mîna kelehekî coht hatiye çêkirin. Li qontarên çiyayê "Boldagi" hatiye çêkirin. Ji aliyê rojhilat bi xendekên 14 metran fireh û ji aliyê rojava 10 metran fireh, ji çiyê hatiye birrîn. Birê kelehê yê li aliyê rojhilat bi navê "Keleha Jor", birê kelehê yê li rojava bi navê "Keleha Jêr" tên navdan. Di encama kolîn û lêgerînan de, di Keleha Jêr de, jêmayên sarayekê, sarincên avê, goristan, ziyaret û surh hatine peydakirin.

REWŞA ERDNÎGARÎ (COXRAFÎ) LI WANÊ

Bedewî û spehîtiyên xwerustiyê (tabîete) li Wanê gelek in. Êrdima Wanê, êrdimeka bedewtirîn e, ji êrdimên Kurdistana Bakûra-Rojava. Gotineka pêşiyan heye, dibêje: **"Li cîhanê Wan, li axiretê iman!"** Ev gotin lewma hatiye gotin, ji ber ku, berhem û endizyariyên dîrokî yên vê êrdimê û dewlemendiyên xwerustî yên vê êrdimê gelek dewlemend in û gelek pêşve ketine.

Ji destpêka navçeya Elbakê heya tixûbên bajarê Ararat (Agrî), ango li aliyê rojhilatê êrdima Wanê, zozanên bilind û golên avê hene. Ev heyînên xwerustiyê, êrdima Wanê dixemilînin û bedewiyên xweş dihesilînin êrdimê. Li bakurê êrdimê Çiyayê Tendûrek (3.542 metre bilind e) û Çiyayê Aladag (3.255 metre bilind e) hene. Ev çiya, çiyayên volkanî ne. Li aliyê başûr jî, çiyayên gelek bilind hene, ku bilindahiya wan digihe 4.000 metreyan. Çiyayên pêwîsttirîn, Çiyayê Vaviran û Çiyayê Artas (3.500 metre bilind e) in. Çiyayên ku bi tixûbên rojhilatê Kurdistanê re cîran in, bêhtir mîna zozanên bilind xweya dikin. Bilindahiya van çiyan li dora 2.200 metran e. Hinek ji vê hejmarê bilindtir û hinek jî nizmtir in. Hinde bandevên çiyan jî li ser van zozanan hene, ku bilindahiya wan digihe 2.500 metran. Ji van çiyan ên pêwîsttirîn, çiyayên Erek û Mengen in. Zozanên di nav van çiyan de, yên bi navên Xoşav, Ebex û Ahûrik, xwediyên erdekî bi xêr û bêr in.

Li ser tixûbê Kurdistana rojhilat, li başûrê Zîreya Wanê Çiyayê Artos heye. Çiya 3.475 metran bilind e. Bilî van çiyan, Çiyayên Çolamergê û Çiyayê Modur, di navbera êrdimên Wanê û Çolamergê de bilind dibin. Li ser dirêjahiya tixûbên êrdima Sêrtê jî, hinde çiyayên pêwîst dirêj dibin. Bandevên van çiyan, ku bilindahiya wan digihin 3.550 metran, li ser tixûbên Wanê bilind dibin.

Dîroka êrdima Wanê, bi Urartuyan destpêdike. Bajarê Wanê di dema Urartuyan de hatiye avakirin û xwediyê erdekî gelek çiyager e. Çiyayên bilind li êrdima Wanê hene û bajarê Wanê bi xwe jî, bajarekî ji behrê bilindtirîne ji hemû bajarên Kurdistanê. Şêweyên erdê volkanî, li êrdima Wanê gelek tên dîtin. Derdorên ku ne çiyager in, seranser mîna zozanên bilind xweya dikin.

Penîrê Wanê, ku ji giyayên kuvî yên ku li çiyan hişîn dibin, tê çêkirin, gelek bi nav û deng e. Navê vî penîrî "Sîrok" e. Giyayên nola sîrmo, çaşir, mendo, hêlîz, bexdenuz û hotoz tevlî penîrî tên kirin. Masiyên çem û rûbaran ên di cîhanê de tamdar û xweştirîn, di çemên Mûksê û Şaxê de hene. Êrdima Wanê bi pîsingên (kitikên) xwe, sêvên xwe, sîroka xwe (penîrê bi giyayên kuvî) û patîxên (qawunên) xwe bi nav û deng e. Pîsingên Wanê, ku navê xwe ji Wanê girtine, di cîhanê de navdêr in. Çavên pîsingekê, heryek bi şêweyekî rengîn in.

Zanayê Sovyetî Shutavsky, dibêje ku cih û warê patîxan ên pêşî li cîhanê, êrdima Wanê ye. Gelek şêweyên patîxan li Wanê tên çandin û digihin. Weke ku ji bawirnameyên dîrokê tê fahmkirin, di sedsala 16'an de, ji Anadoluyê patîx birine welatê Îtalya. Û ev patîx, di zêweya Papa Cantaluppi de hatine çinandin. Patîxên ku li cîhanê bi navê "Patîxên Cantaluppi" tên nasîn , patîxên Wanê ne û niha li Emerîka û Ewrupa tên çinandin. Ev patîx girover in, hindekî dewisîne, çînî-bi-çînî ne, ruyen wan guruzî û bi pûrtûk in, rengê wan turunciye û bêhna wan mîna ya ananasê ye. "Patîxên Cantaluppi" li Wanê, niha jî hîn tên çinandin, lê navê wan ê kurdî hunda buye.

Zîreya Wanê jî, li Kurdistanê xwediyê ciheki pêwîste. Zîreya Wanê di navbera êrdimên Wanê û Bêdlîsê de dimîne û li ser axa herdu êrdiman e. Zîreya Wanê, rista navendeka balkişandinê dileyîze. Di her salê de, bi hezaran turîst ji gelek welatên cîhanê tên Kurdistanê, ji bo dîtina Zîreya Wanê. Zîreya Wanê, zîreya mezintirîne li teviya Kurdistanê. Mezinahiya Zîreya Wanê, biqasî 3.764 km^2 ye. Zîreya Wanê, mîna sêçiveka qebe tê xweya kirin. Keviyê Zîreya Wanê yê dirêjtir, dikeve navbera navçeya Tûx bajarê Bêdlîsê û çemê Bendîmahî. Ev dirêjehî, 125 kîlometre ye. Firehiya zîreyê, cih bi cih diguhure. Cihê kûrtirîn ê zîreyê, li nîvê aliyê başûre.

Gelek çem û rûbar diherikin Zîreya Wanê. Çem û rûbarên ku li ser axa êrdima Wanê ne û diherikin Zîreya Wanê ev in: Li bakûr Çemê Zîlanê, Li bakûra-rojhilat Çemê Bendîmahî, li rojhilat Çemên Ava-Reş û Xoş-Avê û li başûr jî Çeme Arpatê. Di navbera bajarê Wanê û navçeyên li keviya Zîreya Wanê, vapor diçin û tên. Li navçeyên Tûx, Xêlat, Elcewaz, Erdîş, Edremît, Westan, Reşadî û bajarê Wanê iskele bo vaporan hene.

Li ser axa êrdîma Wanê zîreyeka duwemîn jî heye, ji zîreyên mezin. Navê vê zîreyê, Zîreya Erçekê ye û dikeve rojhilatê Zîreya Wanê û 30 kîlometre ji Zîreya Wanê dûr e. Firehiya Zîreya Erçekê biqasî 100 km^2 ye û 1890 metran ji deryayê bilind e. Ev zîre, bi Rûbara Memedîk tê xwedîkirin, ku ji aliyên rojhilat û rojava ji navçeya Ebexê derdikeve û diherike. Ev zîre navê xwe, ji navçeya Erçekê distînê, ku li keviya zîreyê hatiye avakirin.

Berav û keviyên Zîreya Wanê, bi mêrg û çêmenan, bi teht û zinarên asê, hatine xemilandin. Ev bêdewiya kuvî, êrdima Wanê bêhtir xweşik, çê û spehî dikin.

KLÎMA WANÊ

Êrdima Wanê ji deryayê gelek bilind e. Bi çiyayên bilind jî, bajarê Wanê hatiye zivirandin. Ji ber van sixletan jî, klîma Wanê erdî û bejî ye. Ji mehên salê, meha tirmehê, meha germtirîn e. Germî, kêm an zêde, biqasî 22.7 derecan e. Zivistan gelek sar derbas dibin. Ji destpêka meha mijdarê pêve, sarma û zivistan destpêdike. Di meha mijdarê de, carnan qeşa dikeve erdê û seqem tê dîtin. Lê dîsa jî sarmayên bingehî û dijwar, di mehên kanûnê de destpêdikin û heya dawiya meha adarê didomin. Germiya kêmtirîn, ku heya niha di dîrokê de tê zanîn, 26,9 derece bû. Li bajarê Wanê, di sala 1950'an de germî wusa hat pîvandin. Biharên Wanê gelek kin in. Germiyên dijwartir, di mehên gûlanê de posideyên xwe şanî dikin. Li bajarê Wanê, germiya bilindtir ku heya niha di havînê de hatiye pîvandin, di sala 1950'an meha tebaxê de bû. Hingê germî xwe gihandibû 36,7 dereceyan. Navçeya Mûksê, di heşt mehên salê de, ji ber pirbûna berfê ji bo cîhanê girtî dimîne. Ev buyer şanî me dike, ku zivistan çuqas dijwar derbas dibin.

Di salê de, kêm an zede, biqasî 408 mm. baran, teyrok û berf, dibare ser axa Wanê.

Bi gelemperî, mehên havînê zuwa derbas dibin. Bêhtirîn di mehên biharê de baran dibare. Ji teviya barana ku dibara ser erdê Wanê, ji sedî 37,5 di biharan de, ji sedî 29 di zivistanan de û ji sedî 27 jî di payîzan de dibare. Di zivistanê de bi giranî berf dibare. Demsala zivistanê, demsala berfê ye. Berfa ku li derdorên Zîreya Wanê dibare, piştî 1,5 û 2 mehan dîsa dihele. Lê berfa li ser çiyan gelek dirêjtir dimîne. Merşa şêweya giyayan, bi giranî û gelemperî bejî ye.

REWŞA ABORÎ LI WANÊ

Weke me gotî, gelek çiyayen êrdima Wanê hene. Lewma erdên ku kêrî çandinê bên jî, gelek belav in. Erdên heyîn jî, bi piranî bi girr û kaş in. Kin bê gotin, axên ku kêrî çandinê tên, gelek kêm in. Jiyana aborî, bi piranî di binê gelî û newalan de xurt e. Tiştên tên çandin û hilanîn jî, bi giranî dexl û zad in. Çandina zadê, hişînahiyan, fêkiyan û karê rezan (tirî) pêşve çûne. Ji zadan bi piranî genim tê çandin. Paşê jî ceh û garis tê. Hişînahiyên ji jêza baqilan jî gelek tên çandin, li ciheki pêwîst di çandiniya Wanê de nagirin. Bêhtirîn fasulî tên çandin. Hişînahî û fêkî, bêhtirîn li dora û keviyên Zîreya Wanê hene.

Kehniya daringî ya pêwîsttirîn li êrdima Wanê, xwedîkirina pez û sewalan e. Mêrg û çêmen, erdekî gelek fireh digirin. Xwedîkirina pezî gelek pêşve çuye û gelek pezên Wanê hene. Bi nêzîkahî ji bo her 100 kesî, 515 pez dikevin. Li Kurdistana Bakur tenê li êrdima Araratê ev hejmar bilindtire. Li Araratê ji bo her 100 kesî, 672 pez dikevin. Bi vî awahî em dibînin, ku êrdima Wanê, di xwedîkirina pezî de, cihê duwemîn digire.

Hinde dewlemendiyên binerdî jî, li êrdima Wanê hene. Li bakûrê-rojhilatê bajarê Wanê, li başûrê gundê Korzotê kehniyên û birên petrolê hene. Di salên 1916-1917'an de, Rusan, hinde sazî li vir avakiribûn û ji van bîran, di rojê de tonek petrolê xam derdixistin. Li başûrê-rojavayê navenda bajarê Wanê jî, linyît tê derxistin.

Bi nola hunermendiya êrdîmî û xweyîcihî, li gundan desgehên çêkirina ber û mehfuran, çaw û paçikan hene. Herweha karên zîvî jî tên dîtinê û karên zîvî yên êrdima Wanê, gelek navdêr û bi deng in.

Bilî van giştan, li Wanê hinde karxane û aşên ku bi avê û mazotê dişixulin jî, hene.

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Li Bismilê Destana Berxwedanê

Pênc şervanên ARGK bi keleşî şer kirin û şehîd ketin

Şeva 26'ê Sibatê, li gundê Agil navçeya Bismil bajarê Amedê, şereki mezin çêbû. Pênç şervanên ARGK di vî şerî de, berxwedaneka bi hogirî bilindkirin û şehîd ketin. Şerê li dijî bi sedan hêzên dijmin, komên taybetî û parêzkarên gundan, bi seetan doma. Di serî de ji hêzên komên taybetî yên dijmin, gelek peyayên dijmin û serbazên dijmin hatin kuştin an jî birindarkirin.

Yekitiyeka ARGK li gundê Agilê xebatên bangeşî (propagandayî) birêve dibir. Li ser giliyekê, dagirkarên Tirk hezeka leşkerî ya ji bi sedan serbaz tevgerand û dora gund zivirandin. Yekitiya ARGK, ji tevgera dijmin haydar bû û xwest, çembera dijmin bişikîne. Şereki gelek mezin derket. Hin di destpêka şer de, şer gelek dijwar bû. Têkoşerên ARGK, li hemberê hêza dijmin ku ji aliyê hejmarî ve gelek mezintir bû, berxwedaneka mezin bilindkirin. Dijmin, li ser bingeha zêdebûna xwê ya hejmarî û çekên xwe yên nûjen, karî ku têkoşerên ARGK di çemberê de bihêle û şervanên ARGK, nekarîn çembera dijmin bişikinin. Gerîllayên ARGK, heya berika (fîşeka) xwe ya dawî şerê xwe kirin û piştî ku lêdanên mezin li dijmin xistin, tevlî karwana şehîdan bûn.

Di vî şerî de, şervanên ARGK ên bi navên Abdulmenaf ORMANCI, Seyîtxan AKKOYUN, Abdulgafur KARAER, İhsan FİDAN û têkoşereki ku me nekarî em navê wî hînbibin, şehîd ketin.

Ev destana berxwedanê, ku li Bismilê hat afirandin, li ser riya serxwebûna netewî û têkoşina me, simboleka nuh e. Bilî hemû komplo û êrişên dijmin, berxwedan roj bi roj mezintir dibe û xurt dibe.

Mêtingerên Tirk ên faşist, ku di sala 1988'ê de binkeftî bûn û bi birindariya vê binkeftinê bi hovî û dînî ketin sala 1989'ê, tixûbên bikaraninên şerê taybetî bêhtir fireh kirin. Gava ji alîkî, her babêt azineyên hov li ser girsên gel bikaranîn, ji aliyê din jî, ji bo tunekirina yekîtiyên pêşmergeyan û dorfirehkirina xwespariyê (teslimiyetê), destpêkirin, ku hêzên leşkerî yên nuh bi cih bikin û xwe têkûz bikin.

Li kêleka van, zagona poşmaniye li gora hoyên nuh ji ber çavan derbas kirin, û destpêkirin, ku ji nuh ve ixanetê pêşvebibin. Daxweyaniyên çend bêbextan di weşanên xwe de belavkirin û xwestin, zagona poşmaniyê dîsa zinde bikin. Ji bo vê yekê, dest bi xebatên nuh kirin. Dagirkarên Tirk, ku hemû azinên wan heya niha, li hemberê têkoşina me ya rizgariya netewî iflas kirine, mina kesê ketî avê xwe bi marî digire, serî didin hemû azinan, daku encamekê bi destên xwe ve binin. Buyerên vê dawiyê, nimûneyên roni ne, ji bo vê rastiyê. Ne ji ber ku tiştek ketiye destê wan, ji ber ku heya niha tiştek neketiye destê wan, eyni azinê bi caran diceribinin. Mêtingerên Tirk, ku hemû azinên dij-şoreşê yên di turên xwe de bikartinin, mina mûflisê ku sermayeyê tune dike, hatine ber keviya hilweşîn û mirina xwe. Niha tu azîne ji di destê wan de nemaye, ku bikaribin bikarbînin. Ji ber vê yekê jî, wan azinên kevn disa germ dikin û didin pêş.

Berxwedana pênc şervanên ARGK li Bismilê, bû lêdaneka mirinê ji bo hêviyên berfirehkirina daxwaza poşmaniyê yên dijmin. Lehengên Bismilê, bûn remza girêdana bi birdoza berxwedana PKK re. Heya dawiyê, bi qehremanî şerê dijmin kirin û di berxwedanê de, ala berxwedanê ya sor, gihandin hin banitiran. Destana lehengiyê, ku pênc gerillayên ARGK li Bismilê afirandine, gava niha em ketine nava domaneka Newrozê ya nuh de, wan gavên ku li ser riya serxwebûna netewî ya gelê me hatine avêtin, bêhtir xurt dike. Destana berxwedana Bismilê, ku lêdanên mezin li mêtingerên Tirk, hevxebatkarên wan û ixanetê xistiye, bû nimûneyeka nuh ji bo lehengî û qehremaniya gelê me.

ROJA JINÊN CÎHANÊ YÊN XEBATKAR PÎROZ BE!

Em gihan sersaliyeka nuh a **8'ê Adarê Roja Jinên Cihanê yên Xebatkar**. Ev roja ku jinên cihanê yên xebatkar, bi têkoşina xwe ya li dijî burjuwazî afirandine, ev bû 79 sal in tê piroz kirin. Her roja 8'ê Adarê, herweha sersaleka nuh e, ji bo ku jinên xebatkar, xwe bêhtir tevlî şerê kedê, serxwebûn û azadiyê bikin, û di vê rojê de bo têkoşinê, xwe ji ber çavan disa derbas bikin û rewşa xwe binirxinin. Pêwistiya van rojan, ji bo têkoşina jinan gelek mezin e, ji ber ku di van rojan de perspektifên gelemperî û taybetî yên têkoşina jinan, bêhtir ronahî dibin.

Koçbera ku tevgera jinan îroj gihayê, koçbereki herî pêwist û bilind e. Lê disa jî pirs û kêşên jinan hîn negihane veristineka bingehîn. Azadkirina jinan, ku di bin pikoliyeka coht de ne, ji nêzik ve bi rizgarkirina civakê ve girêdayî ye. Lê ev ji, têkoşineka wusaye, ku divê tevlî têkoşina şoreşê pêşve here.

Hebûna tevgera jinan li Kurdistanê, rabûna jinan ji bo azadiyeka rast, bi têkoşina rizgariya netewî, ya di bin pêşengiya PKK de hatiye girêdan û bi vê nolê afiriye. Jinên Kurd ji, li ser vê bingehê, bi dehan şehîd ji nav refên xwe derxistine û qehremaniya xwe şanî kirine. Şehîdên jinên Kurdistanê, Azime, Besey, Xanim, Rahime, Sultan, Bêrivan... bûn nimûne, ji bo rabûna jinên Kurd di bin peşengî û reberiya PKK de.

Gava niha jinên cihanê yên xebatkar bi dilevinî û şahiyeka mezin 8'ê Adarê piroz dikin, tevgera jinên Kurd ji, niha li Kurdistanê qehremaniyên nuh diafirine û wusa bersiva jinên cihanê yên kedkar dide. Jinên Kurdistanê yên şoreşger, di navbera têkoşina xwe û têkoşina tevgera azadiyê ya jinên cihanê de, niha pêwendiyên xurt û jidandî avadikin, bi şerê xwe yê li ser çiyayên Kurdistanê û di zindanan de. Pirên ku tên avakirin, dibin hevkarî, piştgirî û arîkarî ji bo tevgera azadiya jinên cihanê.

Lê rastî dîsa jî rewşa jinên Kurdistanê bi gelemperî gelek nebaşe, ji ber ku di domana dîrokê de bi hezaran sal hatine jibîrkirin û rastî herbabêt pikoliyê bûne. Pikoliyên dagirkaran, posideyên xwe bêhtirin li ser jinên Kurdistanê şanî dikin. Lê belê pir diyare, ku têkoşina perçekirina vê avahiyê û gihandina jinan ber bi tevgera azadiyê an jî kirina jinê perçeyek ji tevgera azadiyê, serkeftinên gelek mezin bi destê xwe ve aniye. Di dîroka Kurdistanê de, cara yekemine, ku jin xwe ne li derveyî têkoşînê dibînin. Jinên Kurdistanê, bi piştgiriya têkoşinê tenê xwe bi tixûb nakin, herweha bi aktifî tevlî nav refên têkoşinê jî dibin îroj. Niha li Kurdistanê, ji bo vê têkilîbûna di nav refên têkoşinê de, bi sedan û hezaran nimûne hene. Di her roja nuh de, hejmara jinên ku ji nav refên jinan xwe diavêjin nav refên şerê azadiyê, bilindtir dibe.

Jinên Kurdistanê, ji bo pêşvebirina mewziyên xwe, ku di bin pêşengiya PKK de bi destê xwe ve anine, her kêliyê bi xebateka dijwartir, xwe diavêjin nav agirê têkoşinê û di nav refên şerî de cihên xwe xweş digirin. Di dîroka Kurdistanê de disa cara yekemine, ku jin li ser bingeheka wekhevî û azadiyê, gihane derfeta xwe temsil kirine. Ev rastî, di encama têkoşina PKK de ku mirovan bi her awahî digihine azadiyê, derketiye holê û buye rastiyeka jiyanê.

Kêliya niha em 8'ê Adarê pîroz dikin, em buhatî û hêjatiya arîkariyên jinên Kurdistanê ji bo tevgera jinên cihanê çêtir dibînin, herçuqasî tercubeyên têkoşina jinên Kurdistanê xwediyê dîrokeka kin in jî. Jinên Kurdistanê, wê xwe di nav refên Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistanê-YJWK de bigihînin hev, wê rêkxistiniya xwe pêşvetir bibin û bi vî awahî wê arîkariyên xwe ji bo tevgera jinên cihanê zêdetir bikin. Herçuqasî jinên Kurdistanê xwediyê dîrokeka têkoşinê ya kurt in jî, bi xebatên xwe, wê ji niha û pêve jî arîkariyên mezin pêşkêş bikin û ev rastî jî, di karvaniyê de hatiye ispat kirin.

Bi hêviya bêhtir buyina rojên 8'ê Adarê, ku jinên cihanê di şerê civakî de wê bigihin nûneriyeka wekhevî û azadiyê, em di şerê sosyalizm û serxwebûnê de, têkoşina hemû jinên cihanê ji dil û can piroz dikin.

Mafê jiyanê bo îxanetê nîne

Berî niha bi çendekê, yekî bêbext ê bi navê Recep Tiril, xwe gihandibû mêtingeran û hinde tiştên dizanî, gotibû wan. Niha mala wî hate bombekirin.

Ji bombeyên, ku hatin avêtin, bêbext bi xwe birindar neket, lê diya wî û xuşka wî birîndar ketin. Ev xayin, ne tenê bi hevqasî ma ku çû xwe gihand mêtingeran, herweha bû sedema girtina gelek mirovên bê guneh û tev ji işkenceyên giran hatin derbas kirin. Lewma êriş çuye ser mala wî û mala wî hatiye bombekirin.

Ev livbazî, şanî me dike, ku tu caran destura ixanetê wê neyê dayin. Ev jî nimûneyeke ji bo vê rastiyê. Weke ku heya niha buye, îroj jî û di demên bên de jî, mafê jiyanê wê ji bo bêbextan neyê hiştin. Ev livbazî jî, işareta vê yekê dike. Zû an dereng, kesên bêbext ku bi ixaneta xwe xusar digihînin gelê me, wê bersiva xwe bigirin û wê bêne ceza kirin. Milisên gel, li dijî vî xayinî vê livbaziyê pêkanîne û şanî kirine, ku destur nadin jiyana bêbextan.

Herweha, bi vê livbaziyê tê ispat kirin, ku gelê me, ji herdemê bêhtir bi biryare, daku bersiva hewce bide xayin û bêbextan.

Di sersaleka nuh de NEWROZ, ERNK û şehadeta Mazlum û Mahsum

Nivis di rûpelên 19-20'an de

*

DI SALA YEKEMÎN DE HALEBÇE

Nivis di rûpelên 21-22'an de

Diliyê şer, endamê PKK Ali Oruç, li ser pêşî û dawiya berxwedana xwebirçîhiştinê, ji Eskişehirê nûçe gihand rojnameya me:

"Em nirxên xwe, ku wê şopa xwe deynin ser têkoşîna jiyana me û wê şerê me xurtbikin, bi livbaziyên layiqê Mazluman, diparêzin..."

Hatina me ya girtigeha Eskişehirê, bi hesanî çênebû. Ji ber ku, di rê de me dirûşme bangin û li cihên em jê derbas dibûn, me dirûşmên nivisî belav kiribûn, niha daweyeka nuh li dijî me dane destpêkirin. Herweha, bi hiceta ku hinde hevalên me tûnelek kolane û pilana revinê danine ber xwe, sawcî pirsyariya wan kir. Ji ber vê yekê ji, heye ku li dijî hinde hevalên din ji, hinde daweyên nuh bên destpêkirin.

Lê belê, di rastiniyê de, pêwistiya pirsyariyên û daweyên wusa, li ba me nine. Dadgehên mêtingeran, ji ber parastina xwe, ji ber bangina dirûşman di dadgehan de ûhw. cezayên heya 20, 30 û 40 salan dane gelek hevalên me. Lê disa jî ev ceza, ji me re jî bini ne pêwîst in. Tiştê pêwist eve, ku em ji hebeki arîkarî pêşkêşî agirê ku pêtên xwe bilind dike, bikin. Ji bo vê yekê, çi hewce be, emê wê bikin û em xwe ji vê berpirsiyariyê tu caran dûr nagirin. Weke me gotî, pareki me di nav agirî de, ji bo me delamet û berpirsiyarî ye.

Roja 23'ê Cotmehê 1988'ê, me ji Amedê anin Eskişehirê. Ji vê rojê pêve ji, me dest bi greva xwebirçîhiştinê kir. Girtiyên ku berî me li Eskişehirê bûn, berî me bi heft rojan dest bi greva xwebirçîhiştinê kiribûn. Ji ber ku roja 37'an a livbaziya me daxwaz hatin pejirandin, me dawî bi livbaziya xwe anî.

Herçuqasî soz dabûn ji, hinde daxwaz û xwestekên me, di karvaniyê de nehatin bi cih anîn. Bilî hemû xebatên berpirsiyarên girtiyan, encamek nekete destê me.

Ji ber vê yekê, roja 9'ê Sibatê 1989'ê, dîsa me dest bi greva xwebirçîhiştinê kir. Di daxwaznameyên me dayin de, me daxweyan kiribû, ku heya daxwaz û xwestekên me bi cih neyin anîn, emê greva xwe ya xwebirçîhiştinê bidominin.

Di encamê de, daxwazên me hatin pejirandin. Lewma, roja 23'ê Sibatê, me dawî bi livbaziya greva xwebirçîhiştinê anî.

Niha, me hemû mafên xwe yên ku me di berxwedana 9'ê Sibatê 1988'ê de li Amedê bi destên xwe ve anîbûn, disa bi destê xwe ve anîn. Niha ev mafên me hene û tên bikaranîn.

Ez dixwazim hinek ji wan, ji we re ji binivisinim: Bê zehmetî û tixûb, daktîlo dan me. Hacetên mina teyp, radyo û ocaxan ji didin me. Ji niha pêve, ew xwarin û cilên ku merivên me ji me re wê bênin, wê bidine me. Tiştên ku bi kiloyan wê bên, ew ji tevlî van in. Ji sibê seet 7'an heya êvarî seet 19'an emê bikaribin derkevin hewa standinê. Çuyin û hatina di nava koxuşan de, wê herroj hebe. Hemû kesên ku dixwazin me bibinin, wê bikaribin me bibînin. Çi zehmetî ji bo yên wê me bibînin, wê nebin. Pirtûkên û weşanên ku ji hêla dadgehê nehatine qedexe kirin, emê bikaribin ji xwe re bixwazin girtigehê. Gava naveroka nameyên me ne bi dilê wan bin, wê vegerinin û disa bidine me. Emê bikaribin nameyan bişînin her derê. Dirêjahiya hevdîtinan wê 2 seet be. Telefonên di kabinan de hatin rakirin. Camên kabinan hatin qulkirin, daku em bi riheti di gel mêhvanên xwe biaxifin. Di bin çavdêriya berpirsiyareki de, emê bikaribin bi her derê re bi telefonê biaxifin. Hevdîtinên di hundurê girtigehê de, wê di dirêjahiya rojê de hebin ûhw...

Weke di hemû grevên xwebirçîhiştinê de, hejmara hevalên ku di vê greva xwebirçîhiştinê de xwîn girtine ne hindike. Niha, bi gelemperî, rewşa saxiyê ya hemû hevalan başe. Bê guman, mirov ji aliyê fizikî û saxiyê de, gelek jar dikeve. Lê ji bo serkeftinê, ev giring bû. Ji niha pêve ji wê hewce û giring be...

Di girtîgeha Ankara de greva xwebirçîhiştinê

Ji ber ku di girtigeha Ankara de, gardiyanan li girtiyan xistin û wan dan ber lêdanê, ji bo protestokirina van bikaranînan, roja 1'ê Adarê greveka xwebirçîhiştinê destpêkir.

Bi hiceta hejmartina girtiyan, gardiyan û serbaz ketine nava koxuşan û hemû girtiyan ji lêdana bi rêzê derbas kirine. Di domana êrişa bi jopan de, gelek kes birîndar ketine. Tê gotin, ku rewşa girtiyên bi navên Mehmet Bayrak, Hüseyin Kaner, Ahmet Turhan Güler û Hüseyin Poyraz nebaşe û wan rakirine nexweşxaneya girtigehê. Abukatên girtiyan, Hüsnü Ondûk, Hasan Ürel, Ali Kurt, Gürbüz Ozaltinli, Ugur Soylemezoglu û Ahmet Toptan, buyera lêdana di girtigehan de, anin rojenîna Komisyona Mafên Mirovan a welatên Ewrupî. Piştî ku abukatan buyerê gihandin komisyonê, xwestin ku komisyon buyerê li cih hûrbikolînê û bibine.

Niha 59 girtiyên polîtîkî dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirine. Berpirsiyariya girtigehê, ava bi şekir nade kesên ku di grevê de ne. Bi vî awahî dixwaze wan bi daxwazên xwe razi bike. Di vê barê de berpirsiyariya girtigehê, liveka derî-mirovayetî datine holê.

Gelek sazî, buyerên li girtigeha Ankara, bi dijwarî protesto kirin.